HAYALETİN KANI

JOSEPH DELANEY

2. baskı

HAYALETİN KANI

DİKKAT: KARANLIK BASTIKTAN SONRA OKUNMAMALI!

"Karanlığın esareti altına girmiş bir dünya düşün!
Açlık, hastalık ve adaletsizlik hüküm sürer.
Aileler parçalanır; kardeş kardeşi öldürür.
Şeytan'ın hizmetkârları kontrol edilemez hale gelir; kadınları, erkekleri ve çocukları avlar, onların etlerini yer, kanlarını içerler.
Şeytan'ı yok et! Senin dünyaya geliş amacın bu!"

Tom için zaman tükeniyor. Şeytanla son savaşı yaklaşırken, Hayaletin Çırağı görevinde hiç olmadığı kadar yalnız kalıyor. Şeytan en güçlü hizmetkârını Tom'un peşine takıyor: Vampir Tanrı şimdiye kadar karşılaştığı hiçbir canavara benzemiyor.

ISBN: 978-9944-69-769-9
9 789944 697699

THG
539357
CGR

www.tudem.com

© 2013, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No: 10/51
Alsancak-Konak/İZMİR
metin hakları © 2011, Joseph Delaney

İlk basım 2012 yılında, İngiltere'de *Spooks Blood* adı ile
Random House Children's Books'un bir markası olan The Bodley Head
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joseph Delaney
Türkçeleştiren: Kerem Işık
Kapak Resmi: David Wyatt
Editör: Burhanettin Düzçay

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2013 (3000 adet)
İkinci Baskı: Eylül 2014 (3000 adet)

ISBN: 978-9944-69-769-9

Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

HAYALETİN KANI

Joseph Delaney

tudem

Joseph Delaney eşiyle birlikte Lancashire'da yaşamaktadır. Üç çocuğu ve yedi torunu vardır.

Wardstone Günlükleri'nin onuncu kitabında Tom'un ve ustasının, Şeytan ve hizmetkârlarıyla nefes kesen mücadelesi devam ediyor.

Marie için

Hayalet Sembolleri Nasıl Okunur?

Öcüler

Beta Öcüler için kullanılır

P ← değişici

X ← sınıf

Gregory ← isim

Doğal yollarla bağlanmış öcü

Doğal olmayan yollarla bağlanmış öcü

I – tehlikeli

X – fark edilmesi güç

Hortlaklar / Cinler

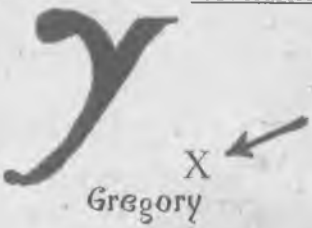

I – tehlikeli

X – fark edilmesi güç

Cadılar

M – kötücül

B – iyi huylu

U – habersiz

Karakter Profilleri

Tom

Thomas Ward yedinci oğlun yedinci oğlu. Bunun için doğuştan gelen bazı becerileri var. Onu, Hayalet'in çırağı olmak için mükemmel bir aday yapan beceriler... Ölüleri görebiliyor ve duyabiliyor, aynı zamanda Karanlık'ın doğal düşmanlarından. Fakat bu Tom'un korkmasına engel değil ve kendisinden önce gelen yirmi dokuz çırağın başaramadığını başarabilmek için tüm cesaretini toplaması gerekecek.

Hayalet

Hayalet kolayca tanınabilecek biri. Uzun boylu ve sert görünüşlü. Kukuletalı, uzun, siyah bir cübbe giyiyor ve asasıyla gümüş zinciri daima yanında. Tıpkı çırağı Tom gibi o da solak ve yedinci oğlun yedinci oğlu.
Altmış yılı aşkın süredir eyaleti, gecenin karanlığında ortaya çıkan yaratıklardan koruyor.

Alice

Tom, Alice'in iyi mi, kötü mü olduğuna bir türlü karar veremiyor. Alice köydeki çocukları korkutuyor, en illet cadı klanlarından ikisiyle (Malkinler ve Deaneler) kan bağı var ve kara büyü kullanıyor. Ancak cadılık eğitimini kendi isteği dışında almış ve bazı çok zor durumlardan kurtulması için Tom'a yardım etti. Sadık bir dost gibi görünüyor, ama güvenilebilir mi?

Anne

Tom'un annesi, oğlunun bir Hayalet çırağı olacağını en başından beri biliyordu. Tom için 'eyalete verdiğim hediye' diyor. Sevgi dolu bir anne; bitkiler, ilaçlar ve ebelik konusunda uzman. Anne hep biraz farklıydı. Yunanistan'a dayanan kökenleriyse tam bir muamma. Aslına bakarsanız anneyle ilgili gizemli çok şey var...

Grimalkin

Malkin cadı klanının 'katil cadı'sıdır. Son derece hızlı ve güçlü olan bu katil cadının kendine özgü kuralları vardır: Asla hileye başvurmaz. Her ne kadar onurlu bir yapısı olsa da Grimalkin'in karanlık bir yanı da vardır. İşkenceye başvurmasıyla ünlüdür. Ortak düşmanları Şeytan'a karşı Tom Ward'la beklenmedik bir ittifak gerçekleştirdi. Ama Karanlık'ın gerçek bir hizmetkârına ne kadar güvenilebilir?

Şeytan

Şeytan Karanlık'ın vücut bulmuş hali, en güçlü mensubu ve Kadim Tanrıların en eskisidir. Pek çok farklı adı vardır ki bunların arasında İblis, Lucifer, Karanlıkların Lordu ve Yalanların Efendisi sayılabilir. Tom Ward ve müttefikleri Şeytan'ın başını kesmeyi başardılar, fakat onu sonsuza dek yok etme mücadeleleri daha yeni başlıyor...

KURT ZİRVESİ
WARD TEPESİ
PARLICK TEPESİ
Hayalet'in Çanı
CASTER
Yol
Yol
Hayalet'in Evi
Orman
Orman
K
B
D
G
CHIPENDEN
Nehir
Yol
PRIESTOWN
Kemikli Lizzie'nin Evi

ÜLKENİN EN YÜKSEK NOKTASI
ESRARENGİZLİĞİ İLE BİLİNİR.
DERLER Kİ ORADA BİR ADAM,
KORKUNÇ BİR FIRTINA SIRASINDA
DÜNYAYI TEHDİT EDEN ŞEYTANI
BAĞLARKEN ÖLMÜŞ. BUNDAN SONRA
TEKRAR BUZLARIN HÜKMÜ BAŞLAMIŞ
VE BUZLAR ÇEKİLDİĞİNDE TEPELERİN ŞEKLİ,
KASABALARIN İSİMLERİ BİLE DEĞİŞMİŞ. ŞİMDİ
BU TERK EDİLMİŞ DİYARIN EN YÜKSEK
NOKTASINDA UZUN ZAMAN ÖNCE OLMUŞ
OLANIN HİÇBİR İZİ KALMAMIŞ OLSA DA
ADI HİÇ UNUTULMADI.

WARDSTONE

BÖLÜM 1

YENİDEN İNŞA ZAMANI

Güneşin ağaç dalları arasından sızdığı, havanınsa kuş sesleriyle dolu olduğu bir gün Hayalet, Chipenden'deki bahçesinde bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyordu. Mayıs ayının sonlarına doğru ılık bir bahar sabahıydı; Eyalet'te hava bundan daha iyi olmazdı. İşler iyiye gidiyor gibiydi. Otların üzerine oturmuş, iştahla kahvaltımı mideye indirirken Hayalet kendi kendine gülümseyerek ve uzun zaman sonra ilk kez hayatından memnun bir halde eve doğru bakıyordu.

Evin oradan testere sesleri geliyordu; havadaki talaş kokusunu alabiliyordum. Ustamın evi çatıdan başlayarak onarılıyordu. Düşman askerleri tarafından yakılmıştı, ama artık Eyalet'teki savaş sona erdiğinden evi yeniden inşa ederek bir Hayalet ve çırağının yapması gerektiği gibi Karanlık'a ait yaratıklarla –öcüler, hortlaklar, cadılar...– mücadeleye dönmemiz gerekiyordu.

"Alice'in neden bir şey söylemeden gittiğini anlamıyorum," diye yakındım Hayalet'e. "Bu hiç onun yapacağı bir şey değil. Özellikle de yakında en az birkaç gün sürecek bir yolculuğa çıkacağımızı biliyorken."

Arkadaşım Alice üç gece önce ortadan kaybolmuştu. Onunla bahçede konuşuyordum ve hemen geri döneceğimi belirterek Hayalet'e bir şey söylemek için kısa süreliğine yanından ayrılmıştım. Döndüğümde gitmişti. Önce fazla endişelenmedim, ama sonra akşam yemeğine de gelmedi ve onu bir daha görmedim.

Hayalet iç geçirdi. "Bunu fazla dert etme ama bir daha geri dönmemek üzere gitmiş olabilir. Ne de olsa şu kan kabı yüzünden uzun süredir birbirinize bağımlıydınız. Şimdi istediğini yapmakta özgür. Ve Karanlık'a sürüklenip orada uzun süre kaldığı için o artık farklı bir insan."

Ustamın sözleri acı vericiydi. Alice'in bize yıllardır yardım ediyor olmasına rağmen ona hâlâ güvenmiyordu. Ne de olsa o Pendle'da doğmuş ve iki yıl boyunca bir cadı olarak yetiştirilmişti; onun bu şekilde çekip gitmesi John Gregory'yi mutlu ederdi. Yunanistan'da olduğumuz dönemde Alice, Şeytan'ı uzak tutmak için bir kan kabı hazırlamıştı; aksi takdirde her ikimiz de Karanlık'a sürüklenecektik. Şimdiyse artık buna ihtiyaç yoktu. Şeytan'ı bağlayıp kafasını kesmiştik. Kafa, Katil Cadı Grimalkin'in elindeydi. O da Şeytan'ın hizmetkârlarından kaçıyordu. Şeytan, bedeninin iki yarısı tekrar bir araya gelecek olursa özgür kalırdı ve işte o zaman intikamını korkunç bir şekilde alırdı. Bunun sonuçları yalnızca Eyalet için değil tüm dünya ve ötesi için bile dehşet verici olurdu; yeni bir karanlık çağ başlardı. Ama onu sonsuza dek yok etmenin yolunu buluncaya dek biraz vakit kazanmıştık.

Beni en çok yaralayan da ustamın son sözleri oldu. Şeytan, Alice'i Karanlık'a kaçırmıştı; geri döndüğünde Alice'te büyük değişiklikler olmuştu. Saçları bembeyazdı: Bu yalnızca fiziksel bir değişiklikti ama ben ruhunun da zarar görmüş olabileceğinden, Karanlık'a yaklaşabileceğinden korkuyordum. Alice de aynı endişeyi hissetmişti. Belki de asla geri dönmeyecekti? Belki de artık bir hayaletin çırağının yakınında olamazdı? Dört yıl boyunca her türlü tehlikeye birlikte göğüs gerdikten sonra yakın dost olmuştuk ve bu şekilde birbirimizden uzaklaşmamız bana acı veriyordu. Küçüklüğümde babamın bana anlattığı bir şeyi anımsadım. Her ne kadar sıradan bir çiftçi olsa da babam, son derece bilge biriydi ve büyürken bana hayata dair pek çok şey öğretti.

"Dinle Tom," demişti bir keresinde, "dünyada her şeyin durmaksızın değiştiğini kabul etmelisin. Hiçbir şey sonsuza dek aynı kalmaz. Bununla yaşamaya alışmalıyız."

Haklıydı: Evimde ailemle mutlu bir hayat sürüyordum. Şimdiyse annem de, babam da ölmüştü ve bir daha asla o hayata geri dönemezdim. Alice'le aramızdaki dostluğun da sona ermediğine inanmak istiyordum.

"Şu Todmorden nasıl bir yer?" diye sordum konuyu değiştirerek. Ustamla Alice hakkında tartışmanın anlamı yoktu.

"Daha önce hiç oraya gitmemiştim evlat, ama yine de hakkında bir şeyler biliyorum. Todmorden, Eyalet'in Calder Nehri'yle belirlenen doğu sınırını kaplıyor. Yani kasabanın yarısı Eyalet sınırlarında, yarısıysa sınırın ötesinde.

Nehrin öte yakasındaki halkın çok farklı gelenek ve görenekleri olsa gerek. Geçtiğimiz iki yıl içinde epey seyahat ettik; önce Yunanistan'a, ardından Mona Adası'na ve son olarak da İrlanda'ya gittik. Bu toprakların her biri, karşımıza aşmamız gereken yeni sorunlar ve güçlükler çıkardı. Yeni hedefimizin evimize yakın olması tehlike olmadığı anlamına gelmiyor."

Hayaletin kütüphanesi yangında yok olmuştu. Nesiller boyunca Hayaletlerin Karanlık'la mücadele hakkında edindiği onca bilgiyle birlikte... Şimdiyse Todmorden'de Karanlık'la ilgili kitaplar içeren bir koleksiyon olduğu haberini almıştık. Dört yol ağzındaki söğüt ağaçlarının orada bulunan zili çalan gizemli bir ziyaretçi geçtiğimiz hafta bir gece bize bir not bırakmıştı. Kısa ama öz bir nottu:

Sevgili Bay Gregory,

Kütüphanenizin akıbetini üzülerek öğrendim. Lütfen üzüntülerimi kabul ediniz. Size yardımcı olabilirim, çünkü Karanlık'la ilgili geniş bir kitap koleksiyonuna sahibim. Belki bazıları işinize yarayabilir? Bu kitapları makul bir fiyata satmaya hazırım. Eğer ilgilenirseniz lütfen Todmorden'de ziyaretime geliniz. Kıvrımlı Yol'un sonundaki evde yaşıyorum.

Bayan Fresque

Ustamın orijinal kütüphanesinden geriye yalnızca tek bir kitap kalmıştı: Kendisinin yazıp resimlediği *Yaratıklar Kitabı*. Bu, ben de dahil çırakları tarafından ayrıntılı açıklamalar

eklenen yaşayan bir belgeydi. Hayatı boyunca yaptıklarının ve başkalarının yardımıyla keşfettiklerinin bir kaydıydı. Şimdi kütüphanesini yeniden oluşturmak istiyordu. Ancak eski çıraklarından Bill Arkwright'ın Caster'ın kuzeyinde kalan su değirmenindeki küçük koleksiyonundan herhangi bir kitap almayı reddediyordu. Günün birinde o değirmenin tekrar bir Hayalet evi olacağına dair umutları vardı; bu hayali gerçekleştiği takdirde yeni gelen kişinin o kitaplara ihtiyacı olacaktı. John Gregory'ye göre, Todmorden'e yapılacak ziyaret, kütüphanesini yeniden oluşturmak için atılacak ilk adımdı.

Ustam hemen yola çıkmaya niyetlendiyse de kitap koleksiyonunu oluşturmayı çok istemesine rağmen evinin inşası daha önemliydi ve ustayla birlikte, evin planlarıyla inşaat programını gözden geçirmek için saatler harcamıştı. Bir öncelikler listesi vardı ve kitapların saklanacağı yeni bir kütüphane inşa etmek de bunlardan biriydi. Onu bu konuda ben yüreklendirmiştim, çünkü Alice'in dönebileceği umuduyla yola çıkışımızı olabildiğince ertelemek istiyordum.

"Koyacak kütüphanemiz yokken yeni kitap almanın ne anlamı var?" demiştim.

O da bana hak vermişti ve böylece biraz daha vakit kazanmıştım. Fakat en sonunda Bayan Fresque ile buluşmak üzere yola çıkma vakti geldi.

Akşamüzeri, yola çıkmadan birkaç saat önce ben de bir not yazdım:

16

Sevgili Alice,

Neden böyle tek kelime etmeden çekip gittin? Senin için endişeleniyorum. Bu sabah ustamla birlikte bir kütüphaneye bakmak üzere Todmorden'e doğru yola çıkıyoruz. Birkaç gün içinde döneriz.

Kendine iyi bak. Seni özledim.

Tom.

Ama bu notu yeni takılan arka kapıya iliştirir iliştirmez bir serinlik hissettim. Bu, Karanlık'a ait bir varlığın habercisiydi. Sonra arkamdan birinin yaklaştığını duydum. Duvara yasladığım asamı kaptığım gibi savunma pozisyonu alarak tehlikeyle yüzleşmek üzere arkama döndüm.

Karşımda Alice'i görünce şaşakaldım. Gülümsüyordu fakat uzun bir yoldan geliyormuş gibi yorgun görünüyordu; üstü başı perişan haldeydi. Serinlik hemen geçti. O bir düşman değildi ama bu kısa uyarı bile beni endişelendirmeye yetmişti. *Acaba Karanlık'tan ne kadar etkilendi?* diye düşündüm.

"Alice! Senin için çok endişelendim. Neden böyle hiçbir şey söylemeden çekip gittin?"

Yanıt vermeden öne doğru bir adım atıp bana sarıldı. Bir süre sonra omuzlarından tutup onu kendimden uzaklaştırarak yüzüne baktım.

"Çok zor günler geçirmişe benziyorsun ama seni görmek harika!" dedim. "Saçların eski rengine dönüyor, yakında tamamen eski haline dönmüş olur."

Alice başını aşağı yukarı salladıysa da yüzündeki gülümseme silindi. Çok ciddi bir ifadeye bürünerek, "Sana anlatmam gereken çok önemli bir şey var Tom," dedi. "Yaşlı Gregory de duysa iyi olur!"

Alice'le bir süre daha yalnız konuşmayı tercih ederdim fakat ustamı bir an önce görmek için ısrar etti. Ustamın yanına gittim ve güneşli bir akşamüzeri olduğundan bizi batı bahçesine götürdü.

Hayalet'le birlikte oturduk ama Alice ayakta kaldı. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum; bu durum dersler sırasında ben oturmuş not alırken Hayalet'in ayakta durmasını hatırlattı. Şimdi ustamla ben iki çırak gibiydik!

Fakat Alice'in sözleri çok geçmeden yüzümdeki gülümsemenin silinmesine neden oldu.

"Grimalkin, Şeytan'ın başıyla kaçarken Malkin Kulesi'ne sığındı," dedi. "Bu uzun bir hikâye ve eninde sonunda detayları size kendisi anlatacaktır–"

"Şeytan'ın başı hâlâ onun yanında, güvende mi?" diye araya girdi Hayalet.

"Bu çok zor oldu ama Grimalkin şimdiye dek başı korumayı başardı. Fakat işi kolaylaşmayacak. Bazı kötü haberler var. Agnes Sowerbutts Şeytan'ın destekçileri tarafından öldürüldü."

"Zavallı Agnes!" dedim başımı üzgün bir şekilde iki yana sallayarak. "Gerçekten çok üzgünüm." O Alice'in teyzesiydi ve geçmişte her ikimize de çok yardımı dokunmuştu.

"Lamia kız kardeşlerden biri de öldürüldü ve şimdi kuleyi yalnızca biri –Slake– savunuyor. Kule kuşatma altında ve uzun süre dayanamaz. Grimalkin'in anlattıklarına bakılırsa bir an önce oraya gitmeniz gerekiyor Tom. Lamialar annenin kitaplarını inceleyip Şeytan'ı bukağılayanın annen olduğunu öğrenmişler. Slake, bukağılama sürecini yakından inceleyerek Şeytan'ı sonsuza dek yok etmenin yöntemini bulabileceğini düşünüyor."

Bukağı, Şeytan'ın gücünü kısıtlamıştı. Eğer beni öldürecek olursa dünyada yüz yıl hüküm sürdükten sonra Karanlık'a geri dönmek zorunda kalırdı. Elbette ki ölümsüz bir varlık için bu, çok kısa bir süreydi. Ama eğer beni çocuklarından, yani cadılardan olma kız ya da oğullarından biri öldürecek olursa Şeytan sonsuza dek hüküm sürebilecekti. Bunu başarmanın bir başka yolu da beni Karanlık'a çekebilmesiydi.

"Ben her zaman bukağıyı annemin yapabileceğini düşünmüştüm," dedim. Ne de olsa kendisi de yedinci oğul olan babamın yedinci oğluydum. Bukağı beni endişelendiriyordu ve Şeytan'ın hangi düşmanı, onu bukağılayacak kadar güçlü olabilirdi?

Hayalet başıyla onayladı fakat durumdan pek hoşnut görünmüyordu. Büyünün her türü onu rahatsız ediyordu. Şimdiki durumda Karanlık'la bir ittifak söz konusuydu ve bundan kesinlikle hoşlanmıyordu.

"Ben de aynısını düşünmüştüm," dedi Alice. "Fakat bir şey daha var Tom. Her ne gerekiyorsa Cadılar Bayramı'ndan

önce yapman gerek. On yedi yıllık bir döngü var ve bu süre önümüzdeki Cadılar Bayramı'nda tamamlanıyor; annenin yaptığı bukağının otuz dördüncü yıl dönümü. Bu da beş ay gibi bir süre demek..."

"Pekâlâ evlat," dedi Hayalet, "olabildiğince hızlı bir şekilde Malkin Kulesi'ne gitsen iyi olacak. Bu durum kütüphaneme alınacak yeni kitaplardan daha önemli. Todmorden ziyaretimiz sen geri dönünceye dek bekleyebilir."

"Siz gelmiyor musunuz?" diye sordum.

Ustam başını iki yana salladı. "Hayır evlat, bu kez değil. Benim yaşıma geldiğinde Eyalet'in neminden eklemlerin kireçlenmeye başlıyor ve yaşlı dizlerim şimdiye kadar hiç olmadığı kadar ağrıyor. Ben seni yavaşlatmaktan başka işe yaramam. Kız sana kılavuzluk ederse kimseye görünmeden kuleye ulaşabilirsin. Üstelik yıllardır eğitim alıyorsun; çok yakında bir hayalet olacaksın ve şimdiden bir hayalet gibi düşünüp davranmanın vakti geldi artık. Sana güvenim tam evlat. Başının çaresine bakabileceğini düşünmesem böyle yalnız gitmene izin vermezdim."

BÖLÜM 2

KUTSAL EŞYALAR

Sonrasında köpeklerle bir saat kadar vakit geçirdim. Pençe ve artık iyice büyümüş olan yavruları Kemik ve Kan su cadılarını avlamak üzere eğitilmiş kurt köpekleriydi. Yunanistan'da bizimle birlikte Karanlık'a karşı savaşan Bill Arkwright'a aitlerdi. Artık onları kendi köpeklerim gibi görüyordum. Her ne kadar ustam, hâlâ onları sahiplenmese de... Yolculuğa çıktığımızda onlara bakmayı kabul etti, ancak evle ilgili tamiratları planlamakla meşgul olacağını biliyordum; üstelik dizleri de onu rahatsız ettiğinden köpekler muhtemelen günün büyük bölümünde zincirli duracaktı. Onları uzun bir yürüyüşe çıkarıp özgürce koşmalarına izin verdim.

Eve döndükten bir saat kadar sonra yola çıktık. Hızlı yürüyorduk. Elimde asam ve çantamla Alice'in peşinden doğuya, Pendle'a doğru yürüdüm. Hedefimiz karanlıktan faydalanarak, fark edilmeden Malkin Kulesi'ne ulaşmaktı.

Cübbemin altında, benim için Grimalkin'in yaptığı kında İrlanda'nın en büyük kahramanlarından biri olan Cuchulain'in verdiği Kader Kılıcı'nı taşıyordum. Katil

Cadı, kılıcı nasıl kullanmam gerektiği konusunda beni eğitmişti ve çok işime yarayacağından emindim.

Ribble Nehri'ni geçtikten sonra o devasa tepenin insanın içini ürperten gölgesinin batısında kalarak kuzeye doğru ilerledik. Pendle özellikle kara büyü kullanımına çok uygun bir yerdi. Bu yüzden de orada çok sayıda cadı yaşıyordu.

Ancak biz Pendle'ın daha güvenli tarafındaydık; üç ana cadı klanının köyleri güneydoğuda, tepenin hemen ötesindeydi. Klanların kendi aralarında Şeytan'ı destekleyenler ve ona karşı duranlar olarak ikiye ayrıldıklarını biliyordum. Durum karmaşıktı ama tek bir şey netti: Bu bölgede hayalet çırakları hiçbir şekilde hoş karşılanmazdı.

Downham boyunca ilerledikten sonra tepenin kuzey sınırını aşıp bir kez daha güneye yöneldik. Artık her adımda tehlikeye biraz daha yaklaştığımızdan geceyi geçirmek için ufak bir koruluğa sığındık.

Alice alacakaranlıkta parlayan soluk yüzünü bana çevirdi. "Sana anlatacağım daha başka şeyler de var Tom," dedi. "Sanırım şimdi tam sırası."

"Çok gizemli konuşuyorsun. Kötü bir şey mi var?" diye sordum.

"İlki değil ama ikincisi seni üzebilir, o yüzden kolayından başlayacağım. Annen Şeytan'ı bukağıladığında iki tane kutsal eşya kullandı. Bunlardan biri Malkin Kulesi'ndeki sandıkta. Diğeriyse her yerde olabilir, yani onu bulmamız gerekiyor."

"O halde biri elimizde, bu da bir başlangıç. Peki, nedir bu?"

"Grimalkin bilmiyor. Slake ona göstermiyor."

"Neden? Buna neden lamia karar veriyor? O, sandığın muhafızı sadece, sahibi değil."

"Bu Slake'in değil, annenin fikriydi. Senden başka kimsenin bunun ne olduğunu öğrenmesini ya da onu görmesini istemedi."

"Bu da Slake'in sandıkta bulduğu, annemin el yazılarında mı vardı?"

"Hayır Tom," dedi Alice, başını üzgün bir şekilde iki yana sallayarak. "Annen, Slake'e görünüp bunu kendisi söylemiş."

Şaşkınlık içinde Alice'e baktım. Annem öldüğünden beri onunla bir kez, Yunanistan'dan dönerken gemide iletişime geçmiştim. Ancak onu görmemiş, yalnızca içimde bir sıcaklık hissetmiştim. O zaman oğluyla vedalaşmaya geldiğine emindim. Şimdi bu, bir rüyaymış gibi geliyordu. Peki, ama gerçekten Slake'le konuşmuş olabilir miydi?

"Neden Slake'e böyle bir şey söylesin? Neden dosdoğru benimle konuşmasın? Bunu bilmem gerek, ben onun oğluyum!" Öfkelenmiştim. Bu duyguyu bastırmaya çalıştıysam da gözlerimin dolmaya başladığını hissediyordum. Annemi çok özlüyordum. Neden *benimle* iletişime geçmemişti?

"Üzüleceğini biliyordum Tom, ama lütfen bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Slake'le konuşmak onun için daha kolay olabilir. Ne de olsa her ikisi de lamia. Sana anlatmam gereken başka bir şey daha var. Grimalkin, annen sanki hâlâ hayattaymış gibi konuştuklarından bahsetti lamialarn. Ve ona tapıyorlarmış. Adı da *Zenobia* imiş."

Sakinleşmek için derin bir soluk aldım. Çok mantıklıydı. Annem ilk lamia olarak Karanlık'ın güçlü ve kötücül hizmetkârlarından biriydi. Ama değişmişti: Babamla evlenmesinin ardından eski yaşantısına sırt çevirerek Şeytan'ın düşmanlarından biri haline gelmişti.

"Belki de kuleye vardığımızda benimle konuşur," dedim.

"Fazla ümitli olmasan iyi edersin Tom. Ama evet, konuşabilir. Şimdi sormak istediğim başka bir şey var. Bu, benim için önemli, fakat hayır dersen anlarım."

"Eğer senin için önemliyse hayır demem Alice. Beni şimdiye kadar tanımış olman gerekir."

"Yolda Cadılar Vadisi'nden geçeceğiz. Grimalkin'in söylediklerine bakılırsa oranın bir kısmı Şeytan'ın hizmetkârları tarafından yakılmış, ama Agnes Sowerbutts hayatta olabilirmiş. O benim hem teyzem hem de dostumdu Tom. Bana çok yardımı dokundu. Eğer hâlâ oradaysa onunla son kez konuşmak isterim."

"Ölü cadılardan uzak durmanın en iyisi olacağını düşünüyordum. Vadide ne kadar uzun süre kalırlarsa o kadar güçlü bir değişime uğrayıp geçmişlerini, ailelerini, dostlarını unuturlar."

"Bu doğru Tom; kişilikleri kötüye gider, yani canlı ve ölü cadıların arasında pek fazla bir ilişki yoktur. Ama Agnes öleli çok olmadı ve beni hâlâ hatırladığını hissediyorum."

"Eğer yangından kurtulduysa onu nasıl bulacaksın? Etrafta onlarca ölü cadının olduğu bir yere elimizi kolumuzu sallayarak giremeyiz. Bazıları son derece güçlü ve tehlikelidir."

"Grimalkin bana şu anda yalnızca bir tane güçlü cadı olduğunu söyledi. Ama Agnes'le iletişime geçmek için kullandığımız bir ses vardı. Bunu bana o öğretti. Ölü-tavuk çığlığı. Bu ortaya çıkmasını sağlayacaktır."

Güneş battı ve koruluk, karanlığa gömüldü. Açık, aysız bir geceydi –ayın doğmasına birkaç saat daha vardı– ama gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Çalılıkların arasından kıvrılan patikayı izleyerek güneye, kuleye doğru ilerlemeye başladık ve en sonunda Cadılar Vadisi'nin doğu ucuna ulaştık. Yangının sebep olduğu zarar büyüktü; yanmış ve ortadan ikiye yarılmış ağaçlarla kaplı geniş bir alan vardı. Şeytan'ın işbirlikçisi pek çok cadı bu yangında ölmüş olsa gerekti. Hizmetkârlarının, başını geri alabilmek için her şeyi yapabileceklerini anladım.

Vadinin güney ucunun yaklaşık elli metre yakınında durduk. Grimalkin ile düşmanları arasındaki korkunç dövüşün izleri vardı. Grimalkin güçlüydü ama peşine düşen düşmanlarının sayısını merak ettim. Ve tüm olup bitenlerde Alice'in rolünü...

Alice ellerini birleştirip ağzını kapayarak karanlığın içinde tuhaf bir çığlık attı. Ölü-tavuklar geceleri ortaya çıkardı ve sesi, tüylerimi diken diken ederdi. Güçlü su cadısı Morwena'nın hizmetçi cini de bir ölü-tavuktu ve onun tarafından kovalandığım ana dair korkunç anılarım vardı. Bataklıktan fırlayarak beni pençesiyle yakalayıp kanımı emmek üzere bataklığa sürüklemeye çalışmasını nasıl unutabilirdim.

Alice'in çıkardığı sesle bu yaratığın gerçek sesini ayırt etmek imkânsızdı. Ama bu sesi bir kuşun değil de kendisinin çıkardığını Agnes'in anlayabilmesi için biraz çarpıttığını söyledi Alice.

Alice her beş dakikada bir aynı çığlığı attı. Ve vadideki ağaçların arasında yankılanan bu çığlık her seferinde tüylerimi diken diken etti. Bu ses karanlıkta ne zaman duyulsa kalbim daha hızlı atmaya başlıyor, kötü anılar zihnime üşüşüyordu. Pençe, cadının parmağını ısırarak beni kurtarmıştı. Yoksa bataklığa sürüklenerek daha boğulmaya vakit bulamadan tüm kanımın emilmesiyle çoktan ölmüş olurdum. Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp ustamın öğrettiği gibi soluk alıp verişimi yavaşlatarak sakin kalmaya gayret ettim.

Alice sekizinci denemesinin ardından vazgeçmek üzereyken bir serinlik hissettim. Karanlık'a ait bir varlığın yaklaştığının işaretiydi bu. Her şey olağan dışı bir şekilde sessizleşti, sakinleşti. Ardından otların hışırtısıyla birlikte çamura basılıyormuş gibi vıcık vıcık sesler duyuldu. Çok geçmeden hırıltı ve homurtular...

Birkaç saniye sonra ölü bir cadının bize doğru yaklaştığını gördük. Bu kan aramaya çıkmış herhangi bir cadı olabileceğinden asamı sımsıkı kavradım.

Alice hızla havayı kokladıktan sonra, "Bu Agnes..." diye fısıldadı.

Cadının toprağı koklayarak bize doğru ilerlediğini duyabiliyordum. Sonra onu gördüm: Acınası, perişan bir haldeydi; boğazıma bir şeyler düğümlendi. O her zaman

temiz, eviyle gurur duyan bir kadınken şimdi üzerinde kir içinde bir elbise vardı ve yağlı saçlarında kurtçuklar cirit atıyordu. Etrafa yoğun bir şekilde küflenmiş yaprak kokusu yayıyordu. Bizi unutmuş olabileceğini düşünerek boşu boşuna endişelenmiştim; yanımıza gelir gelmez ağlamaya başladı, gözyaşları yanaklarından süzülüp otlara karışıyordu. Sonra doğrulup başını iki elinin arasına aldı.

"Böyle duygusallaştığım için üzgünüm Alice," diye ağlayarak elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Kocamın ölmesinin yeterince kötü olduğunu düşünüyordum, uzun yıllar boyunca onun hep özlemini çektim. Fakat şimdi içinde bulunduğum durum çok daha kötü. Böyle olmaya bir türlü alışamıyorum, keşke yangın canımı alsaydı. Bir daha asla kulübeme ve eski yaşantıma geri dönemeyeceğim. Bir daha asla mutlu olamayacağım. Keşke güçlü bir ölü cadı olsaydım. En azından geceleri dolaşmaya çıkıp bu berbat vadiden uzakta avlanabilirdim. Ama büyük bir av yakalayamayacak kadar güçsüzüm. Böcekler ve farelerle idare etmem gerekiyor!"

Alice bir süre sessiz kaldı. Benim de aklıma söyleyebilecek bir şey gelmiyordu. Alice zavallı Agnes'i nasıl teskin edebilirdi ki? Cadıların, ölü akrabalarından uzak durmalarına şaşmamak gerek. Sevdiğiniz birini böyle korkunç bir halde görmek dayanılmazdı. Kendini iyi hissetmesi için söylenebilecek hiçbir şey yoktu.

"Dinle Tom, Agnes'le bir süre yalnız konuşmak istiyorum. Sorun olur mu?" diye sordu Alice en sonunda.

"Elbette olmaz," dedim doğrularak. "Ben şurada beklerim."

Rahat konuşabilmelerini sağlamak için onları duyamayacağım kadar uzağa gittim. Aslında bu benim için de iyiydi. Ne de olsa Agnes'in yanında olmak üzüntü ve rahatsızlıktan başka bir şey vermiyordu.

Beş dakika kadar sonra Alice yanıma doğru yürürken gözleri yıldızların ışığında parlıyordu. "Ya Agnes gerçekten çok güçlü bir cadı olsaydı Tom... Bunun ne demek olacağını bir düşünsene. Yalnızca hak ettiği gibi çok daha iyi bir hayat sürmez, aynı zamanda son derece faydalı bir müttefik de olurdu."

"Ne demek istiyorsun Alice?" diye sordum endişeli bir şekilde, boş sözler sarf etmeyeceğini biliyordum.

"Diyelim ki ben onu güçlü yaptım?.."

"Kara büyüyle mi?"

"Evet, bunu yapabilirim. Yapıp yapmamaksa *ayrı* bir konu. Sen ne dersin?"

BÖLÜM 3

KAN GÖVDEYİ GÖTÜRÜYOR!

"Ölü cadıların büyü gücünün kalmayarak yerini kan ihtiyacına bıraktığını sanıyordum? Bu durumda senin yapacağın büyünün ne gibi bir yardımı olacak?" diye sordum Alice'e.

"Ölü cadıların artık bedenlerinde kendi büyü güçlerini taşımadıkları doğru. Ama ben kendi gücümü kullanarak onun bir süre daha güçlü olmasını sağlayabilirim," diye yanıtladı. "Bu yeni edineceği güç de zamanla azalır ama en azından vadide yıllarca daha iyi bir hayat sürebilir. Gücünü yitirmeye başladığındaysa zihni çoktan çökmeye başlamış olacağından artık eski hayatına özlem duymaz. Bunda bir kötülük yok."

"Peki ya kurbanları? Kana ihtiyaç duyduğu için öldüreceği insanlar? En azından şimdi yalnızca böcek ve küçük hayvanlarla besleniyor, insanlarla değil!"

"Yalnızca Şeytan'ın hizmetkârlarının kanını içecek; ona uzun süre boyunca yetecek kadar çok sayıda var! Ve öldürdüğü her hizmetkârla birlikte bizim yüzleşeceğimiz tehlikeyi azaltarak Şeytan'ı sonsuza dek yok edebilme şansımızı arttırmış olacak."

"Kendini onlarla sınırlayabileceğine emin misin?"

"Agnes'i tanırım. Verdiği tüm sözleri tutar; önce ondan bu sözü alacağım."

"Peki ya sen Alice. *Sen* ne olacaksın?" diye itiraz ettim sesimi yükselterek. "Büyü gücünü her kullanışında Karanlık'a biraz daha yaklaşıyorsun."

Ustam burada olsaydı da aynı şekilde itiraz ederdi. Ben Alice'in dostuydum ve onun için endişeleniyordum, fakat yine de bunların söylenmesi gerekiyordu.

"Büyü gücümü hayatta kalmak ve mücadeleyi kazanabilmek adına kullanıyorum. Seni cadı Scarab ve İrlanda'daki keçi cadılarından kurtarmadım mı? Cadıların Şeytan'ın başıyla kaçmalarına engel olmak için de kullandım ve düşmanlarımızı öldürebilmesi için Grimalkin'e de gücümden verdim. Bunu yapmamış olsaydım o şimdiye çoktan ölmüş olur ve Şeytan'ın başı da bedenine kavuşurdu. Bunun yapılması gerekiyordu Tom. Ben yapılması gerekeni yaptım. Bu da en az onlar kadar önemli olabilir."

"En az onlar kadar mı? Agnes'e acıdığın için yardım etmek istiyor olmayasın?"

"*Öyle* olsa bile bundan ne çıkar ki?" diye itiraz etti Alice, gözleri öfke içinde parlıyordu. "Tıpkı sana yardım ettiğim gibi diğer dostlarıma neden yardım etmeyeyim Tom? Ama bu yalnızca yardım etmekten çok daha fazlası, inan bana. Bir şeyler olacak, bunu hissediyorum. Gelecekten bize doğru bir şeylerin harekete geçtiğini hissediyorum. Karanlık ve korkunç bir şeyin... Agnes bize yardım edebilir. Hayatta

kalmak için güçlü bir Agnes'e ihtiyacımız var. Bana güven Tom, hepimizin iyiliği için!"

Bir süre sessiz kaldım, kendimi son derece rahatsız hissediyordum. Alice kara büyüyü artık eskisinden çok daha rahat bir şekilde kullanıyordu. Grimalkin'e güç vermişti ve şimdi de ölü bir cadıyı daha güçlü kılmak istiyordu. Bunun sonu nereye varacaktı? Ne söylersem söyleyeyim bunu yapacağını biliyordum. İlişkimiz kötüye gidiyordu. Artık tavsiyelerime değer vermiyordu.

Bir süre birbirimize baktık ama birkaç saniye sonra Alice arkasını dönüp Agnes'in yanına gitti. Yere eğildi, sol elini ölü cadının başına koyup mırıldanmaya başladı. Neler söylediğini duyamıyordum fakat Agnes'in yanıtı açık ve netti, sadece üç kelime: "Evet, söz veriyorum."

Alice yeniden mırıldanmaya başladı. Bu karanlık bir büyüydü. Sesini giderek yükseltti ve daha hızlı konuşmaya başladı; ta ki vadideki tüm ölü cadıların sesleri duyup buraya geleceğini düşünerek endişe içinde çevreme bakmaya başlayıncaya dek. Cadıların bölgesindeydik; Şeytan Üçgeni'nde kalan üç köy de buradan birkaç kilometre güneydeydi. Etrafta ajanlar olabilir ve seslerden burada olduğumuzu anlayabilirlerdi.

Bir anda Agnes insanın kanını donduran bir çığlık atarak Alice'ten uzaklaştı. Otların arasında inleyip titreyerek kriz geçiriyor gibi sarsılmaya başladı. Endişelenerek Alice'in yanına gittim. *Yoksa büyü başarısız mı oldu?* diye düşünüyordum.

"Birkaç dakika içinde kendine gelir," dedi Alice rahatlatıcı bir ses tonuyla. "Çok güçlü bir büyü olduğu için acı veriyor ama bunu büyüye başlamadan önce biliyordu. Kabul ettiğini söyledi. Agnes cesurdur. Her zaman da öyle olmuştur."

Kısa bir süre sonra Agnes'in kıvranması durdu ve elleriyle dizlerinin üzerinde doğruldu. Bir süre daha aksırıp tıksırdıktan sonra ayağa fırlayıp her ikimize de gülümsedi. Yüzünde eski Agnes'inkine benzer bir ifade vardı. Kir içindeki yüzü, kan lekeli pejmürde kıyafetlerine rağmen sakin ve kendinden emin görünüyordu. Ama gözlerinde Agnes hayattayken asla görmediğim bir açlık vardı.

"Susadım," diyerek korkutucu bir şekilde etrafına bakmaya başladı. "Kana ihtiyacım var! Çok ama çok kana!"

Alice önde, Agnes hemen arkasında güneye doğru ilerlemeye başladık; bense en arkadaydım. Sürekli olarak etrafıma ve arkamıza bakıyordum. Her an saldırıya uğramayı bekliyordum. Düşmanlarımız –Şeytan'ın hizmetkârları– peşimizde yahut bir yerde pusu kurmuş bekliyor olabilirlerdi. İçinde bulunduğu kötü duruma rağmen Şeytan hâlâ onlarla iletişim kurabiliyordu. Bizi yakalatmak için eline geçen her fırsatı kullanırdı. Ve Pendle en iyi zamanda bile son derece tehlikeli bir yerdi.

Hızlı ilerliyorduk. Kısa süre öncesine kadar sürünürken bile güçlük çeken Agnes şimdi Alice'le yan yana yürüyordu neredeyse. Çok yakında ay doğacaktı, kulenin altındaki tünele ay ışığı etrafı aydınlatmadan varmamız çok önemliydi.

Hayatta kalan lamia Slake'i düşündüm. Acaba kanatlı biçiminden ne kadar değişime uğramıştı? Konuşma yetisini kaybetmiş olabilirdi; bu da ondan aradığım cevapları alamayacağım anlamına geliyordu. Kutsal eşyalarla ilgili olabildiğince fazla bilgi edinmeliydim. Annemle de bir şekilde irtibata geçebilmeyi umuyordum.

Çok geçmeden üçümüz Crow Ormanı'nda yan yana ilerlemeye başladık; kuleye giden yola iyice yaklaşmıştık. Eski ve terk edilmiş bir mezarlığı kaplayan sık ağaçlıklı bir koruluktu burası. Tünel girişi bu koruluğun ortasına yakın bir yerdeydi. Girişe, zengin bir ailenin ölüleri için inşa edilmiş bir gömütten geçerek ulaşılıyordu. Her ne kadar mezarlardaki kemiklerin çoğu, mezarlığın dini olmaktan çıkarılmasıyla birlikte yağmalanmış olsa da bu ailenin kemiklerine dokunulmamıştı.

Alice bir anda durup uyarı anlamında elini havaya kaldırdı. Otların arasında birkaç mezar taşı dışında etrafta hiçbir şey göremiyordum, Alice havayı üç kez koklayarak tehlike olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"İleride cadılar var. Bu bir pusu. Buraya geleceğimizi önceden sezmiş olmalılar."

"Kaç kişiler?" diye sordum asamı hazırlayarak.

"Üç kişiler Tom. Ama çok geçmeden kokumuzu alıp başkalarını da çağırırlar."

"O halde hemen ölmeleri en iyisi!" dedi Agnes. "Onlar benim."

Karşılık vermeye ne Alice ne ben vakit bulduk. Agnes öne atılıp otların arasından geçerek gömütü çevreleyen

açıklığa çıktı. Cadıların uzaktan koku alma konusunda farklı beceri seviyeleri vardır; Alice bu konuda çok iyidir fakat bazı cadılar bu konuda oldukça zayıftır. Üstelik önceden planlanmayarak aniden başlatılan bir saldırı düşmanları hazırlıksız yakalayabilir.

Açıklıktan korku ve dehşet dolu tiz çığlıklar yükseldi. Agnes'e yetiştiğimizde iki cadı çoktan ölmüştü, üçüncüsünün ise kanını emiyordu: Alice'in teyzesinin iştahla boynunu emdiği kadın debelenip duruyordu.

Agnes'in değişimindeki hızı görünce dehşete kapıldım; artık geçmişte bize defalarca yardım eden o tatlı kadınla bir ilgisi kalmamıştı. Ona korku içinde baktıysam da Alice omuz silkmekle yetindi. "Çok aç Tom. Onu suçlayamayız. Bu duruma düşsek biz de aynısını yapardık."

Kısa süre sonra Agnes bize bakıp kanlı dudaklarıyla gülümsedi. "Ben burada kalıp işi bitireceğim," dedi. "Siz tünele girip kendinizi güvence altına alın."

"Yakında yeni düşmanlar gelir Agnes," dedi Alice. "Burada fazla oyalanma."

"Korkma kızım, size yetişirim. Hem daha başkalarının gelmesi de iyi olur."

Agnes'i ikna etmek için elimizden daha fazlası gelmeyince istemeye istemeye de olsa onu orada bırakıp gömüte yöneldik. Bina buraya son geldiğim günden anımsadığım gibiydi –neredeyse iki yıl olmuştu– ama çatısını delip geçen çınar ağacı uzayıp genişlemişti, bu ölü evini sarıp sarmalayan yaprak yığınıysa iyice yoğunlaşarak içeriyi daha da loşlaştırmıştı.

Alice cebinden bir mum çıkardı, gömütün karanlığı yoğunlaşınca mum titreyip kendi kendine yanarak içerideki ağ bağlamış mezar taşlarıyla tünele uzanan karanlık çukuru aydınlattı. Alice önden gitti ve çukurdan geçtik. Bir süre sonra çukur genişleyince ayağa kalkıp daha hızlı ilerlemeye başladık.

Alice'in tehlike olup olmadığını anlamak için havayı koklaması için iki kez durduysak da çok geçmeden bir zamanlar katil Wight (kara büyüyle boğularak ölmüş, gözsüz bir denizci) tarafından korunan ufak gölü geçtik. Bu yaratık da lamialardan biri tarafından parçalanmıştı, ona dair en ufak bir iz dahi yoktu, paramparça olan bedeninin parçaları gölün dibindeki çamuru boylamış olsa gerekti. Geriye, buranın bir zamanlar son derece tehlikeli bir yer olduğunu anımsatan güçlü bir koku kalmıştı.

Kısa bir süre sonra kuleye açılan yer altı kapısına ulaştık ve bazılarında hâlâ Malkin klanı tarafından işkence görenlerin kemiklerinin bulunduğu karanlık, nem kokan zindanların yanından yürümeye başladık. Burada artık ruh yoktu; daha önce geldiğimizde ustam hepsini Aydınlık'a göndermek için büyük çaba sarf etmişti.

Çok geçmeden kendimizi geniş, silindir biçiminde bir yer altı salonunda bulduk ve üzerine zincirler asılı sütunu gördük; toplam on üç zincir vardı ve her birine ufak bir ölü hayvan asılıydı: fareler, tavşanlar, bir kedi, bir köpek ve iki porsuk. Kanlarının paslı bir kovaya aktığını anımsıyordum, ama kova artık boştu ve ölü yaratıklar kuruyup iyice büzülmüştü.

"Grimalkin bu sunağı lamiaların ibadet için yaptıklarını söyledi," dedi Alice neredeyse fısıltıyla. "Annen için bir sunakmış."

Başımı salladım. Buraya bir önceki gelişimizde Hayalet'le ben de bu sunağın ne amaçla yapılmış olduğu üzerinde düşünmüştük. Şimdi biliyordum. Hatırladığım o sevecen insanla hiç ilgisi olmayan şeyler görüyordum. Annem normal bir insanın ömründen çok daha uzun süre yaşamıştı ve çiftlikte sevgi dolu bir eş ve yedi oğul annesi olarak geçirdiği zaman oldukça kısaydı. O ilk lamiaydı; düşünmek dahi istemediğim şeyler yapmıştı. Bu yüzden de ustama gerçek kimliğini asla anlatmamıştım. Ustamın, yaptıklarını öğrenip onun hakkında kötü düşüncelere kapılmasına dayanamazdım.

BÖLÜM 4

SEVMEN GEREKEN KADIN

Etrafta lamiaya dair en ufak bir iz yoktu ve biz de duvarlar boyunca döne döne yükselen basamakları tırmanmaya başladık. Yüksek tavandaki döşeme kapağı, kolay girip çıkabilmeleri için lamialar tarafından genişletilmişti. Bu delikten geçip burayı nesillerdir kullanan Malkin klanının sivri burunlu ayakkabılarının altında aşınan taş basamaklardan yukarı çıkmaya devam ettik. Hâlâ yer altındaydık ve yukarıdaki karanlıktan sular damlıyordu. Hava nemliydi ve Alice'in elindeki mumun alevi, serin bir esintiyle titriyordu.

Cadıların bir zamanlar düşmanlarını hapsettikleri zindanların yanından geçmeye başladık. Kuleye son gelişimizde hayatımız için endişe ettiğimiz bu zindanlardan birine kapatılmıştık. Fakat Malkinler bizi öldürmek üzere buraya indiklerinde Alice ve Mab Mouldheel onları basamaklardan iterek öldürmüştü.

İçeriden bir ses geliyordu ve Alice'in, bizim de kaldığımız zindanın kapısından içeri baktığını gördüm. Elindeki mumu kaldırıp girişe yöneldi, ben de asamı hazırlayıp peşinden

gittim. Yalnızca yanımızdan hızla geçip basamaklardan aşağı koşarak gözden kaybolan bir fareydi. Yeniden yukarı çıkmaya başladığımızda Alice, düşmanlarının öldüğü yere baktı. Anımsadıkları içini ürpertti.

Verdiği bu son derece doğal tepki, tuhaf bir şekilde içimi rahatlattı. Alice büyü gücünü kullanarak Karanlık'a yaklaşabilirdi, fakat hâlâ duyguları vardı ve kendini kaybederek doğuştan gelen iyi mizacından vazgeçecek kadar sertleşmemişti.

"Çok zor zamanlardı!" dedi başını iki yana sallayarak. "Orada çektiklerimin hatırlatılmasını istemem doğrusu."

Abim Jack, eşi Ellie ve bebekleri Mary de o zindanda hapsedilmişlerdi. Zindan kapısını açarlarken bir cadının sarf ettiği şu sözler kanımı dondurmuştu:

Çocuğu bana bırakın, demişti. *O benim...*

O esnada Alice ve Mab cadıya saldırmışlardı.

"Yapman gerekeni yaptın Alice," diyerek onu teselli ettim. "Ya onlar ölecekti ya da biz. Üstelik buraya küçük bir çocuğu öldürmeye geldiklerini de unutma!"

Basamakların sonunda kendimizi çürük sebze kokan bir depoda bulduk. Buranın da ötesinde bir zamanlar Malkin klanı ve hizmetçilerinin yaşadığı bölüm uzanıyordu. Annemin sandığı oradaydı; defterleri ve değerli eşyaları içindeydi. Sandık açıktı ve lamia Slake hemen yanında duruyordu.

Sandıklar Malkin cadıları tarafından çiftliğimizden çalınarak buraya getirilmişti. Annemin kız kardeşleriyse diğer iki sandıkta saklanıyordu. Onları serbest bırakmıştım

ve cadıları kuleden uzaklaştırmışlardı. O günden bu yana sandıkları burada, lamiaların korumasında bırakmak daha güvenli bir seçenekti.

Slake'in yüzü artık vahşi görünüyordu ve bedeni yeşil, sarı pullarla kaplıydı. Kanatları neredeyse tamamen gelişmiş ve omuzlarının üzerinde toplanmıştı. *Acaba hâlâ konuşabiliyor mu?* diye düşündüm.

Neredeyse zihnimi okumuşçasına sert ve tok bir sesle konuşmaya başladı: "Hoş geldin Thomas Ward. Seni bir kez daha görmek çok güzel! Son görüştüğümüzde konuşamıyordum; yakında bu yeteneğimi yine yitireceğim. Sana söylemek istediğim çok şey var ama vaktimiz çok kısıtlı."

Yanıt vermeden önce eğilip onu selamladım. "Asıl sandıkları koruduğun için ben sana teşekkür ederim. Kız kardeşin Wynde'nin ölümüne çok üzüldüm. Artık kendini son derece yalnız hissediyor olmalısın."

"Wynde cesurca öldü," diye çıkıştı lamia. "Kız kardeşimle birlikte uzun ve mutlu yıllar geçirdikten sonra kendimi çok yalnız hissettiğim doğru. Kuleyi terk edip hemcinslerimi bulmaya hazırım, fakat annen burada öğrenebileceğin ne varsa öğreninceye dek kalmamı emretti. Ancak Şeytan'ı yok ettiğinde uçup gitme özgürlüğüm olacak."

"Sandıkta el yapımı bir nesne olduğu söylenmişti; işime yarayabilecek kutsal bir nesne. Görebilir miyim?" diye sordum.

"Bunu yalnızca sen görebilirsin. Ben sana gösterirken kız burada olmamalı."

Tam ben itiraz edecekken Alice araya girdi.

"Sorun değil Tom. Ben gidip Agnes'le buluşayım," dedi gülümseyerek.

"Yanınızda biri daha mı var?" diye sordu Slake, pençelerini öne uzatarak.

"Kulenin alt katında ölen cadıyı hatırladın mı? Adı Agnes Sowerbutts ve bedenini Cadılar Vadisi'ne kız kardeşin taşımıştı," diye açıkladı Alice. "O hâlâ Şeytan'ın düşmanlarından. Güçlü bir ölü cadı olarak sıkı bir müttefikimiz olacak."

"O halde gidip onu bize getir!" diye emretti lamia.

Alice odadan çıkınca taş basamaklarda yankılanan sivri burunlu ayakkabılarının sesini duydum. Lamiayla yalnız kalınca bir an için endişeye kapıldığımı hissederek tüm duyularımı harekete geçirdim. Bu denli tehlikeli ve yenilmez bir yaratığın önünde rahat olmak imkânsızdı.

"Şeytan'ı yok etmekte kullanılması gereken toplam üç tane kutsal nesne var," diye tısladı lamia. "İlki zaten sende, Cuchulain'in verdiği Kader Kılıcı. Bu kılıcı bulmuş olman büyük tesadüf, yoksa kılıcı almak için yine İrlanda'ya gitmeniz gerekecekti."

Slake 'tesadüf' kelimesini kullanarak kılıcı şans eseri bulduğumu ima etmişti. Oysa kılıcın adı bile durumu özetliyordu. Bu benim kaderimdi. Kılıçla yollarımızın kesişmesi ve birlikte Şeytan'ın sonunu getirmemiz gerekiyordu. Ya öyle olacaktı ya da bunu denerken ölecektim.

"İkinci nesne bu," diyerek sandığa uzandı. Pençeli eliyle bir kılıç çekip çıkardı. Bir bakışta ince bıçağının Karanlık'a

ait yaratıklar karşısında son derece etkili olan gümüş bir alaşımdan yapıldığını anladım.

Lamia bıçağı çevirip sapını bana uzattı ve bıçağa dokunur dokunmaz dünyaya bu bıçağı kullanmak için geldiğimi hissettim. Her ne kadar daha ufak olsa da uzaktan bakıldığında neredeyse Kader Kılıcı'nm bir kopyası gibiydi; sap kısmı bir emici başı şeklindeydi ve bıçak kısmı, bu yaratığın, kurbanlarının kanını içmek için kullandığı tüp şeklindeki kemiğe benziyordu. Emici su kütlelerinin kıyılarındaki dar oyuklarda yaşayan ölümcül bir yaratıktı. Yanından biri geçerken aniden fırlayıp bu tüp şeklindeki kemiğini kurbanının boynuna saplardı. Bill Arkwright'la çalıştığım dönemde bana da böyle bir yaratık saldırmıştı ve Bill beni ancak yaratığın başını bir taşla ezerek kurtarabilmişti.

Bıçağın sapını tutar tutmaz iki zümrüt gözden kan damlamaya başladı.

"Bu bıçağı da Hephaestus mu yapmış?" diye sordum. Hephaestus, gelmiş geçmiş en büyük demir ustası ve özel silahlar yapan bir Kadim Tanrıydı.

Slake ürkütücü başını salladı. "Evet, üç kutsal nesneyi de o yapmış. Her ne kadar ikisi sadece bıçak olsalar da 'kahraman kılıçları' olarak biliniyor. Bunların bir zamanlar Eyalet'in kuzeyinde yaşayan cüce *Seganti*'ler tarafından kılıç yerine kullanıldıkları söylenir."

Oyularak Segantilere mezar olarak kullanılan ufak kayaları gördüğümü anımsıyordum. Onların ellerinde bu bıçaklar gerçekten de kılıçtan farksız olurdu.

"Üçüne de ihtiyacım var mı?" diye sordum.

"Üçü birlikte kullanılmalı. Diğerinin de nerede olduğunu biliyorum, ama ölümlülerin erişemeyeceği bir yerde, Karanlık'ın içinde. Cesur, güçlü ve becerikli biri tarafından geri getirilebilir ancak."

"Ben o kadar cesur değilim," dedim, "üstelik o kadar güçlü olduğumdan da kuşkuluyum. Ancak Karanlık'a gidecek biri varsa o da ben olmalıyım."

Kadim Tanrı Pan bana bunu söylemişti. Her güçlü karanlık varlığın Karanlık'ta kendisine ait bir bölgesi vardı. En güçlü ve tehlikelisi Şeytan'a ait olan çok sayıda bölge...

"Annen Zenobia tam yerini biliyor. Sana ne yapman gerektiğini kendisi anlatacak."

"Ne? Annem benimle konuşacak mı? Ne zaman?" diye sordum heyecanlanarak. "Bu ne zaman olacak?"

"Bu gece buraya gelecek. Ama yalnızca seninle konuşacak. Söyleyeceklerini yalnızca sen duyabilirsin."

O gece sandıklarının yanında oturup annemi bekledim. Hemen yakındaki masanın üzerinde titreyen mumun ışığı uzak duvarda tuhaf gölge oyunları yapıyordu.

Alice'le konuşup durumu anlatmıştım ve o da anlayışla karşılamıştı. "Bunca zaman sonra annenin seninle yalnız konuşmak istemesi çok doğal Tom," dedi. "Ne de olsa ailevî bir mesele, öyle değil mi? Ben Agnes'le burada beklerim. Sonra sabah bana olanları anlatırsın."

Böylelikle Alice, Agnes ve Slake kulenin alt katlarına inerek beni heyecan ve endişe dolu bir bekleyişle baş başa

bıraktılar. Annemin yanıma nasıl bir biçimde geleceğini merak ediyordum. Efsanedeki melekler gibi kar beyazı kanatları olan vahşi bir lamia olarak mı, yoksa beni büyütüp yetiştiren sevgi dolu annem olarak mı?

Şaşırtıcı bir başka olay olmuştu. Gerçekleştirmem gereken ayin hakkında daha fazla bilgi edinebilmeyi umarak vakit kaybetmeden sandıktaki malzemeleri incelemeye başlamıştım; Şeytan'ın bukağısı sonsuza dek uzatılabilirdi. Fakat Slake bunun artık gerekli olmadığını söylemişti. O, annemin kılavuzluğunda gerekli bilgiyi kâğıda aktarıp, annemle iletişime geçmemizin ardından bana vermek üzere saklamıştı.

Önce annemi yeniden göreceğim için heyecandan uyuyamadım. Fakat gitgide yoruldum ve başım önüme düşmeye başladı. Sürekli irkilip gözlerimi açmaya çalıştıysam da en sonunda derin bir uykuya daldım.

Sonra bir anda yeniden irkilerek uyandığımda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Mum sönmüştü fakat hemen yan odada daha soluk fakat daha yoğun başka bir ışık vardı. Annem hemen önümdeydi; Yunanistan'da, kadim düşmanı Ordeen'le girişeceği son mücadeleden önceki görüntüsündeydi. Elmacık kemikleri çıkık ve şekilliydi; vahşi gözleriyse korkunç bir avcınınkinden farksızdı. Endişelenip korkuya kapıldım ve kalbim bir kez daha yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlarken, ister istemez bağırıverdim. Onu bu şekilde görmekten hiç hoşlanmıyordum. Benim ve abilerimin annesi olan kadına hiç benzemiyordu. Bedeni tıpkı Slake'inki gibi pullarla kaplıydı, el ve

ayaklarının yerinde keskin pençeler vardı. Fakat katlı kanatları, tıpkı anımsadığım gibi bembeyaz tüylerle kaplıydı.

Kanatları hızla ufalarak omuzlarının arkasına doğru indi; pulların yerini uzun, koyu renk bir etek, bir bluz ve yeşil bir şal aldı. En önemli değişim gözlerindeydi: Bakışları yumuşadı, acımasızlık ifadesi kayboldu ve yüzüne sımsıcak, sevgi dolu bir gülümsemenin ışıltısı yayıldı.

Bu kez karşımda eski çiftliğimizden tanıdığım annem duruyordu; babamın âşık olduğu, yedi oğul büyütmüş ve köyün ebesiyle şifacısı olarak çalışan bir kadın. Ve zihnimde canlandırdığım bir hayalden farklıydı; burada da tıpkı çiftlik evimizin mutfağındaki kadar kanlı canlı görünüyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı ve ona sarılmak üzere ilerledim. Yüzündeki gülümseme silindi, geriye doğru bir adım atarak beni uzak tutmak istermişçesine elini havaya kaldırdı. Şaşkınlık içinde ona bakarken mutluluk gözyaşlarım üzüntü ve kırgınlık gözyaşlarına dönüşüverdi.

Annem tekrar gülümsedi. "Gözyaşlarını sil oğlum," dedi usulca. "Şu an sana sarılmayı dünyadaki her şeyden çok istiyorum ama bu mümkün değil. Ruhun hâlâ insan teniyle kaplı, benimkiyse çok farklı. Temas edecek olursak ölürsün. Ve bu dünyanın sana ihtiyacı var. Daha hâlâ yapacak çok işin var. Hatta belki sandığından da fazla..."

Gözlerimi elimin tersiyle silip elimden geldiğince gülümsemeye çabaladım. "Üzgünüm anne... Anlıyorum... Seni yeniden görmek öyle güzel ki!"

"Seni görmek de öyle. Ama artık sadede gelmeliyiz. Dünyaya gelişlerimde birkaç dakikadan fazla kalamam."

"Tamam anne. Ne söylemen gerekiyor."

"Artık bıçak da sende ve kendi çabalarınla kılıcı da edindin. Üçüncü nesneyse Karanlık'ta. Şeytan'ın yuvasının tam kalbinde; kalesindeki tahtının altında. Slake seni yapılması gereken ayin konusunda bilgilendirecek ve bu üç kutsal nesne yanında olursa Şeytan'ı sonsuza dek yok edebileceksin. Bende yalnızca iki tanesi olmasına rağmen onu bukağılamayı başardım. Sen benim başladığım işi bitireceksin."

"Elimden geleni yapacağım," dedim. "Benimle gurur duymanı istiyorum."

"Her ne olursa olsun seni hep seveceğim ve seninle gurur duyacağım Tom. Ama artık gerçekten zorlu bir süreç başlıyor... Üç nesne elimde olsaydı bile yine de başaramazdım, çünkü bu ayinin en önemli bölümü bu dünya üzerinde en çok sevdiğin insanı kurban etmek. Senin durumunda bu kişi bir *kadın*."

Dehşete kapılmıştım ve bir şeyler söylemek için ağzımı açtıysam da hiç sesim çıkmadı. En sonunda konuşabildim. "Bu sen misin anne? *Seni* mi kurban etmek zorundayım?"

"Hayır Tom," diye yanıtladı annem. "Bu, hayatta olan biri olmalı ve beni hâlâ sevdiğini bilsem de bu dünyada benden bile daha fazla önem verdiğin biri var."

"Hayır anne!" diye bağırdım. "Bu doğru değil.

"Kalbinin derinliklerine bak oğlum, o zaman bunun doğru olduğunu göreceksin. Her kadın, oğlunun bir başka kadına daha fazla değer vermesiyle yüzleşecektir."

Bana içten içe bildiğim bir şey söylüyordu. Sözleri nihayet kafama dank etti.

"Hayır! Hayır! Bunu kastediyor olamazsın!" diye karşı çıktım.

"Evet oğlum, bunu söylemek bana çok acı veriyor fakat başka yolu yok. Şeytan'ı yok etmek için Alice'i kurban etmelisin."

BÖLÜM 5

KIZIN BAŞKA BİR FAYDASI

"Alice'i öldürmem mi gerekiyor?" diye bağırdım. "Başka yolu yok mu?"

"Tek yol bu Tom, ödenmesi gereken bedel bu. Ve o da canını gönüllü olarak vermeli. Bu durumda yapılması gerekenleri ona ne zaman anlatacağına dair kararı sana bırakıyorum."

"Ben de buna çok benzer bir durumla karşılaştım fakat yapamadım," diye devam etti annem. "Kız kardeşlerim benden babanı öldürmemi ya da onlara teslim etmemi istediler. Sonra, büyü gücümü arttırmak için onu kurban etmemi istediler, yalvardılar. Üç kutsal nesne olmadan Şeytan'ı yok etmeyi zaten başaramazdım ama yine de gücünü daha da kısıtlayabilirdim. Ben bunu kabul etmedim çünkü babanla aramızda aşk kıvılcımları vardı ve geleceği görüyordum: Yedinci oğlun yedinci oğlu olarak seni doğurup Şeytan'ı yok edecek bir silah olarak yetiştireceğimi..."

Annemin bu sözleri beni rahatsız etmişti. Benden sanki oğlu değil de yalnızca bir nesne, düşmanına karşı kullanılacak bir silahmışım gibi söz ediyordu.

"Fakat senin benden daha disiplinli olacağını düşünüyorum: Sıkı bir görev bilincin var, bu babandan geliyor ve John Gregory tarafından da geliştirildi. Bunun yanı sıra damarlarında benim güçlü kanım dolaşıyor ve üstelik benim becerilerime de sahipsin. Sana verdiğim her şeyi kullan. Bedeli ne olursa olsun, sonuçlar ne kadar korkunç olsa da Şeytan'ı *yok etmelisin*. Yoksa dünyaya kıtlık, hastalık ve karmaşa hakim olur. Aileler bölünür, kardeş kardeşe düşer. Şeytan'ın hizmetkârları serbest kalarak erkekleri, kadın ve çocukları öldürüp kanlarını içer. Ve bu esnada sen nerede olursun oğlum? Bu dehşeti dünyanın başına açanın kendin olduğunu bilirsin. Üstelik daha da kötüsü, artık bunu umursamazsın. Çünkü kendini kaybetmiş, ruhunu Şeytan'a teslim etmiş olursun. Kararlı davranırsan tüm bunların üstesinden gelebilirsin. Tüm insanların bunu yapmana ihtiyaçları var. Onları yüzüstü bırakmayacağına eminim; sana neye mal olursa olsun! Üzgünüm oğlum, fakat daha fazla kalamam. Şeytan'ı yok et, önemli olan bu! Bu senin kaderin! Sen bunun için dünyaya geldin!"

Annemin görüntüsü yavaş yavaş silinirken çaresizlik içinde bağırdım. "Lütfen anne, daha gitme. Biraz daha konuşmamız gerek. Bunun başka bir yolu olmalı. Bu doğru olamaz! Benden yapmamı istediğin şeye inanamıyorum!"

Silinip giderken bir yandan da kanatlı lamia görüntüsüne geri dönüyordu. Son gördüğüm şey acımasız bakışları oldu. Sonra gitti.

Oda anında karanlığa gömüldü ve titreyen ellerimle cebimden çıra kutumu çıkarıp mumu yakmayı başarabildim.

Ardından sandığın yanında yere oturup çıra kutusunu evirip çevirerek incelemeye başladım. Bu, John Gregory'nin çırağı olmak üzere evden ayrılmadan önce babamın bana verdiği son şeydi. Onu zihnimde görebiliyor ve tam olarak neler söylediğini anımsıyordum:

Bunu almanı istiyorum oğlum. Yeni işinde faydalı olabilir. Ve arayı fazla açmadan ziyaretimize gel. Evden ayrılman ziyaretimize gelemeyeceksin anlamına gelmez.

Çıra kutusu gerçekten de işime yaramıştı ve onu pek çok kez kullanmıştım.

Zavallı Babam! Çiftlik için çok çalışmış ama emekliliğinin tadını çıkaramamıştı. Annemle Yunanistan'da tanışmalarının hikâyesini anımsadım. O zamanlar babam bir denizciydi ve annemi gümüş bir zincirle kayaya bağlı halde bulmuştu. Annem gün ışığına karşı hep çok hassastı ve düşmanları da onu bir kayalığa bağlayıp ölüme terk etmişlerdi. Fakat babam güneşe siper olarak onu kurtarmıştı.

Eyalet'e geri dönüp bir çiftçi olarak yeni hayatına başlamadan önce Yunanistan'da annemin evinde kalmıştı. Orada geçirdiği zamana dair anlattıkları, şimdi mantıklı geliyordu: Annemin iki kız kardeşi de karanlık bastırdığında geliyorlar ve üçü birlikte duvarlarla çevrili bahçedeki ateşin etrafında dans ediyorlarmış. Babam onların tartıştığını duymuş ve kız kardeşlerin kendisine karşı tavır aldıklarını düşünmüştü. Pencereden öfke içinde babama bakıyorlarmış ve annem sürekli onları uzaklaştırmaya çalışıyormuş.

Sözü edilen bu iki kız kardeş, annemin sandıklarının içinde gizlice Eyalet'e getirilen lamialar Wynde ve Slake'ti.

Onunla tartışmaya devam ettiler ve bunun nedenini şimdi anlayabildim. Babamı kurban ederek Şeytan'ın bukağısını daha güçlü bir hale getirmesi için onu ikna etmeye çalışıyorlardı.

Merdivenlerden kilere doğru tırmanan ayak sesleriyle irkilerek bu düşüncelerimden sıyrıldım. Az sonra gelenin, artık bir insan gibi yürüyemeyen Slake olduğunu anladım. Titrek mum ışığındaki görüntüsü kanımı dondurmaya yetiyordu. Kanatlar katlıydı fakat pençelerini sanki bana saldırmaya hazırlanıyormuş gibi öne uzatmıştı. Ama gülümsedi ve ben de ayağa kalktım.

"Zenobia seninle konuştu mu?" diye sordu eskisinden de daha sert bir ses tonuyla. Ne söylediğini anlayabilmek için iyice odaklanmam gerekiyordu.

"Evet, ama benden yapmamı istediği şey hiç hoşuma gitmedi."

"Ah! Şu kurban etme olayını kastediyorsun. Bunun, senin için zor olacağını, fakat görev bilincine sahip biri olarak gerekeni yapacak gücü bulacağını söylemişti."

"Güç ve görev – bunlar sadece birer kelime!" dedim sinirlenerek. "Annem bunu yapamamış; ben neden yapayım ki?"

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak Slake'e baktım. Yunanistan'da anneme istediklerini yaptırabilmiş olsalardı ne ben ne de abilerim dünyaya gelirdik.

"Sakin ol," dedi. "Düşünmek ve yapılması gerekenlere odaklanmak için zamana ihtiyacın var. Ve üçüncü kutsal nesneyi bulmadan Şeytan'la başa çıkamazsın. Önceliğin onu bulmak olmalı."

"Ama o nesne Karanlık'ta, üstelik Şeytan'ın tahtının altında," diye yanıtladım iyiden iyiye öfkelenerek. "Onu nasıl almam gerekiyor?"

"Bunu yapması gereken kişi sen değilsin. Kızın bize başka bir faydası daha var. Alice daha önce Karanlık'ta kalmıştı. Oraya dönmek onun için kolay olur, üstelik Şeytan'ın bölgesini de tanıyor. Ve başı bedeninden ayrı kaldığı müddetçe tehlike çok az."

"Hayır!" diye bağırdım. "Ondan bunu yapmasını isteyemem. Oraya düştüğünde neredeyse aklını yitirecekti."

"İkincisi daha kolay olur," diye ısrar etti Slake. "Yavaş yavaş bu gibi olumsuz etkilere alışacaktır."

"Peki ama ne pahasına?" diye çıkıştım. "Tamamen ait oluncaya dek Karanlık'a yaklaşarak mı?"

Lamia yanıt vermedi. Bunun yerine sandığa uzanıp çıkardığı bir kâğıdı bana uzattı. "Önce şunu oku," dedi. "Benim el yazım fakat annenin yazdırdığı bir mektup."

Kâğıdı titreyen ellerimle alıp okumaya başladım:

Karanlıklar Lordu yanına dönüp ona bir kez daha itaat etmemi istedi. Uzun bir süre ona karşı koyarken bir yandan da dostlarım ve destekçilerimden yardım alıyordum. İçlerinden bazıları cadıların onu kendilerinden sonsuza dek uzak tutmak için izledikleri yönteme başvurarak onun çocuğunu doğurmamı önerdiler. Fakat bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

O dönemde çok yakında vermem gereken bir kararın sıkıntısını yaşıyordum. Düşmanlarım beni gafil avlayarak yakalamıştı...

Sonrasında annem zaten bildiğim şeyleri tekrar ediyordu; gümüş zincirle bir kayaya çivilendiğini, bir denizci tarafından kurtarıldığını... Elbette ki o denizci babamdı, bana bu hikâyeyi ölmeden kısa bir süre önce anlatmıştı. Hikâyenin geri kalanını da biliyordum, yani babamın onun evinde kaldığını. Fakat sonraki satırlar kanımı dondurdu.

... Çok geçmeden beni kurtaran kişinin bana karşı bazı duygular beslediğini anladım. Yaptıkları için minnettardım ama o yalnızca sıradan bir insandı ve ona karşı herhangi bir fiziksel yakınlık hissetmiyordum.

Bu cümleler içimi acıttı. Annemle babamın en başından beri birbirlerini sevdiklerini düşünüyordum. En azından babam böyle anlatmıştı. Buna inanıyordu. Okumaya devam etmek için kendimi zorlamam gerekti.

Fakat babasının yedinci oğlu olduğunu öğrendiğimde zihnimde bir plan belirmeye başladı. Eğer ona oğul doğuracak olursam yedinci oğlumuzun Karanlık'la mücadele konusunda özel güçleri olurdu. Üstelik çocuk gücüne güç katacak bazı

özelliklerimle becerilerime de sahip olurdu. Böylelikle günün birinde Şeytan'ı yok etme şansı olabilirdi. Ne yapmam gerektiğine karar vermem kolay olmadı. Bu adama yedi çocuk doğurmak bana en sonunda düşmanımı yok etme şansını sağlayabilirdi. Fakat John Ward yalnızca fakir bir denizciydi. Çiftçi bir aileden geliyordu. Ona bir çiftlik satın alsam bile yine de bu hayatı onunla paylaşmam ve çiftliğin iğrenç kokusunu sonsuza dek solumam gerekirdi.

Zavallı babamı düşünerek gözyaşlarımı tuttum. Bu satırlarda aşka dair hiçbir şey yoktu. Annemin tek düşündüğü Şeytan'ı yok etmekti. Babamsa yalnızca bu amaca ulaşmak için bir araçtı. Belki benim durumum da babamınkinden farksızdı?

Kız kardeşlerim onu öldürmemi ya da onlara teslim etmemi istediler. Bunu reddettim çünkü hayatımı ona borçluydum. Ülkesine dönebilecek bir gemi bulabilmesi için onu evimden göndermekle, onunla birlikte gitmek arasında bir seçim yapmam gerekiyordu.

Kâğıttan başımı kaldırıp tepkim karşısında öfke içinde pençelerini öne uzatan Slake'e baktım. Babamın öldürülmesini isteyen iki lamiadan biri karşımdaydı! Okumaya devam ettim.

Fakat ikinci seçeneği mümkün kılmak için öncelikle düşmanım Şeytan'ı bukağılamam gerekiyordu. Bunu da bir hileye

başvurarak yapabildim. Lammas Ziyafeti günü bir buluşma ayarladım: yalnızca Şeytan ve ben. Buluşma yerini dikkatlice belirleyip büyük bir ateş yaktım, gece yarısı olduğunda onu geçici olarak dünyamıza getirebilmek için gerekli ayini gerçekleştirmek üzere hazırlıklara başladım.

Alevlerin ortasında belirdiğinde ona itaat ediyormuş gibi başımı öne eğdim. Oysa bu esnada güçlü bir büyü mırıldanmaya başlamıştım bile ve elimde de iki kutsal nesne vardı. Tüm karşı koymalarına rağmen bukağı büyüsünü başarılı bir şekilde tamamlayarak planımın ikinci adımı olan Eyalet'e gitme ve bir çiftlik satın alma bölümüne geçtim.

Ve böylece bir çiftçinin karısı olup ona altı oğul doğurdum ve en sonunda Thomas Jason Ward adını koyduğumuz yedinci oğlumuz doğdu; ilk adını babası seçti, ikinci adsa memleketimde bir zamanlar çok sevdiğim bir kahramanın adıydı.

Biz lamialar şekil değiştirmeye alışkınızdır, ama zamanın üzerimizde neden olacağı değişimleri önceden kestirebilmek mümkün değildir. Yıllar geçtikçe hayatımı kabullenip kocamı sevmeye başladım. Gitgide Aydınlık'a daha fazla yaklaştım ve en sonunda bir şifacı ve ebe olarak her fırsatta komşularımıza yardım etmeye başladım. İşte böylelikle beni kurtaran John Ward adındaki insan, önceden hayal dahi edemeyeceğim bir yola girmemi sağladı.

Mektubun son kısmı kendimi biraz daha iyi hissettirdi. En azından annem artık babamı sevdiğini söylüyordu. Zaman içinde değişerek daha insansı bir hal almıştı. Şimdiyse

bunun tam tersinin olduğunu fark ederek irkildim: İnsanlığından uzaklaşarak anımsadığım annemden çok farklı bir varlığa dönüşüyordu. Benden istediği şey korkunçtu.

"Annem elinde *iki* kutsal nesne olduğunu söylemişti," dedim. "Bu iki nesneden biri neden şu anda Karanlık'ta?"

"Şeytan'ı bukağılamanın kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye tıslayarak pençelerinden birini yeniden öne uzattı. Ağzını iyice açarak dişlerini gösterdi ve çenesinden aşağıya salyaları akmaya başladı. Bir an için bana saldıracağını düşündüysem de yavaşça nefes vererek konuşmasını sürdürdü.

"Zenobia'nın büyüsüne rağmen büyük bir mücadele oldu. Şeytan Karanlık'a düşerken bu kutsal nesnelerden birini kaptı. İşte bunlar da Zenobia'nın ayin için yazdırdığı talimatlar... Hemen oku!" diye emrederek bir kâğıt daha uzattı.

Kâğıdı alıp katladıktan sonra cebime koydum. "Yarın okuyacağım," dedim. "Bugünlük beni rahatsız eden yeterince şey öğrendim."

Slake homurdanmaya başladıysa da ona sırtımı dönüp merdivenlerden yukarı çıktım. Henüz Alice'i görmek istemiyordum. Önce içinde bulunduğum durumu iyice düşünmem gerekiyordu.

BÖLÜM 6

YARIM BİR HİKÂYE

Acı içinde kıvranan biri gibi Malkin Kulesi'nin mazgallı siperleri boyunca bir ileri bir geri yürüyüp durdum. Yürürken bir yandan da zihnim içine kapatıldığı labirentten çıkış yolu bulmak için dönüp duruyordu; fakat hangi kaçış yoluna başvursam durmadan karşıma çıkan iki soru vardı:

Alice'e bir kez daha Karanlık'a gitmesi gerektiğini söylemeli miydim? Ve daha da önemlisi, onu kurban etmeye hazır mıydım? Gerçekten Alice'in canını alabilir miydim?

Gece yavaş yavaş ilerlerken sıkıntılar içinde ne yapmam gerektiğini düşünüp durdum. En sonunda sipere yaslanıp Crow Ormanı'ndaki ağaçların üzerinden batıya doğru baktım. Gökyüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başladı ve sonunda Pendle Tepesi'nin devasa silüeti belirdi. Şafak sökerken annemin Şeytan'ı yok etmek için yapılması gereken ayine dair talimatlarını okumaya başladım:

Şeytan şöyle yok edilebilir: Öncelikle üç kutsal nesne elimizde olmalıdır. Bunlar Hephaestus tarafından yapılan kahramanlık kılıçlarıdır. İçlerinde en önemlisi Kader Kılıcı'dır;

ikincisi sana Slake tarafından verilecek olan Kemik Kesen adında bir bıçaktır. Üçüncüsüyse Keder Bıçağı olarak da bilinen Dolorous adlı bıçaktır ki bunu da Karanlık'tan alman gerekecek.

Mekân da önemlidir: Büyü kullanımına uygun olmalıdır. Dolayısıyla ayin Caster'ın doğusunda kalan ve Wardstone olarak bilinen yüksek tepede yapılmalıdır.

Bu tuhaf bir tesadüftü. Şeytan'ı adımı taşıyan bir tepede yok etmeye çalışacaktım! Sanki biri mezarımın üzerinden geçmiş gibi titredim ve okumaya devam ettim:

Önce, anlatacağım şekilde kan adağı yapılmalıdır. Bir ateş yakılmalı; çok büyük ısı verebilecek bir ateş.

Gönüllü kurban, ayin boyunca muazzam bir cesaret örneği sergilemelidir. Eğer bir kez olsun acı çektiğini gösterecek şekilde bağırırsa her şey kaybolur ve ayin başarısız olur.

Kemik Kesen bıçağıyla kurbanın sağ elindeki başparmak kemiği alınıp alevlerin içine atılmalıdır. Ancak bağırmadığı takdirde sol elindeki kemik de alınmalıdır. Bu kemik de benzer şekilde ateşe atılmalıdır.

Ardından Keder Bıçağı'yla kurbanın kalbi çıkarılıp hâlâ çarparken alevlerin içine atılmalıdır.

Bu istenenlerin sonucu, aniden zihnimde apaçık beliriverdi. Alice'ten Keder Bıçağı'nı geri getirmesi isteniyordu;

ki böylelikle korkunç bir ayin esnasında kalbi yerinden sökülebilecekti. Karanlık'a gidip kendi ölümüne neden olacak bıçağı getirmesi isteniyordu.

Dehşete düşmüştüm. Böyle bir görevi yerine getirmenin düşüncesi dahi içimi titretmeye yetti.

Sonra birinin basamaklardan bana doğru tırmandığını duydum. Alice'in sivri burunlu ayakkabılarının sesini tanıyınca mektubu alelâcele arka cebime soktum. Saniyeler sonra hemen arkamda beliriverdi.

"Anneni gördün mü?" diye sordu elini omzuma koyarak. "Nasıl gitti? Üzgün görünüyorsun. Titrediğini hissedebiliyorum."

"Biraz üzgünüm," diye itiraf ettim. "O çok değişmiş. Anılarımdaki annemle hiçbir ilgisi yok."

"Ah Tom!" diye bağırdı Alice. "Herkes değişir. Eğer şu anda yıllar sonraki senin zihnine girip de düşüncelerinin ve hislerinin ne denli değiştiğini görebilseydin dehşete kapılacağına eminim. Hepimiz her an değişiyoruz fakat bu öyle yavaş bir şekilde oluyor ki fark etmiyoruz. Lamialar içinse bu çok daha hızlı ve belirgin oluyor. Annenin elinden bir şey gelmez Tom. Bu onun doğasında var, ama seni hâlâ seviyor."

"Öyle mi?" dedim ona dönerek.

Bana baktı. "Sorun ne Tom? Ters giden bir şey var, öyle değil mi? Bana söylemediğin bir şey."

Alice'in gözlerinin içine baktım ve bir karar verdim. Ona bildiklerimin *bir kısmını* anlatacaktım, yani yeniden

Karanlık'a gitmesinin istendiğini söyleyecektim. Ama en sonunda Şeytan'ı alt etmek için kurban edilmesi gerekeceğini söylememe imkân yoktu. Bu mümkün değildi. Korkunç bir ayinden bahsediyorduk ve bırakın en yakın arkadaşımı, mektupta anlatılanları en büyük düşmanıma bile yapamayacağımı biliyordum.

Böylelikle şafak sökmek üzere ve kargaların o meşum sesleri yankılanırken mazgallı siperlerde ona bildiklerimin bir kısmını anlattım.

"Sana söylemem gereken bir şey var Alice," dedim. "Bu korkunç bir şey, fakat bilmen gerekiyor. Şeytan'ı sonsuza dek bağlamak için gerekli üç kutsal nesne var. İkisi zaten bende: kılıcım ve Kemik Kesen adında bir bıçak. Ama kahraman kılıçlarının üçüncüsü de bir bıçak ve Karanlık'ta Şeytan'ın tahtının altında tutuluyor. *Senin* Karanlık'a geri giderek onu almanı istiyorlar Alice; ama ben buna izin vermeyeceğimi söyledim."

Bir an için Alice sessizce gözlerimin içine baktı. "Peki, ayin hakkında ne biliyorsun Tom? Ne yapılması gerekiyor?"

"Bunu daha sonra öğreneceğim, üç kutsal nesnenin üçünü de edinince..." diyerek yalan söyledim.

Her şeyi anlattıktan sonra ikimiz de sessizleştik. Gökyüzüne, doğuya doğru hızla ilerleyen ve doğmakta olan güneşin kırmızı-pembeye boyadığı bulutlara baktım. Sonra Alice birden kollarıma atıldı ve birbirimize sarıldık. O esnada Alice'i asla kurban edemeyeceğimi biliyordum, bunun *başka* bir yolu olmalıydı.

En sonunda ayrıldığımızda Alice başını kaldırıp bana baktı. "Eğer tek yolu buysa Karanlık'a gidip ihtiyacımız olan şeyi getiririm," dedi.

"Hayır Alice! Bunu aklından bile geçirme. Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı!"

"Peki, ama ya yoksa Tom? Grimalkin, Şeytan'ın başını düşmanlarımızdan sonsuza dek kaçıramaz. Asla pes etmeyeceklerdir. Nereye gidersek gidelim tehlikedeyiz, çünkü her an peşimizdeler. Bizi burada bekliyorlardı, öyle değil mi? Ve eninde sonunda Şeytan gücünü geri kazanacak. Biz de sonsuza dek işkence görmek üzere Karanlık'a çekileceğiz. En azından böylelikle yalnızca birimiz oraya gitmiş olur. Ne pahasına olursa olsun Karanlık'a gitmeliyim. Ve geri geleceğim. Orada sonsuza dek kalmayacağım, öyle değil mi?"

"Hayır, Karanlık'a gidemezsin," diye ısrar ettim. "Buna izin vermem."

"Bu benim kararım Tom, senin değil. Cadılar Bayramı'na hâlâ beş aydan fazla var, ama o bıçağı ne kadar çabuk getirirsem o kadar iyi."

"Oraya geri gidemezsin Alice!" diye bağırdım. "En son gidişinde başına neler geldiğini hatırlasana."

"O farklıydı Tom. O zaman Şeytan tarafından kaçırılmıştım. Artık Şeytan orada değil ve Karanlık bu yüzden epey zayıflamış durumda. Ve ben de çok güçlendim. Kendi başımın çaresine bakabilirim, endişelenme!"

Yanıt vermedim. Alice bunu başarabilse bile ölüme bir adım daha yaklaşmış olurdu yalnızca. Annemin ikinci mektubu hâlâ cebimdeydi ve orada da kalacaktı.

Gündüzün geri kalanını kulede geçirdik, karanlık çöktüğünde görünmeden gitmemizin daha kolay olacağına karar verdik.

Alice, Agnes'i görmek üzere bir kez daha tünele inerken ben de Slake'le kısa bir konuşma yaptım. Onun yanında annemin mektubunun geri kalanını okudum ve tam olarak anlamadığım şeyleri ona sordum. Daha fazla şey öğrendikçe durum kötüleşti. Konuşmamızın sonuna doğru umudumu yitirmek üzereydim.

En sonunda gitme vakti geldi. Alice beni beklerken ben de lamiaya döndüm. "Bir daha buraya asla dönemeyebilirim," dedim. "Gitmekte özgürsün."

"Beni özgür bırakmak sana düşmez," diye tısladı Slake. "Cadılar Bayramı bitinceye kadar burada kalacağım. Sonra Şeytan haklanınca sandıkları yakıp hemcinslerimi bulmak üzere buradan ayrılacağım."

"Peki ya haklanamazsa?"

"O zaman işler hepimiz için çok kötü gider. Başarısız olursan başımıza gelecekleri düşünmek dahi istemiyorum. Gerekeni *mutlaka* yapmalısın."

"Bana ne yapıp ne yapmamam gerektiğini söyleyemezsin!" diye çıkıştım. "Kendi kararlarımı kendim veririm. Ama sana şükran borcum var. Eğer yardımıma ihtiyacın olursa beni çağırman yeter, yanında olurum."

Lamianın yanından ayrılırken Alice şaşkınlık içinde bana baktı. Bunun nedenini biliyordum: Son sözlerimi düşünmeden sarf etmiştim, fakat her kelimesinin doğru olduğunu biliyordum. Pendle Tepesi'nde cadı klanları Şeytan'ı

çağırdığında Slake ve kız kardeşi bizi kurtarmak için dövüşmüştü. Onlar olmasaydı orada ölmüş olurduk. Burada da kuleyi savunurken Wynde ölmüştü. Ve her ne kadar kabul etmesi güç olsa da uzaktan akrabam sayılırdı –ne de olsa annemin soyundan geliyordu– yani ona, çok daha fazlasını borçluydum.

"Ne düşündüğümü biliyor musun Tom?" diye sordu Alice basamaklardan inerken. "Annenin değiştiğinden bahsettin ama sen de çok değiştin. Slake'e o sözü verirken Yaşlı Gregory'nin ne diyeceğini hiç düşünmedin. Artık ondan daha fazla hayaletsin."

Yanıt vermedim. Ustamın çöküşe geçtiğini düşünmek beni üzse de Alice haklıydı. Hayalet'in bana önceki gün söylediği gibi yakında olacağım Hayalete yakışır bir şekilde düşünüp hareket etmem gerekiyordu. Bizi belirsiz bir gelecek bekliyordu ama ortam da giderek kızışıyordu. Çok yakında iyi ya da kötü bir şekilde tüm bu olaylar sonlanacaktı.

Agnes bizi tünelin çıkışına yakın bir yerde bekliyordu. Başının üzerinde sinekler uçuşuyordu ve ağzının çevresi kurumuş kanla kaplıydı. Balçık ve yer altında sürünen her ne varsa onlar gibi kokuyordu.

"Chipenden'e geri dönüyoruz," dedi Alice ölü cadıya. "Fırsat bulduğumda seni görmeye geri gelirim."

Agnes başını sallayınca gri bir solucan saçlarının arasından ayaklarının dibine düştü. "En çok ihtiyacın olduğunda beni görmek üzere vadiye gel. Sen de öyle Thomas Ward. Artık senin de ölülerin arasında bir dostun var."

Alice cadının omzunu duygu dolu bir şekilde okşadıktan sonra tünel boyunca dikkatle ilerleyip gömütü çevreleyen otların arasına çıktık.

Alice üç kez havayı kokladı. "Burada yarım düzine cadı var ama hepsi ölü. Agnes epey meşgulmüş!"

Böylelikle önce kuzeye, ardından Pendle'ın kenarından dosdoğru batıya, Chipenden'e doğru yola koyulduk. Agnes hem müttefikimiz hem de dostumuz olsa da Alice'in ona Karanlık'a gidecek oluşundan bahsetmediğini fark ettim. Ölü cadılar zaman içinde değişerek insanî endişelerden tamamen uzaklaşıyorlardı ve Agnes artık Alice'in güvenebileceği biri değildi.

BÖLÜM 7

GEÇMEK TEHLİKELİDİR

Hayalet'in bahçesini geçerken köpekler heyecan içinde havlayarak bize doğru koştular ve birkaç dakika boyunca onları okşayıp ilgilenmem gerekti. Ustamın bu gürültüyü duyunca bizi karşılamak üzere dışarı çıkacağını düşündüysem de etrafta görünmüyordu. *Yolunda gitmeyen bir şey mi var acaba?* diye düşündüm. Yoksa hayalet işleri için bir yere mi gitti?

Fakat mutfak bacasından duman tüttüğünü görünce rahatladım. Önden gidip içeri girince şöminenin yanında tanımadığım bir adamı John Gregory ile konuşurken buldum. Her ikisi de ayağa kalkıp bana döndüler.

"Bu Tom Ward, çırağım," dedi Hayalet. "Ve işte sana bahsettiğim kız, Alice. Bu da eski çıraklarımdan Judd Brinscall evlat. Bize eşlik etmek üzere ta Todmorden'den buraya gelmiş."

"Bayan Fresque dostumdur Tom," dedi Judd gülümseyerek. "Kendisi Romanyalı ama artık Todmorden'de yaşıyor ve kütüphanesine yapacağınız ziyaret gecikince neler olup bittiğini öğrenmem için beni gönderdi." Judd

Brinscall ustamdan kısa boyluydu ve iri yapılı sayılmazdı, fakat yüzü tüm hayatını dışarılarda çalışarak geçirmiş gibi kırışıklarla kaplıydı. Sarı saçları seyrelmeye başlamıştı ve simsiyah kaşlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Üzerinde hayaletlerin kullandığı kukuletalı bir cübbe vardı, fakat bizimkilerden farklı olarak cübbesi kahverengi-sarı karışımı bir yeşildi.

Adını anımsadım, Chipenden'deki yatak odası duvarıma kazınmış başarılı isimlerden biriydi; yatak odam ustamın tüm çıraklarını ağırlamıştı.

"Cübbeme bakıyorsun," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Bir zamanlar ben de seninkine benzer bir cübbe giyiyordum Tom. Ama bunun bir nedeni var. Bay Gregory ile çalışmamı tamamladığımda bir hayalet olarak becerilerimi arttırabilmem için bir süre daha kendisinin yanında çalışmamı teklif etti. Doğrusu bu da yapılabilecek en mantıklı şey olurdu, ama ben beş uzun yıl boyunca Eyalet'te ustalık edinmek üzere çalışmıştım ve kanım kaynıyordu. Hâlâ gençken yeni yerler görmeliydim, özellikle de annemin memleketi Romanya'yı.

Uzun bir yolculuğa çıktım, denizi aştım ve en sonunda oraya ulaştım. Orada, Transilvanya eyaletindeki yerel hayaletlerin birinin yanında iki yıl kadar çalıştım ve kendi cübbemi bırakıp artık buna geçtim. Ormanda yolculuk ederken gerekli olan kamuflajı sağlıyor."

"Evet evlat," diye araya girdi Hayalet, endişeli bir ifadeyle bana dönerek. "Malkin Kulesi'nde işler nasıl gitti? Otur da anlat bakalım."

Alice ayakta beklerken ben masadaki yerime geçip olanları anlatmaya başladım. Başlangıçta yabancı birinin yanında her şeyi bu kadar açık bir şekilde konuşmaktan rahatsız oldum.

Ustam bu rahatsızlığımı fark etmiş olacak ki şöyle dedi: "Çıkar ağzındaki baklayı evlat! Judd'ın yanında çekinmene gerek yok. Aramızdaki ilişki çok eskiye dayanıyor."

Ustama öğrendiklerimin bir kısmını anlatım; tabii kesinlikle destek vereceği ayinle ilgili hiçbir şey söylemedim. Alice'e söylediğim yalanı tekrarladım. Atmamız gereken bir sonraki adımla ilgili bilgiyi ancak üç nesneyi de elime geçirince öğreneceğimi söyledim. Ve elbette ki en korkunç bilgiyi vermedim, yani amacımıza ulaşmamız için Alice'i kurban etmem gerektiğini...

Gerçekleri saklamak beni üzse de eskiden olduğu kadar üzülmüyordum. Giderek katılaşıyordum ve yaptığımın herkes için en iyisi olduğunu biliyordum. Omuzlarımda korkunç bir sorumluluk vardı ve bunu tek başıma taşımayı öğrenmeliydim.

Bitirdiğimde her iki hayalet de dönüp dikkatlice Alice'e baktı. "Evet kızım?" diye sordu ustam. "Senden çok şey isteniyor ama bunu yapmaya hazır mısın? Karanlık'a geri gidecek misin?"

"Başka bir yolu olmalı!" dedim öfke içinde. "Alice'den bunu yapmasını isteyemeyiz."

Kimse bir şey demedi; her ikisi de başlarını öne eğip masaya baktılar. Sessizlik yeterli bir yanıttı. Kendimi çok kötü

hissediyordum. Alice onlar için hiç önemli değildi. Judd Brinscall onunla daha şimdi tanışmıştı, ustamsa Alice'in bizimle yaşadıklarına ve hayatımızı pek çok kez kurtarmış olmasına rağmen ona güvenmeyi bir türlü öğrenememişti.

"Ne gerekiyorsa yapacağım," dedi Alice usulca, "ama bunun tek yol olduğuna emin olmak istiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Ve Grimalkin'le konuşmalıyım. O kadar uzakta değil, gidip onu bulabilirim. Birkaç gün içinde dönerim."

Ertesi sabah Alice, Katil Cadı'yı bulmak üzere kuzeye doğru yola çıktı. Bahçenin çıkışında ona sarıldım.

"Her ne karar verirsen ver Alice, bizimle tekrar konuşmadan Karanlık'a gitme. Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum Tom. Veda etmeden gidecek değilim ya?"

Yürümeye başladığında arkasından bakarken boğazıma bir şeyler düğümlendiğini hissettim.

Bir saat sonra köpekleri köyün demircisine emanet ettikten sonra ustam, Judd Brinscall ve ben de yola koyulduk. Her ne kadar Pendle'a yapacağımız yolculuğa yanaşmamış olsa da ustam Todmorden'e gidiyor olduğu için mutlu görünüyordu. Dizleri daha iyi durumdaydı ve adımlarını her zamanki enerjisiyle atıyordu. Yürürken bir yandan da üçümüz kendi aramızda konuşuyorduk.

"O eski evin nesini özlüyorum, biliyor musun?" dedi Judd.

"Ben çatısıyla kütüphaneyi özlüyorum," dedi Hayalet, "ve her ikisiyle de ilgilenen olduğu için memnunum!"

"Bense öcüyü özlüyorum!" dedi Judd. "Ara sıra domuz pastırmalarını yakıyor olabilirdi ama her daim etrafı temiz tutar ve bahçeye yabancıların girmesine engel olurdu. Başlangıçta beni epey korkutmuş olsa da sonra ona iyice alıştım."

"Beni de korkutmuştu," dedim. "İlk sabah kahvaltıya biraz erken indiğimde kulağımın arkasına şaplağı yemiştim. Ama ona dair hep güzel şeyler hatırlıyorum."

"Evet," diye onayladı ustam. "Bizi tehlikelere karşı uyarıyordu ve birçok kez hayatımızı kurtardı. Onu kesinlikle özleyeceğiz."

Oswaldtwistle köyünde mola verdik, Hayalet bizi dosdoğru köydeki tek han olan Gri Adam'a götürdü.

"Şu aralar parasal anlamda sıkışık olabiliriz ama yaşlı kemiklerim bu geceyi sıcak bir yatakta geçirmek istiyor evlat," dedi.

"Konaklamayı ben karşılayabilirim," dedi Judd. "Zor günler geçirdiğinizi biliyorum."

"Hayır Judd, kaldır şu paranı, duymamış olayım."

Parasal anlamda sıkışıktık çünkü ustam birikiminin çoğunu evin onarımına ayırmak zorunda kalmıştı. Yaptığı işlerin ödemelerini almak için beklemesi gerekiyordu ve bu bekleyişin bazen bir sonraki hasat zamanına kadar sürdüğü oluyordu. Konaklama ücreti ödemeyi göze alması kendini ne kadar yorgun hissettiğini gösteriyordu. Son birkaç

yıl içinde Karanlık'a karşı verdiğimiz mücadele onu epey yıpratmıştı. Ama aynı zamanda gururluydu da ve eski bir çırağının onun adına ödeme yapmasına asla izin vermezdi.

Bir grup köylü köşedeki devasa şöminenin yanma oturmuş, bira içerek dedikodu yapıyordu, akşam yemeği yiyen sadece biz vardık. Lezzetli salçalı sosun içindeki et ve haşlanmış patates parçalarıyla dolu büyük tabaklarımıza yumulduk.

Hayalet'e baktım. "Daha önce Todmorden'e hiç gelmediğinizi söylemiştiniz, dolayısıyla Bayan Fresque kütüphanenizin başına gelenleri nasıl öğrenmiş merak ediyorum... Ona *siz* mi söylediniz Judd?" diye sordum.

"Evet, ben söyledim. Eyalet'e döneli henüz birkaç hafta oldu. Aylar önce dönmek istiyordum ama o günlerde hâlâ düşman askerlerinin kontrolündeydi. Buraya gelir gelmez Romanya'dan eski dostum Cosmina Fresque'yi buldum ve o da kendimi toparlayıncaya dek kalmam için nazik bir şekilde evini açtı. Satmak istediği bazı kitapları olduğundan bahsetti, ben de bunun üzerine sizi söyledim. Chipenden'e kendi başına gelmiş ve böylelikle kütüphanenizin acı kaybından haberdar olmuş."

"Not bırakmak yerine ziyaretimize gelmeliymiş," dedi Hayalet.

"Yoğun bir şekilde inşaatla ilgilenirken sizi rahatsız etmek istememiş," diye açıkladı Judd.

"Onu çok iyi karşılardım," dedi ustam. "Sen de öyle Judd. Neden onu eve getirmedin?"

"Uğramayı çok istesem de paralı iş fırsatını kaçıramazdım. Eyalet sınırında halledilmesi gereken bir öcü vardı, yani görev beni çağırıyordu!"

"Tuhaf bir isim şu Todmorden," dedim. "Acaba nereden geliyor? Bir anlamı var mı?"

"Her ismin bir anlamı vardır," dedi Hayalet. "Ama bazıları öyle eskidir ki kökenleri unutulmuştur. Bu ismin Kadim Dil'deki iki kelimeden türetildiğini söyleyenler vardır: ölüm anlamına gelen *tod* ve yine ölüm anlamına gelen *mor*!"

"Ama buna itiraz edenler de var," dedi Judd. "Bataklık Tilkisinin Vadisi anlamına geldiğini iddia ediyorlar."

Hayalet gülümsedi. "İnsan hafızası yanılabilir ve gerçek sonsuza dek kaybolur evlat."

"Baban Eyalet'ten miydi Judd?" diye sordum.

"Evet, öyleydi Tom, ama çıraklığımın ilk yılı öldü ve annem Romanya'daki ailesinin yanına döndü."

Başımı aşağı yukarı salladım. Benim babam da çıraklığımın ilk yılında ölmüştü ve annem Yunanistan'a geri dönmüştü. Benzer şeyler yaşadığımızdan neler hissettiğini anlıyordum.

Daha önce ustamın üç eski çırağıyla tanışmıştım. Hepsi de daha sonra öldüler. Önce Karanlık'a hizmet eden Morgan vardı ve Kadim Tanrılardan Golgoth tarafından öldürüldü. Sonra cadı Wurmalde tarafından öldürülen Peder Stocks vardı. En yakın zamandaysa Bill Arkwright biz kaçabilelim diye kahramanca geride kalıp düşmanla çarpışmıştı.

Tam bir zorba olan Morgan'dan nefret etmiştim, ama Peder Stocks'ı ve hatta önceleri beni epey zorlayan Bill'i dahi sevmiştim. Ve şimdi Judd için de aynı şeyleri hissediyordum. Cana yakın birine benziyordu. Hayaletlerin hayatı son derece yalnız geçebilir. Yeni bir dost ediniyor olduğumu umuyordum.

Ertesi gün bataklık boyunca doğuya doğru ilerledik. Sonra ufak bir başka köy daha geçtik ve altımızda üç tarafı da sarp kayalıklarla çevrili vadiler belirdi. Ufak Todmorden kasabası ortadaydı. Civar yamaçlara kadar uzanan sık ormanlarla çevrili olduğunu görebiliyordum. Hayalet bana köyün ortasından bir nehir geçtiğini; nehrin öte yakasının Eyalet sınırlarının dışında kaldığını söylemişti. Fakat kasabanın yerleşimiyle ilgili bir tuhaflık vardı. Nehir tarafından ikiye bölünmüştü ve nehrin her iki kıyısında da yoğun bir ağaç örtüsü vardı; sanki suya yakın bir yere kimse ev yapmak istemiyormuş gibi...

"Üzgünüm ama burada ayrılmamız gerekiyor," dedi Judd.

"Bunca yol geldikten sonra bize evine kadar eşlik edip Bayan Fresque ile tanıştıracağını düşünmüştüm," dedi Hayalet şaşkın bir ifadeyle.

"Ne yazık ki bu teklifi geri çevirmek zorundayım. Güneydeki fundalıkta yarım kalan bir işim var. Size daha önce bahsettiğim şu öcü. Onu bir çiftlik evinden uzaklaştırdım ama vakit kaybetmeden bir başkasına yerleşti. Bayan

Fresque'nin evini bulmakta güçlük çekmezsiniz. Herhangi birine Kıvrımlı Yolu sormanız yeter. Zaten kendisi sizi bekliyor."

"Şu Bayan Fresque nasıl biri?" diye sordu Hayalet. "Onunla nasıl tanıştın?"

"İyi bir kadın ama hem iş hem de pratik konulara aklı çok iyi çalışıyor," diye yanıtladı Judd. "İyi anlaşacağınıza eminim. Onunla yolculuklarım esnasında tanıştım. Romanya misafirperverliğini ilk ondan öğrendim."

"Ah, neyse, hayaletin işi her şeyden önce gelir," dedi ustam. "Ama sen gitmeden önce tekrar görüşebilmeyi umuyoruz. Sanırım en az bir gece daha burada oluruz."

"Elbette, yarın görüşürüz. Bayan Fresque'ye selamlarımı iletin!"

Judd başıyla bizi selamladıktan sonra güneye doğru yola koyuldu ve Hayalet daha fazla vakit kaybetmeden dik bayırdan kasabaya doğru inmeye başladı.

Dar parke taşlı caddeler işinde gücünde insanlarla doluydu. Etrafta pazar arabalarıyla tezgâhlarında yiyecek ve süs eşyası satan sokak satıcıları vardı. Todmorden de, Eyalet'teki diğer ufak kasabalardan farksızdı ama tek farkla: Tüm sakinleri suratsız ve kaba görünüyordu.

Ustamın yol sorduğu ilk adam onu duymazdan gelip ceketinin yakasını rüzgâra karşı kaldırarak yanımızdan yürüyüp geçti. İkinci denemesi nispeten daha başarılıydı. Bir baston yardımıyla yürüyen kırmızı yanaklı, yaşlıca bir beyefendiye yaklaştı. Adam, geniş deri kemeri ve ağır botlarıyla bir çiftçiyi andırıyordu.

"Kıvrımlı Yolun nerede olduğunu tarif edebilir misiniz?" diye sordu ustam.

"Edebilirim, ama etmeli miyim emin değilim," dedi adam. "Nehrin öte yakasında. Oradaki insanlar bize yabancı ve onlardan uzak durmak en iyisi!" Sonra başını sallayıp yoluna devam etti.

Hayalet duyduklarına inanamaz bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Duydun mu evlat," dedi. "Birkaç adım atıp nehri geçtin mi 'yabancı' oluveriyorsun! Oysa onlar da sadece başka bir eyalete mensup senin benim gibi insanlar!"

Nehrin geçilebileceği tek yer olan köprüye kadar yürüdük. Köprü bakımsızlıktan çökmek üzereydi; tahtaları kısmen çürümüştü, birkaçı da eksikti. Bir at arabasının sığabileceği genişlikteydi ama böyle bir şeye ancak ahmaklar kalkışırdı. Görünüşe bakılırsa kimsenin köprüyü onarmaya niyeti yoktu.

Buradan bakıldığında kasabanın diğer yakadaki kısmının da bu taraftan pek bir farkı yoktu. Ağaçların ötesinde yine aynı ufak taş evlerle parke taşlı sokakları görebiliyordum, ama bu sokaklar terk edilmişe benziyordu. Geçmek üzere olduğumuzu düşünürken Hayalet, kasabanın Eyalet tarafında kalan bir hanı işaret etti.

"İşleri güçleştirmeyip bize kesin tarif verebilecek birilerine danışalım evlat. Geceyi geçirebileceğimiz bir yer bularak tek taşla iki kuş vurabiliriz."

Tabelasında adının KIZIL TİLKİ olduğu belirtilen ufak bir hana girdik. İçerisi boştu fakat şöminede ateş vardı ve

deri önlüklü, ekşi yüzlü bir adam barın arkasında maşrapaları yıkıyordu.

"Bayan Fresque'nin evini arıyoruz," dedi Hayalet. "Sanırım nehrin karşı kıyısında Kıvrımlı Yol civarında oturuyormuş. Rica etsem bize orayı tarif edebilir misiniz?"

"Nehrin öte yakasında olduğu doğru," dedi adam soruyu yanıtlamak yerine. "Ve nehri geçmek tehlikelidir. Bu taraftan çok az kişi buna kalkışır. Siz bu yıl ilk olacaksınız."

"Köprü gerçekten de acilen bir bakımdan geçmeli," dedi Hayalet. "Ama henüz yıkılıp nehre düşecek durumda olduğunu da sanmıyorum. Siz hancı mısınız?"

Adam kurulamakta olduğu maşrapayı bırakıp birkaç saniye boyunca Hayalet'e baktı. Ustam da bakışlarını kaçırmadı.

"Evet, ben hancıyım. Yiyecek, içecek ya da geceyi geçirecek bir odaya ihtiyacınız var mı?"

"Üçüne de ihtiyacımız var," dedi Hayalet. "Her şey işlerimizin nasıl gideceğine bağlı."

"Köprüyü geçin," dedi adam en sonunda, "sonra soldan üçüncü sokağa girin. Orası Kıvrımlı Yol'a gidiyor. Bayan Fresque'nin evi yolun sonundaki ormanlık alanda, sağda kalan büyük ev. Ağaçların arasında kaldığından iyice yaklaşmadan göremezsiniz. Ve yoldan çıkmayın. O civarda ayılar var."

"Teşekkürler." Hayalet yola çıkmak üzere arkasına döndü. "Yakında görüşebiliriz."

"Eh, eğer odaya ihtiyacınız varsa gün batmadan önce dönmüş olun," diye seslendi hancı arkamızdan. "O saatte kapılar kilitlenip sürgülenir ve ben de hava kararmadan çok önce yatağıma girmiş olurum. Sizin de aklınız başınızdaysa aynısını yaparsınız."

BÖLÜM 8

MOROİLER HAKKINDA BİR ÇALIŞMA

"Bir han, nasıl bu kadar erken kapanır?" diye sordum ustama, köprüye doğru yürürken.

"Burası yabancılardan hoşlanmayan bir han evlat! Gayet açık."

"Eyalet'te ayı kaldığını sanmıyorum," dedim.

"Çok nadir görülüyorlar. Sanırım en son yirmi yıl kadar önce bir tane görmüştüm. Görünüşe bakılırsa çoğu sınırı aşıp bu tarafa geçmişler!" dedi Hayalet gülümseyerek.

"Peki, ama şu hancı neden korkuyor olabilir?" diye sordum. "Neden güneş batmadan yatıp kapılarını kilitlemekten bahsediyor?"

"Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum evlat. Fakat bu kasaba pek dost canlısı bir yere benzemiyor. Belki de hava kararınca etrafta hırsızlar kol geziyordur. Ya da nehrin öte yakasındaki insanlarla anlaşamıyorlardır, bazen aileler arasında düşmanlıklar olabilir. Farklı eyaletlerde yaşayan insanların birbirlerine öfkelenmek için neden bulması pek zor olmasa gerek."

Kıvrımlı Yol, saptıktan kısa bir süre sonra epey dikleşti. Etrafta tek tük evler vardı, ama hepsi terk edilmiş, pencereleri tahtalarla kapatılmıştı. Çok geçmeden ağaçlar sıklaştı, güneşi kapatarak üzerimizde kasvetli bir yaprak örtüsü oluşturdu.

"Acaba buraya neden Kıvrımlı Yol diyorlar," diye sordum. "Oldukça düz."

Hayalet başını salladı. "Bugün kelimeler ve anlamlarıyla epey ilgilisin evlat."

"Yer isimleri ilgimi çekiyor, özellikle de Eyalet'tekiler..." dedim. "Anlamları bazen zaman içinde değişiyor. Pendle kelimesinin bir zamanlar 'tepe' anlamına geliyor olması çok ilginç. Ama artık bu iki kelimeyi bir arada kullanarak Pendle Tepesi diyoruz."

Annemin yazdığı talimatlarda okuduğumdan beri zihnimi kurcalayan bir başka yer adı daha vardı, daha öncesinde varlığından bile haberdar olmadığım Caster'ın doğusunda bulunan bir tepe: Wardstone. Bu tepe neden benim adımı taşıyordu? Şeytan'ın yok edileceği ayinin orada gerçekleştirilecek oluşu sadece bir tesadüf müydü? Aklım hemen Alice'e ve kurban edilmesiyle ilgili korkunç şeylere kaydı. İrkilerek bu düşünceleri zihnimin gerisine attım, Hayalet'in söylediklerine odaklanmaya çalıştım.

"Doğru, haklısın. Bazen yer adı olarak çok eski ve öncesinde bambaşka anlamlara gelen kelimeler kullanılır. Kökenleri zaman içinde kaybolup gitmiştir."

Bir anda etrafın olağan dışı bir şekilde sessiz olduğunu fark ettim. Tam bunu ustama söyleyecektim ki ağzımı açamadan durup Bayan Fresque'nin olması gereken bir evi işaret etti.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim evlat. Mimar değilim ama göze neyin hoş geldiğini bilirim; çok tuhaf, bu evde pek çok tarz birlikte kullanılmış."

Ev oldukça büyüktü, çoğu Eyalet malikânesinde olduğu gibi orta bölümü E harfi şeklinde inşa edilmişti. Fakat diğer bölümlerin her biri sanki farklı sahipler yapının o anki görüntüsüne aldırış etmeden kendi zevklerine göre binayı büyütmeye devam etmişler gibi alakasız görünüyordu; çok farklı malzemeler kullanılmıştı ve kulelerin arasında herhangi bir simetri yoktu; bina genel anlamda denge ve uyumdan çok uzaktı. Ama beni rahatsız eden başka bir şey daha vardı.

Evin çevresindeki sık ağaçlar, sanki insanı içeri girmeye zorluyordu. Çoğu insan fidanları keser ya da en azından budardı. Ama burada hiçbir şey yapılmamıştı. Ağaç dalları çatıyı kaplıyor ya da evi yıkmaya çabalıyormuş gibi duvarlara yaslanıyordu. Hatta ağaçlardan biri ön kapıya uzanan yolda yükseliyordu. Evden çıkan yahut eve girmek isteyenler bu ağacın etrafından dolaşmak zorundaydı. Güneş bu yaprak örtüsünü aşamadığından ortam son derece loştu.

"Burası epey ihmal edilmiş," dedi Hayalet. "Umarım kütüphane daha iyi durumdadır! Her neyse, şimdi öğreniriz zaten."

Evin durumu çok şaşırtıcıydı. Judd'ın söylediklerine bakılırsa Bayan Fresque özenli bir kadındı. O halde bu kadar bakımsızlığa neden izin vermişti? Bu hiç mantıklı değildi.

Etrafta ne bir duvar ne de kapı vardı; takip etmekte olduğumuz patika doğrudan ön kapıya uzanıyordu. Patikanın üzerindeki ağacın etrafından dolaşan Hayalet gidip kapıyı iki kere çaldı.

Yanıt gelmeyince yine denedi. Bir kez daha etrafın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Bu mevsimde kuş sesleriyle çınlayan ustamın Chipenden'deki evinden çok farklıydı. Sanki yakınlarda bir yerde devasa ve korkunç bir şey vardı da tüm orman yaratıkları ondan saklanmıştı.

Tam bu düşüncemi ustama söylemek üzereyken kapıya yaklaşan ayak sesleri duydum. Sonra kilitte bir anahtar döndü ve kapı yavaşça açıldı. Karşımızda bir elinde mum, diğer elinde anahtarlık olan bir kız vardı. İnce ve güzeldi, on sekiz ya da on dokuzundan büyük olamazdı. Üzerinde, bakımlı Eyalet kadınları gibi süslü bir taçla tutturduğu uzun ve gür kızıl saçlarıyla tezat oluşturan, ayak bileklerine kadar inen sade, siyah bir elbise vardı. Dudakları kırmızıya boyalı ama yüzü oldukça solgundu. Ve gülümseyince içimdeki tüm huzursuzluk eriyip gitti.

"Hoş geldiniz," diyerek karşıladı bizi. "Siz John Gregory ve çırağı Thomas Ward olmalısınız. Hakkınızda çok şey duydum. Benim adım Bayan Fresque, ama lütfen adımla hitap edin. Bana Cosmina diyebilirsiniz."

Dilimizi güzel kullanıyordu, fakat aksam hemen fark ediliyordu, Judd'ın da söylediği gibi Romanya'dan geldiği

çok belliydi. Ve genç görüntüsüne rağmen bakışlarında çok daha yaşlı bir kadının deneyimi ve kendine güveni okunabiliyordu.

"Burada olmaktan memnunuz," dedi Hayalet "ve kitaplarınızı görmek için sabırsızlanıyoruz. Bizi buraya Judd Brinscall getirdi ama kendisinin işi olduğu için gitmesi gerekti."

"Eh, o benim misafirim, o yüzden onunla sonra ilgilenebiliriz. Ne iyi ettiniz de geldiniz. Lütfen içeri geçin..." Yana çekildi, Hayalet'le kapıdan geçip loş ve kasvetli eve girdik.

"Benimle gelin," dedi. "Size kütüphaneyi göstereyim."

Duvarları kaplamalı ve koyu renk cilalı bir koridor boyunca önümüzde ilerledi. Koridorun bitiminde oval bir kapı vardı. Elindeki anahtarlıktan bir anahtar seçip kapıyı açtı. Peşinden içeri girdik. Girer girmez de Hayalet'in şaşkınlık içinde irkildiğini gördüm.

Yuvarlak, devasa bir kulenin içindeydik. Duvarları, kitap dolu raflarla kaplıydı. Ortada yüzeyi cilalı, yuvarlak bir masa ve üç sandalye vardı. Girdiğimiz kapının tam karşısında bir başka kapı daha vardı.

Burası, koni şeklindeki çatıya kadar yükselen bir iç avluydu. Her biri kitapla dolu diğer katlara –altı yedi kat daha vardı– baktım. Bu kütüphanede binlerce kitap olmalıydı ve Hayalet'in Chipenden'deki kütüphanesinden kat kat büyüktü.

"Bu devasa kütüphanenin sahibi siz misiniz?" diye sordu ustam şaşkınlık içinde.

"Kimse böyle bir kütüphanenin *sahibi* olamaz," diye yanıtladı Bayan Fresque. "Bu, geçmişten gelen bir miras. Ben yalnızca bakıcısı ve koruyucusuyum."

Hayalet başını aşağı yukarı salladı. Bunu anlıyordu. Kendi kütüphanesine karşı o da benzer bir tutum sergiliyordu. Önemli olan mülkiyet değil, yeni nesil hayaletlerin de kütüphaneden faydalanabilmeleri için onu iyi korumaktı. Kütüphanesi sonsuza dek yok olan Hayalet, bunun eksikliğini derinden hissediyordu. Ustam adına mutluydum: Artık kütüphanesini yeniden toparlamaya başlayabilecekti.

"Ben kütüphaneciyim, ama ihtiyacımızdan fazla olan kitapları dışarıya verme ya da satma hakkına sahibim," diye devam etti.

"Bu büyük koleksiyondaki kitapların yüzde kaçının Karanlık'la ilgili olduğunu sorabilir miyim?" dedi Hayalet.

"Yaklaşık yedide biri," diye yanıtladı Bayan Fresque. "Aslına bakarsanız bu zemin katın tamamı. Neden rahatınıza bakıp kitapları incelemiyorsunuz? Ben de size içecek bir şeyler getireyim."

Başını hafifçe eğip bizi selamladı, sonra ikinci kapıyı kullanarak odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Hadi evlat," dedi Hayalet şevkle. "İşe başlayalım."

Böylelikle daire şeklindeki odanın karşılıklı iki ucuna giderek kitapların sırtlarındaki başlıklarını incelemeye koyulduk. Çoğu ilgi çekiciydi. Deri kaplı kalın bir kitap dikkatimi çekti:

Karanlık'a Dair Düşünceler: Karanlığın Aşil Topuğu.

Aşil'in Yunan tarihinden bir kahraman olduğunu biliyordum. Doğumunda annesi onu ölümsüz kılmak için ölümsüzlük ırmağına daldırmış. Ne yazık ki oğlunu tuttuğu yer, topuğu, suyla temas etmemiş. Ölümü de topuğuna aldığı ok yarasıyla olmuş. Yani bu kitap muhtemelen Karanlık'a ait yaratıkları yok etmek için zayıf noktalarının nasıl tespit edilebileceğini öğretiyor olsa gerekti. Bunun incelemeye değer bir kitap olduğunu düşündüm.

Tam kitabı raftan almak üzereyken Hayalet seslenerek beni yanına çağırdı. "Gel de ne bulduğuma bir bak evlat!"

Elinde açık bir kitap vardı. Oldukça inceydi ama görünüşe bakılırsa, boyutlarıyla önemi aynı doğrultuda değildi. Ustam kitabı kapatıp kapağını işaret etti. Kahverengi deri kapağın üzerinde gümüş harflerle yazılı tek bir kelime vardı:

Doomdryte

Hemen altınaysa görür görmez tanıdığım gümüş renkli bir resim işlenmişti. Bu, bir kan emicinin başı ve kollarını gösteren bir resimdi.

"Bu bir büyü kitabı evlat," dedi ustam. "Teorik olarak içlerinde en tehlikeli olanı. Bunun bir kopya olduğuna hiç şüphe yok, ama eğer içindekiler orijinaliyle aynıysa karanlık işlerle uğraşanlara inanılmaz güçler bahşedebilir. Söylentiye göre bu kitap Şeytan tarafından onun büyülerini kullanmaya çalışan fakat süreç esnasında hayatını kaybeden bir büyücüye yazdırılmış. Büyü yapılırken tek bir sözcük dahi hatalı telaffuz edilirse büyüyü yapmaya çalışan

kişi anında ölür. Ancak eğer büyücü tek seferde ve hiç hata yapmadan bu büyülü sözleri okumayı başarabilirse –ki bu saatler sürecektir– tanrısal güçlere sahip olur. Yenilmez olur ve her türlü korkunç şeyi istediği gibi yapabilir."

"Neden kitabın kapağına bir emicinin başı konmuş?" diye sordum.

Kader Kılıcı'yla Slake'in verdiği Kemik Kesen adlı bıçağın kabzaları da bir emici başı şeklindeydi. Böyle bir görüntünün en tehlikeli kara büyü kitaplarından birinin kapağında kullanılması kılıçtan rahatsızlık duymama neden oldu. Zaman zaman kendine özgü sezgileri varmış gibi görünüyordu. Dövüşten hemen önce üzerindeki zümrüt gözlerden kan damlıyordu. Her ne kadar anlatılanlara göre bir 'kahraman kılıcı' olsa da Kadim Tanrılardan biri tarafından yapıldığından karanlık bir yanı vardı.

"Evlat senin de bildiğin gibi emiciler kan büyüsü yapan cadılarla, özellikle de su cadılarıyla çok eskiden beri ilişkilendirilir. Bu cadılar, emicilerini kafeste tutup tutsaklarının üzerine salarlar. Yaratık kanla şişince onu elleriyle parçalayıp yerler. Bu da kan büyülerinin gücünü üç katma çıkarır. Ben hep bunu berbat bir ayin olarak görmüşümdür, böyle bir yaratık sence de kara büyü kitaplarından en kötüsü için uygun bir seçim değil mi?"

"Bu kadar tehlikeli bir kitabın böyle rafta değil de daha gizli bir yerde tutulacağını düşünürdüm. Acaba Bayan Fresque bunun ne olduğunu biliyor mu?"

"Bir kütüphaneci, kütüphanesindeki tüm kitapları okumak zorunda değildir evlat."

"O halde bunu kendi kütüphaneniz için isteyeceksiniz, öyle mi?" diye sordum kendimi hiç olmadığım kadar rahatsız hissederek.

"Hayır evlat, kendi kütüphanem için değil. İstememin nedeni, yanlış ellere geçmesine engel olmak için onu yok edecek olmam."

O esnada karşıdaki kapı açıldı ve Bayan Fresque içeri girip elindeki tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Tepside bir bıçak, su dolu üç maşrapa ve bir de üzerinde kalın ekmek dilimleri, soğuk tavuk ve iki kalıp peynir bulunan bir tabak vardı; kalıplardan biri Eyalet peyniriydi ama diğerini tanıyamadım.

Hayaletin elindeki kitaba baktığını gördüm ve bir an için bana sanki güzel yüzünde öfke emaresi belirmiş gibi geldi. Ancak bu ifade öyle hızlı bir şekilde kayboldu ki sonrasında bunun benim hayal gücümün bir oyunu olup olmadığını düşünmeye başladım. Ustamsa bunu kesinlikle fark etmemişti; arkasını dönmüş *Doomdryte*'ı rafa koymakla meşguldü.

"Uzun süren yolculuğunuzdan sonra acıkmış olmalısınız, lütfen keyfinize bakın," dedi Bayan Fresque tepsiyi işaret ederek.

Hayalet'in yanına oturdum; ev sahibemizse yüzü bize dönük şekilde biraz uzağa oturdu.

"Bize katılmayacak mısınız?" diye sordu ustam.

Bayan Fresque başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Ben yemek yemiştim. Daha sonra akşam yemeği hazırlarım, isterseniz geceyi burada geçirebilirsiniz."

Hayalet bu teklifi ne kabul etti ne de geri çevirdi. Sadece gülümseyip başını salladıktan sonra kendine Eyalet peynirinden bir parça kesti. Ben de tavuktan biraz aldım. Genelde epey çok peynir yerdim: Karanlık'la mücadele etmeye hazırlandığımızda yememe izin verilen tek şey buydu.

"Kütüphanemle ilgili ilk izlenimleriniz nedir?" diye sordu.

"Şaşırtıcı bir koleksiyon," dedi ustam. "Arasından seçim yapmamız gereken öyle çok kitap var ki... Bu da aklıma iki soru getiriyor: İlki kaç kitap vermeyi düşünüyorsunuz ve ikincisi de ödemeyi taksit taksit yapabilir miyim? Ben de şu aralar evimin yeniden inşasıyla uğraşıyorum."

"Alabileceğiniz kitap sayısı zorunlu olarak kısıtlı. İki yüz kadar satabilirim diye düşünüyorum. Her birinin fiyatı değişecektir, Bazıları gerçekten çok nadir bilgiler içeriyor, bazılarındaki bilgilerse başka kaynaklardan da elde edilebilir. Bu kütüphaneden çıkmasına izin veremeyeceğim yalnızca birkaç kitap var, ama dilerseniz siz önce seçiminizi yapın onun üzerine tekrar konuşalım. Belki hiç sorun olmayabilir. Ücrete gelince... Pazarlık ederiz, ama sanırım her ikimizi de memnun edecek bir orta yol bulabiliriz. Ödeme konusunu da sorun etmeyin, elbette ki ödemeyi isterseniz birkaç yıla yayabiliriz."

Aklımı kurcalayan bir soru vardı. Gerçekten böylesine etkileyici bir kütüphanedeki kitap sayısını neden azaltmak istiyordu?

"Kitaplarınızın bir kısmını neden sattığınızı sormamda bir sakınca var mı? Bunun nedeni yalnızca Bay Gregory'ye yardım etmek mi?" diye sordum.

Bayan Fresque gülümseyip başını salladı. "Sebebi kısmen ustanın kendi kütüphanesini yeniden toparlamasına yardımcı olmak. Çok faydalı işler yaptı ve kendinden sonra geleceklere bırakacağı kaynağı yeniden toparlamayı hak ediyor. Ama itiraf etmeliyim ki benim de kendi evimde yapmam gereken bazı tamiratlar var. Burası bana beş yıl önce amcam ölünce miras kaldı. Kendi bildiği gibi yaşayan yaşlı bir adamdı, ağaçları çok severdi. Bırakın evi çevreleyen ağaçları kesmeyi, tek bir dal parçasının kırılmasına bile dayanamazdı. Evin temelinde bazı hasarlar oluştu ve ağaç kökleriyle ilgilenmesi için bir bahçıvan tutmam gerekiyor. Aynı zamanda binanın dış cephesiyle ilgili tamiratları yürütmesi için de bir ustaya ihtiyacım var."

"Teşekkürler Bayan Fresque. Ödemeleri zamana yayma teklifiniz çok nazik ve çok işime gelir," dedi Hayalet, "ama bir peşinat verebilirim. Tamiratlara başlayabilmenize yetecek bir miktar..."

Bizden kendisine adıyla, yani Cosmina olarak hitap etmemizi istemesine rağmen ustamın henüz bu ismi kullanmadığını fark ettim. Bayan Fresque ile hem aşırı kendine güveni hem de hal ve tavırları nedeniyle ismiyle hitap edecek kadar samimî olmak pek uygun görünmüyordu.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Bayan Fresque tepsiyi almış, kitapları incelemeye devam edebilmemiz için odadan

çıkmaya hazırlanıyordu. Kapıya ulaştığında raflardan birinin yanından sarkan bir ipi işaret etti. "Bu ipi çektiğinizde benim odamda bir zil çalar. Herhangi bir ihtiyacınız olursa çekinmeden beni çağırabilirsiniz," dedi ve gülümseyerek odadan çıktı.

"Pekâlâ evlat, ilgimizi çeken kitapları masanın üzerine bırakmayı öneriyorum. Çok fazla alsak da önemli değil. Daha sonra son bir seçim yapıp kalan raflara geri dönebiliriz." Göğüs geçirip başını iki yana salladı.

"Sorun ne?" diye sordum. "Seçim yapmanız gereken bunca kitap olmasından hoşnut değil misiniz?"

"Evet evlat, bu çok iyi. Sadece bazı şeylerin yerinin doldurulamayacağını düşünüyorum. Chipenden'deki kütüphanemde eski hayaletler tarafından yazılmış onlarca kitabı bir düşünsene; uğraşlarının tarihçesi, karşılaştıkları sorunlara dair çözüm önerileri ve Karanlık'la ilgili keşfettikleri... Bunların tümü sonsuza dek yok oldu. Burada asla bu tür bilgiler bulamayız."

Fakat çok geçmeden Hayalet'in yanıldığı ortaya çıktı çünkü eski çıraklarından birinin yazdığı bir kitap buldum: Judd Brinscall'ın ta kendisi!

"Şuna bakın!" diye bağırarak kitabı ona uzattım. *Bir Moroii İncelemesi* başlıklı ince bir kitaptı.

Ustam memnuniyet dolu bir ifadeyle başını salladı. "O iyi bir çıraktı evlat, eğitimini beni tatmin edecek şekilde tamamlayan birkaç kişiden biri. Ve yaptığı yolculuklar sırasında bilgi dağarcığımıza hep yeni bir şeyler ekledi. Moroii, Romanyalı elemental ruhlara verilen addır, bir vampir

türü. Ve sana işini çok iyi bildiğini söyleyebilirim, çünkü kelimenin sonuna iki tane 'i' harfi eklemiş ki çoğul kullanım için doğru olan bu. Kitabı Bayan Fresque'ye vermiş olmalı. Bunu Chipenden'deki kütüphaneme almak isterim."

Üç saati aşkın tartışma ve seçim sürecinden sonra masanın üzerine yaklaşık üç yüz elli kitap yığdık. "Geç oluyor evlat. Dursak iyi olacak. Yarın ilk iş yine geliriz," dedi Hayalet elini omzuma koyarak.

"Bayan Fresque'nin geceyi burada geçirme davetini kabul etmeyecek miyiz?"

"Hana dönmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum. İyice tartıp düşünmem gereken bazı şeyler var," dedi Hayalet, duvardaki ipi iki kez çekerek. Hiçbir şey duyamasam da bir yerlerde bir çan çalıyor olmalıydı.

Çok geçmeden Bayan Fresque yanımıza geldi, masadaki kitapları görünce gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla sıkı çalışmışsınız."

"Evet öyle, ama artık epey yorulduk," dedi Hayalet. "O yüzden eğer sakıncası yoksa yarın sabah erkenden yine gelmek isteriz."

"Neden bu gece burada kalmıyorsunuz?" dedi hayal kırıklığına uğradığını belirten bir ifadeyle. "İstediğiniz gibi kalabilirsiniz. Genelde çok az ziyaretçim olur ve size misafirperverliğimi göstermek isterim."

"Teklifiniz çok nazik fakat sizi daha fazla rahatsız etmek istemiyoruz. Gitmeden önce sormak istediğim bir şey daha var..."

Hayalet masaya gidip Judd Brinscall'ın yazdığı kitabı aldı. "Judd'ın yazdığı şu kitap; bunu satın almam konusunda ne düşünürsünüz?"

"Judd onu bana burada güvende olacağını bildiği için verdi. Ama muhtemelen yeni kitaplığınıza daha uygun olacaktır, memleketimdeki vampirlere dair mükemmel bir çalışma."

"Hayatınızın büyük bölümünü Romanya'da mı geçirdiniz?" diye sordu ustam.

"Evet, orada büyüdüm. Fakat amcam küçük bir çocukken ülkeyi terk edip hayatının büyük bölümünü sizin memleketinizde geçirdi. Ölümünün ardından ben de buraya gelip mirası devraldım: bu ev, bu kütüphane ve yatırımlarından geriye kalan küçük bir meblağ. Sermayeyi kullanamam, dolayısıyla kitaplarımı satmam gerekiyor."

* * *

İzin isteyip ayrıldıktan sonra ağaçların arasından nehre doğru yürüdük. Ustam düşünceli görünüyordu. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Hayalet başını evet anlamında salladı. "İçgüdülerim... Tetikte olmamı söylüyor. Baksana evlat, Bayan Fresque ile konuşurken herhangi bir soğukluk hissine kapıldın mı? Azıcık da olsa?"

Hayalet, Karanlık'a ait bir varlığın yakınlarda olduğunun işareti olan soğukluk hissine kapılıp kapılmadığımı

öğrenmek istiyordu. Yedinci oğulların yedinci oğulları olarak cadılar, büyücüler ve Karanlık'ın hizmetkârlarını sezinleme gücüne sahiptik.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey hissetmedim. En ufak bir soğukluk dahi..."

"Ben de öyle evlat. Ama bazı cadıların hislerimizi engelleme gücü vardır."

"Ama eve girmeden önce tuhaf bir şeyler olduğunu hissettim. İzleniyormuşuz gibi bir his; sanki tehlikeli bir şey çok yakınımızdaymış gibi..." dedim ustama.

"Tetikte ve hazırlıklı olmak için bir neden daha."

"Onun bir cadı *olabileceğini mi* düşünüyorsunuz?"

"Herhangi bir sonuca varmak istemiyorum evlat, ama beni rahatsız eden birkaç şey var. Kütüphanede Karanlık'a dair neden o kadar çok kitap var? Bunları toplamaktaki amaç ne olabilir? Amcasının bu tür konulara özel bir ilgisi mi vardı? Judd'ın arkadaşı olmasa kuşkularım iyice artardı."

"Judd'a güveniyor musunuz?"

Hayalet başını aşağı yukarı salladı. "O iyi bir çıraktı ve bir defasında hayatımı ona teslim ettim. Ama insanlar değişebilir..."

"Başka bir şey daha var," dedim. "*Doomdryte*'ı elinizde gördü ve o an öfkelendiğine yemin edebilirim."

"O halde bakalım yarın onu seçtiğimiz kitaplar arasında görünce nasıl tepki verecek."

BÖLÜM 9

YEDİNCİ OĞULLAR

Kıvrımlı yoldan sonra nehir boyunca ilerledik, köprüyü aşıp hana kadar yürüdük. Güneş henüz ufukta turuncu bir küreydi, fakat han kapanıp kilitlenmişti bile. Hayalet, asasıyla ön kapıya birkaç kez vurdu. Bir süre sonra hancı kilidi açtı. Batan güneşe doğru baktı.

"Beş dakika daha sonra gelseniz çok geç olurdu," dedi. "Akşam yemeğini zaten kaçırdınız."

"Biz yemek yedik," dedi ustam. "İki oda yeterli olur. Ve şafakla birlikte kahvaltımızın hazır olmasını istiyoruz."

Hancı kendi kendine söylenerek arkamızdan kapıyı kilitledi, sonra bize odalarımızı gösterdi. Tam yanımızdan ayrılmak üzereyken Hayalet ona bir soru sordu.

"Bayan Fresque ile işimizi yarın tamamlamayı umuyoruz ve yüklü miktarda kitap taşımamız gerekiyor. Kiralayabileceğimiz bir at arabası olan kimseyi tanıyor musunuz?"

Adam suratını asıp başını iki yana salladı. "Bu taraftaki kimse köprüyü geçmek istemez. Biz kendi kendimize yeteriz."

Hayalet ona daha fazla soru yöneltemeden adam söylene söylene odadan çıktı.

"Bu iş yarına kaldı evlat. Ama önce eve gelip son bir seçim yapmama yardımcı olabilirsin."

Odalarımıza çekildik ve çok geçmeden rüyasız bir uykuya daldık. Ancak her nedense gece boyunca uyanıp durdum. Gece bana çok uzun gelmişti.

Hancı, güneş ufukta iyice yükselinceye dek kalkmadığından kahvaltı için bir saatten daha uzun bir süre beklememiz gerekti.

Hayalet durumdan hoşnut değildi ama şikâyet etmedi. Çantalarımızı odalarımızda bıraktık ve asalarımızı aldıktan sonra bir kez daha Kıvrımlı Yola çıktık.

"Handaki hizmet pek hoş değil," dedim.

"Haklısın evlat," diye yanıtladı ustam. "Hancı korkmuş bir adam. Nehrin bu yakasında Karanlık'tan gelen bir tehdit olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ya da belki de geçmişte olmuştur. En kısa sürede kitapları alıp Chipenden'e dönmek istiyorum, fakat arayı çok açmadan Todmorden'e bir daha gelmeliyiz."

Bayan Fresque bize kütüphanesini gösterdiğinde hareketlerinde soğuk ya da daha ziyade tereddütlü bir hal vardı. Etrafıma bakınca bir an için başım döndü. Bu his çok çabuk geçse de kütüphanenin bulunduğu iç avlunun şekli kısa sürede değişmiş gibi geldi. Dün buranın muntazam bir daire şeklinde olduğuna yemin edebilirdim. Bugünse daha çok bir ovali andırıyordu. Yoksa bunu hayal mi ediyordum? Belki de sadece yorgunum, diye düşündüm; gece iyi uyuyamamıştım.

Bayan Fresque masayı işaret etti. "Son seçiminizi bu masadakilerin arasından mı yapacaksınız?" diye sordu.

"Çoğu için evet," dedi Hayalet. "Ama bir şey kaçırmadığımıza emin olmak için rafları bir kez daha inceleyeceğiz."

"Üzgünüm ama bunların arasında kütüphaneden dışarı çıkarmanıza izin veremeyeceğim bir kitap var." Diğer kitaplardan ayırdığı *Doomdryte*'ı işaret ediyordu.

"Ben de üzgünüm," dedi ustam kaşlarını çatarak. "Fakat *Doomdryte*'ı ne pahasına olursa olsun almam lazım. Bu, yanlış kişilerin eline düşmemesi gereken son derece tehlikeli bir kitap. Onu yok etmek üzere satın alacağım. Eğer sorun fiyatıysa onu satın alabilmek için yüklü bir ücret ödemeye razıyım. Ama tabii ödemeleri taksitle yapabileceğimi yinelemem gerekir."

Bayan Fresque gülümsedi. "Bu kitap söz konusu olunca elim kolum bağlı. Amcamın vasiyetinde her daim bu koleksiyonda kalması gereken kitapların listesini içeren bir ek var. İşte bu kitap da o listede mevcut. Her yıl bir avukat gelip söz konusu kitapların kütüphanede olup olmadıklarını kontrol ediyor. Eğer kitapları bulamazsa evimi elimden alırlar." Çok kesin konuşarak ustama söyleyecek söz bırakmadı.

"Judd bu civarda mı?" diye sordu. "Onunla biraz konuşmak istiyorum."

"Bir iş için erkenden çıktı," diye yanıtladıktan sonra yasaklı kitabı rafına geri koyup tek kelime daha etmeden dışarı çıktı.

Sessizlik içinde çalışmaya devam ettik. Ustamın bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını biliyordum fakat kitabı çalmak dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu. John Gregory onurlu bir adamdı, asla bir hırsız değildi.

En sonunda rafları bir kez daha incelememizin ardından kitap sayısını üç yüz beşe indirdik.

"Pekâlâ evlat, işimiz bitti sayılır, hadi şimdi nehrin öte yakasına geçip bu kitapları Chipenden'e götürmemize yardım edecek birilerini bul."

Asamı aldıktan sonra ağaçların arasından geçerek köprüye doğru ilerledim. Akşamüzeri geç bir vakitti ve hâlâ sıcak olan havada böceklerin vızıltıları duyuluyordu. O sık dalların arasından açık havaya çıkınca rahatladım. Hava bulutsuzdu, batıdan hafif bir rüzgâr esiyordu.

Köprüyü aşıp kasabanın Eyalet tarafına geçince bir önceki günün kalabalığına kıyasla sokakların neredeyse terk edilmiş olduğunu gördüm. Hancı haklıydı, bir at arabası kiralamak kolay olmayacaktı. Ama düşündüğümden çok çok zor oldu. Yaklaştığım iki adam, tek kelime dahi etmeden hoşnutsuz bakışlar atarak adımlarını hızlandırıp yanımdan geçtiler. Burada yabancılar hoş karşılanmıyordu. Yoksa sorun hayaletlere özgü cübbe ve kukuletamla elimde taşıdığım asa mıydı? Hayaletlerin işi Karanlık'la ilgili olduğundan insanlar bizim yanımızda her zaman tedirgin olur ve hatta bazen bizimle karşılaşmamak için yollarını değiştirirlerdi. Bu tür tepkilere alışkın olmama rağmen bu adamların tavırlarını gereğinden fazla sert buldum. Burada gerçekten tuhaf bir şeyler olduğuna emindim.

Şansım ilk kez bir marangozun dükkânında döndü. Adam testeresini bırakıp sorumu dinledi. Sonra başını aşağı yukarı salladı.

"Burada bu tür işler yapan kimse yoktur ama yaşlı Billy Benson'ın bir atı ve arabası vardır; her daim de para sıkıntısı çeker. Belki ücreti tatminkâr olursa kabul edebilir."

"Teşekkürler. Onu nerede bulabilirim?" diye sordum.

"Benson Çiftliği'nde tabii," diye yanıtladı bunu *herkesin* bildiğini gösteren bir ses tonuyla. "Kuzeye ilerleyip kasabadan çık, fundalığı geç. Patikayı görürsün. Birkaç sıska koyunu vardır."

"Ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Genç ve sağlıklısın. Kendini zorlarsan gece çökene kadar gidip gelebilirsin."

Bir kez daha teşekkür ettikten sonra oradan ayrılıp koşmaya başladım. Başka çarem var mıydı? Hayalet işlerin bu kadar uzun sürmesinden hoşnut olmayacaktı ama arabaya gerçekten ihtiyacımız vardı.

Çok geçmeden Todmorden'e geceden önce dönemeyeceğim belli oldu. Fundalık boyunca kıvrılarak ilerleyen patikanın sonuna ulaşmam iki saatten uzun sürdü. Yürürken aklıma bir kez daha Alice ve ona söylediğim yalanlar geldi. İçim acıyordu ve geleceğe korku içinde bakıyordum. Birbirimizden uzaklaşıyorduk sanki. Gitgide daha fazla kara büyü kullanmaya başladığından yollarımız ayrılıyordu.

En sonunda ulaştığım çiftlik evi, çatısındaki eksik ve kırık dökük kiremitleriyle epey viran görünüyordu. Kapıyı

çaldım ama içeriden yanıt gelmedi, yine de evin yan kısmına bağlanmış birkaç at ve her ne kadar döküntü olsa da en azından dört tekeri olan bir araba görünce keyfim yerine geldi. Bay Benson koyunlarını otlatıyor olmalıydı.

Bir saat kadar bekledikten sonra tam vazgeçip Todmorden'e dönmeye karar vermişken yaşlı ve cılız bir adam, peşinde bir çoban köpeğiyle çıkageldi.

"Çek git buradan!" diye bağırdı elindeki sopayı savurarak. "Yabancılar burada hoş karşılanmaz! Çek git yoksa köpeğimi üzerine salarım!"

Öylece durup yanıma gelmesini bekledim. Köpek vahşi görünmüyordu ama yine de asamı hazırda tutuyordum.

"Size bir iş teklifiyle geldim," dedim. "İyi para alacaksınız. Chipenden'e bazı kitaplar götürmemiz gerekiyor. Bana at arabanız olduğu söylendi."

"Evet, arabam var ve paraya da ihtiyacım var. Ama kitap? *Kitap* mı dedin? Şimdiye kadar çok şey taşıdım: kömür, gübre, koyun eti ve hatta insan bile ama kitap asla. Dünyanın geldiği hale bak! Nerede bu kitaplar?" diye sordu sanki orada bir yere yığmışım gibi etrafına bakarak.

"Kıvrımlı Yol'un sonundaki büyük evde," dedim.

"Kıvrımlı Yol mu? Ama orası nehrin diğer tarafında. Dünyadaki tüm parayı versen bile beni oraya geçiremezsin!"

"Sizi endişelendiren şey köprü mü? Eğer gerekirse kitapları nehrin bu yanına taşıyabiliriz."

"Köprü göründüğünden daha sağlam ama beni asıl endişelendiren şey, nehrin diğer yakasındaki şeyler. Hem

zaten atlarımı asla nehrin öte yakasına geçiremem. Canlı canlı yenmekten korkarlar."

"Ayılar tarafından mı?" diye sordum.

"Evet, ayılar tarafından olabilir; ama belki de düşünmemesi daha iyi olan *başka* şeyler tarafından! Mesela yabancılar..."

Böyle tuhaf düşüncelere sahip bir adamla tartışmak, vakit kaybından başka bir şey olmadığından hemen bir öneride bulundum: "Kitapları köprünün bu yakasına geçirirsek onları taşır mısınız?"

"Evet, taşırım, tabii güneş batmadığı müddetçe," dedi Bay Benson. "Yarın öğlen orada olurum. Ne kadar ödeyeceksiniz?"

"Bu ustam John Gregory'ye kalmış, ama eli açık davranacağını söylediğinden endişe etmenize gerek yok."

Bunun üzerine el sıkıştık ve ben de Todmorden'e doğru yola koyuldum. Kitapları nehrin bu yakasına taşımamız için birkaç sefer yapmamız gerekecekti ama bundan daha iyi bir pazarlık yapamazdım. Ve sonra aklıma bir kelime takılınca kanım dondu: *yabancılar*.

Eyalet halkı zaman zaman 'yabancılar' kelimesini dışarıdan, örneğin komşu eyaletlerden gelen insanlar için kullanırlardı. Ama sonra aniden aklıma Bayan Fresque geldi. O Romanya'dan gelmişti ve tıpkı ondan önce buraya gelen amcası gibi bize tamamen yabancı sayılırdı. Hayalet içgüdülerinde haklı mıydı? Bir tür tehlike mi teşkil ediyordu?

Yoksa nehrin bu yakasındaki insanlar ondan mı korkuyorlardı?

Sonra güneşin bir saatten az bir süre içinde batacağını fark ettim. Ben eve ulaşamadan karanlık çökecekti! Ustam tehlikede olabilir mi, diye düşündüm.

Koşmaya başladım. Hayalet orada kalacak değildi ya? Hayır, hana dönmek üzere yola koyulurdu. Ama eğer ben hava karardıktan sonra oraya varacak olursam dışarıda kalırdım. Acaba ustam, hancının tutumuna rağmen beni içeri alabilir miydi?

Güneş, ben Todmorden'e yaklaşmaya başlamadan çok önce battı. Hana ulaştığımda hava iyiden iyiye kararmıştı. Kapıyı çaldım. Ses sokak boyunca yankılandı ve yine o tuhaf hisse, Cosmina'nın evine yaklaşırken kapıldığım hisse kapıldım: Sanki tehlikeli fakat görünmez bir şeyin yanı başımda olduğunu ve tüm dünyanın nefesini tuttuğunu hissettim.

Artık iyice korkmuştum ve bu kez asamı kullanarak kapıyı tekrar çaldım. İçeriden yanıt alıncaya kadar kapıyı çalmaya devam ettim. Gelen yanıt umduğum değildi. Ustamın aşağı inip beni içeri alacağını ummuştum. Bunun yerine kapının hemen üzerindeki pencere açıldı ve bir ses duyuldu:

"Çek git buradan! Çıkardığın gürültüyle başımıza iş açacaksın."

Bu, hancıydı, ama açık pencereden ışık sızmıyordu ve yüzü tamamen karanlıktaydı.

"Beni içeri alın!" diye bağırdım.

"Sana daha önce de söyledim: Hava karardıktan sonra kimse içeri giremez!" diye tısladı. "Yarın sabah gel, tabii hâlâ hayatta olursan."

"O halde lütfen ustama geldiğimi söyleyin," diye yalvardım söylediklerinden telaşa kapılarak. "Aşağı inip benimle konuşmasını isteyin."

"Vaktini boşa harcıyorsun. Ustan burada değil. Geri gelmedi. Eğer hâlâ Bayan Fresque'nin evindeyse onu bir daha göremezsin. Şu an yapabileceğin en iyi şey, şafak sökünceye dek nehrin bu tarafında kalmak evlat!"

Bu sözler üzerine kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı; demek en korktuğum şey gerçek olmuştu. Hayalet tehlikedeydi.

Hancı pencereyi sertçe kapatıp beni aşağıda yapayalnız bıraktı. Titremeye başladım ve bir anlığına öğüdünü tutarak köprünün bu yakasında kalmak için dayanılmaz bir istek duydum. Ama ustamı nasıl bırakabilirdim? Şimdiden geç kalmış olabilirdim ancak yine de ne pahasına olursa olsun onu kurtarmayı denemeliydim. Acaba Bayan Fresque ne tür bir tehdit oluşturuyordu? Çiftçi Benson 'yabancıların' atlarını yemesinden bahsetmişti. Bu o zaman kulağıma çok saçma gelmiş olsa da sözlerinden anlaşılabilir olanlar üzerine düşünmeye başladım. Yoksa *insanları da* yiyorlar mıydı? Yamyam olabilirler miydi?

Nehri geçip Kıvrımlı Yol'a kadar yürüdükten sonra durup etrafı dinledim. Tek duyabildiğim ağaçların arasında

esen rüzgârın uğultusuydu. Sonra uzakta bir yerde bir baykuş iki kez öttü. Ufukta hilal şeklinde bir ay yükseliyordu fakat zayıf ışığı, yolu kapayan yoğun ağaç örtüsünü delip geçemiyordu. Burası bilinmedik tehlikelerle dolu karanlık bir tüneldi. Asamı sıkıca kavrayıp yokuş yukarı, eve doğru yürümeye başladım.

Belki de Hayalet, Bayan Fresque'nin geceyi evinde geçirme teklifini kabul etmişti. Eğer öyleyse gerçekten bir misafir miydi yoksa tehlikede miydi? Boş yere mi endişeleniyordum, hayal gücümün gemi azıya almasına izin mi vermiştim? Judd da aynı evde olacaktı, yani olası bir tehditle mücadele edecek iki hayalet var demekti. Eh, yakında öğreneceğim dedim kendi kendime.

Tam yolu yarılamıştım ki sağımdan bir ses geldiğini duydum. Büyük bir şey bana doğru koşuyordu. Olduğum yerde durdum, yüreğim ağzıma gelmişti ve her türlü tehlikeye karşı asamı çaprazlamasına tutup havaya kaldırdım.

Sesler kesildi. Tekrar yürümeye başladığımda sesler de yeniden duyuldu. Sanki iri bir hayvan hemen yanımda benimle birlikte yürüyor, bana eşlik ediyordu. Bu bir ayı olabilir miydi? Eğer öyleyse bile en azından daha fazla yaklaşmıyordu.

Aniden ağaçların arasından evi gördüm ve bana eşlik eden her ne idiyse sanki buhar olup uçmuş gibi yok oluverdi.

Pencereler karanlıktı ama binanın dış cephesini seçebiliyordum. Ağacın etrafından dolaşıp ön kapıya doğru

ilerledim. Kapının açık olduğunu görünce şaşırdım. Kapının ardında hiçbir şey seçemiyordum. İçerisi zifiri karanlıktı. Asamı duvara yasladım, arka cebimden mumumu çıkarıp yaktım. Mumu sağ elime, asamı sol elime alıp içeri girdim.

Girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Havada ekşi ve yoğun bir çürük kokusu vardı ve tahta kaplamaların üzerinde kalın bir toz tabakası olduğunu gördüm. Bugün böyle bir şeye rastlamamıştım. Üstelik kapı çerçevesinin boyası da kalkmıştı. Daha birkaç saat öncesine kadar evin içindeki her şey tertemiz ve cilalıydı. Gördüklerim çok anlamsızdı.

Koridorun sonundaki oval kapıya doğru ilerledim. Tokmağı çevirip açmaya çalıştım fakat kilitliydi. Bu sorun değildi, çünkü cebimde Hayalet'in çilingirlik yapan abisi Andrew tarafından benim için yapılan ve çoğu kilidi açabilen özel bir anahtar taşıyordum. Anahtarı kilide sokup çevirince kapı açıldı. Anahtarı cebime koyup kapıyı yavaşça ittirdim ve kütüphanenin alt katını aydınlatmak için elimdeki mumu havaya kaldırdım.

Ama içeride gördüklerim inanılmazdı... İmkansızdı: Raflar bomboştu ve kitaplıkların çoğu parçalanmıştı. Sağlam duranlarınsa her yanı örümcek ağlarıyla kaplıydı. Aşağı bakınca yerdeki kalın toz tabakasında ayak izlerimin çıktığını gördüm. Görünüşe bakılırsa buraya yıllardır kimse girmemişti. Seçtiğimiz kitapları koyduğumuz masadan eser yoktu.

Bu nasıl olabilir diye düşündüm, daha bu sabah ustamla birlikte buradaydık.

Başımı kaldırıp kütüphanenin diğer katlarına baktım. Mum ışığım ancak hemen üstümüzdeki katı aydınlatmaya yetiyordu fakat orası da en az bulunduğum giriş katı kadar bakımsız ve terk edilmiş görünüyordu.

Aniden buz kestiğimi hissettim –Karanlık'a ait bir yaratık yaklaşırken yedinci oğulların yedinci oğullarının hissettikleri bir uyarı– ve hiç yoktan sert bir rüzgâr esiverdi. Mum titreyip sönünce kendimi karanlığın ortasında buldum.

BÖLÜM 10

KORKAKÇA PANİK

Bir an için etraf zifiri karanlığa gömüldü. Evi saran ağaçlardan ay ışığı da sızamadığından ne kapıdan ne de pencerelerden bir aydınlık geliyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Sakinleşmek için derin bir soluk aldım ve yanıldığımı anladım; odadaki oval kapının yanında duran yıkık dökük kitaplıkların birinden ışık geliyordu. Üzerinde ürkütücü bir kızıllık yayan tek bir kitap vardı.

Bir adım daha yaklaştım. Rafa yaslanmış olan kitap dik bir şekilde duruyordu, başlığı açık bir şekilde görülebiliyordu. Bu *Doomdryte* idi, yani ustamın yok etmek istediği o tehlikeli kara büyü kitabı.

Sağ tarafımdan boğuk bir hırıltı duyup o yöne döndüm. Gördüklerim karşısında ürpererek bir adım geriledim. Vahşi bir yüzün üzerindeki korkunç, kötücül gözler bana bakıyordu. Yaratığın başı tamamen keldi ve sivri uçlu iri kulakları incecik tüylerle kaplıydı. Uzun, sivri dişleri üst dudağının üzerinden aşağıya doğru kıvrılıyordu. Görünüşte insanınkine benzeyen bedeninden turuncu bir ışık saçıyordu ve boyu neredeyse iki metreye yaklaşıyordu. Üzerin-

de ağır postallar ve kirden katılaşmış leş gibi kokan yırtık pırtık kıyafetler vardı. Elleri benimkinin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi ve her bir parmağının ucunda uzun, sivri tırnaklar vardı.

Bir kez daha hırlayıp bana doğru bir adım attı. Kendimi savunabilmek için asamı kaldırıp geriledim. Daha önce buna benzer bir yaratık gördüğümü anımsamıyordum. Acaba bu yaratık Hayalet'in Yaratıklar Kitabı'nda gözüme çarpmış olabilir miydi? Ya da bir başkasının verdiği tanıma dayanarak yaptığı çizimlerden? Hayal meyal bir şey hatırlıyordum. Neydi bu?..

Düğmesine basarak asamın ucundaki bıçağı çıkardım. Bu, Karanlık'a ait yaratıkların çoğuna karşı etkili, gümüş alaşımlı bir bıçaktı. Her türlü saldırıya karşı hazırlıklıydım, fakat bu işime yaramadı. Yaratık inanılmayacak kadar hızlıydı. Bir an öfkeli gözlerle bana bakarken göz açıp kapayıncaya kadar yanımdan geçip asamı elimden almıştı bile. Dengemi kaybedip dizlerimin üzerine düşünce yaratığı odanın karşı duvarının dibinde asamı incelerken gördüm. Bir anda asamı havaya kaldırıp ikiye kırdıktan sonra yere fırlattı.

"Bu çok zayıf bir silahtı ve benim için herhangi bir tehdit oluşturmuyordu," diye hırladı. "Sen gençsin. Ustandan daha lezzetlisindir!"

Duyduklarım üzerine irkildim. *Lezzet* mi?.. Yoksa bu yaratık Hayalet'i öldürüp yemiş miydi? Söyledikleri bu anlama mı geliyordu? Çok mu geç kalmıştım? Bir an için

şiddetli bir acı hissettiysem de bu duyguları bir kenara atıp tıpkı ustamın öğrettiği gibi odaklanabilmek için kendimi zorlamaya başladım.

Aklıma aniden Bayan Fresque geldi. Ev ve kütüphane şu anda olduğundan çok farklı görünüyordu. Acaba Bayan Fresque bize gerçek biçiminde mi görünmüştü? Yoksa o da bir şekil değiştirici mi, diye düşündüm. Ya da başka bir şey olabilir mi?

Yaratık yavaşça bana doğru bir adım attı, her an saldırabilirdi.

Ben önce davranıp sol elimle cübbemin içine uzanıp Kader Kılıcı'nı çektim.

Bir anda odaya *Doomdryte* ve canıma kasteden bu yaratığın ışığına eklenen üçüncü bir ışık doldu. Bu ışığın kaynağı kılıçtı.

Vahşi yaratık parlayan gözleriyle bana bakarken kılıcı hazırladım. Aniden turuncu bir ışık üzerime atıldı. Kılıcı becerimden ziyade içgüdülerimle yanlamasına savurdum. Şansım mı yaver gitti bilmiyorum, fakat o an her ne olduysa bir şeye vurduğumu hissettim ve kılıç neredeyse elimden fırlayıp gidecekti. Bir şekilde kılıcı tutup sımsıkı kavramayı başardım. Üzerindeki yakut gözlerden kan damlıyordu, ama artık buna ilaveten kılıcın kendisinin üzerinde de kan lekesi vardı.

Yaratık bir kez daha önümde belirdi, sırtını yine harap kitaplığa vermişti. Başını öne eğmiş, omzundaki yoğun bir şekilde kan sızan yarayı tutuyordu. Ona zarar vermiştim; ama bu, kazanmak için yeterli miydi?

"Ustam nerede?" diye sordum.

Yanıtı boğuk bir hırıltı oldu. Konuşmanın hükmü bitmişti. İkimizden biri burada ölecekti.

Yaratığa doğru ürkek bir adım attım ve sonra bir adım daha. Hâlâ benden hızlı hareket edebilir, kendimi savunmama fırsat vermeden boğazımı parçalayabilirdi.

Bu yüzden yeteneklerimden birine başvurdum; bana annemden geçen özel bir yetenek... Zamanı yavaşlatabiliyor... hatta durdurabiliyordum. Bunu başarmak son derece güçtü, fakat Katil Cadı Grimalkin beni kılıcı kullanma konusunda eğitirken bu becerimden de bir savaş esnasında nasıl faydalanabileceğimi öğretmişti.

Odaklan! Zamanı sıkıştır! Onu durdur!

Yaratık bir kez daha saldırıya geçti, ama kalp atışlarım yavaşlamıştı ve yapmam gereken şeye gitgide daha fazla odaklanabiliyordum. Üzerime doğru gelen turuncu ışık yavaşça bir şekle büründü. Amacı belliydi, ağzını açmış, keskin dişlerini göstererek öne atılmıştı. Üst dişleri uzundu, alt dişleriyse daha kısa fakat iğne kadar keskindi. Yaratık beni ölümcül bir kucaklamayla sarmak için kollarını iki yana açmıştı.

Odaklan! Zamanı sıkıştır! Onu durdur!

İşe yarıyordu. Zamanı kontrol etmeye başlamıştım. Yaratığın bana doğru attığı her adım bir öncekinden daha yavaştı. Bedeni ısrarlı bir şekilde öne atılmaya çabalasa da neredeyse hiç hareket etmiyordu. Bu kez *ben* ona doğru koşuyordum. Kılıcı kaldırıp tüm gücümle, ustama dair duyduklarımın verdiği öfke ve acıyla savurdum.

Kılıç yaratığın boynuna girip başını bedeninden ayırdı. Kesik baş yere yuvarlanıp kitaplıkların altındaki tozlu zeminde gözden kayboldu. Bedeniyse sendeleyip bana doğru birkaç adım daha atarken kesik boynundan kopkoyu bir kan sızıyordu. Sonra ayaklarımın dibine, kendi kanının oluşturduğu gölün ortasına yığıldı.

Bu darbe tuhaf bir şekilde kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Sanki kılıç da benimle birlikte hareket etmişti de ikimiz birleşerek bu mükemmel öldürücü darbeyi savurmuştuk. Grimalkin beni bu kılıcı nasıl kullanmam gerektiği konusunda eğitmişti, fakat ben öğrendiklerimin ötesine geçmiştim. Bu gerçekten de Kader Kılıcı'ydı; geleceğimiz birbirimizinkine bağlıydı.

Etrafa yayılan kandan uzaklaşmak için geriledim, fakat kılıcı kınına geri sokmadım. Karanlık'a ait bazı yaratıklarda muazzam bir kendi kendini iyileştirme becerisi olduğundan tetikte beklemeliydim. Ama bu yaratık başka bir şey yaptı.

Yaratığın bedeninden sızan turuncu ışık bir anda yükselip bedeninin hemen üzerinde, havada asılı bir şekilde yavaşça dönen bir sarmala dönüştü ve ardından hızla ilerleyip hemen solumda kalan duvardan geçerek gözden yitip gitti.

Odaya aniden mide bulandırıcı bir koku doldu. Ayaklarımın dibindeki ceset, kılıcın kabzasındaki zümrüt gözlerden sızan ışıkla belli belirsiz seçilebiliyordu. Köpürüp pis kokan bir buhar yaymaya başladı. Gerileyip tek elimle

ağzımı kapadım. Yaratık hızla çürüyüp çözülüyordu. Peki ama içinden çıkan şey neydi, diye düşündüm. Ruhu mu? Ne biçim bir yaratıktı bu?

Hayalet'e dair söylediklerini anımsadım. Ölmüş müydü *gerçekten?* Bunu kabul etmek güçtü. Boğazıma bir şeylerin düğümlendiğini hissettim. Öyle ya da böyle emin olmadan evden çıkamazdım. Ustamı aramam gerekiyordu.

Mumu tekrar yakıp Bayan Fresque'nin kullandığı diğer kapıya doğru ilerledim. Bu kapının onun yaşam alanına açıldığını düşünmüştüm, ancak kendimi aşağıdaki karanlığa doğru alçalan taş basamakların başında bulunca şaşkınlığa kapıldım.

Aşağıda ne vardı, bir kiler mi? Yanımızdan ayrıldığı her seferde oraya mı inmişti? Acaba zil sesi aşağıdan bir yerlerden mi geliyordu?

Sağ elimde kılıç, sol elimdeyse havaya kaldırdığım mum olduğu halde basamaklardan inmeye başladım. El değiştirmiştim çünkü merdiven saatin ters istikametinde döne döne alçalıyordu ve bu şekilde tutarsam kılıcı kullanabilmek için daha rahat bir alan bulabilirdim. Bir yandan basamakları sayarken kilerin oldukça derinde olması gerektiğini fark ettim. Kilerin zemini olduğunu düşündüğüm düz bir alana yaklaştığımda kırka kadar saymıştım. İki basamak daha inip durdum. Mumun zayıf, sarı ışığında yere saçılmış kemikler olduğunu görebiliyordum. Bir bakışta bunların insan kemiği olduğunu anladım; içlerinden bazıları kanlıydı. Bir kafatasıyla kolun ufak bir parçasının yanı sıra

daha başka kemik parçaları da vardı. Burası insanların kanı ve etiyle beslenen yaratıkların ini olmalıydı. Bu kemiklerin arasında ustamınkilerin de olup olmadığını düşündüm.

Sonra bir anda burada az önce öldürdüğüme benzeyen başka yaratıklar da olabileceği aklıma geldi. Belki de Bayan Fresque, bu karanlığın içinde üzerime atılmak için beni bekliyordu.

Hemen ardından bir ses duydum ve sertçe esen soğuk bir rüzgâr elimdeki mumu yeniden söndürdü. Neredeyse hiç soluk alıp vermeden beklerken mumu arka cebime yerleştirdim. Sonra her iki elimle kılıcı kavrayıp kendimi savunabileceğim bir pozisyon alacak şekilde öne eğildim. Kılıç bir kez daha parlamaya başladı ve gözlerim karanlığa alıştıkça bana doğru yaklaşan kırmızı ışık noktaları gördüm. Yaklaşık bir düzine kadar, hatta belki daha fazlalardı. Sağ tarafımdan boğuk bir hırıltı geldi; bir tane de hemen önümden. Titremeye başladım ve kılıçtan yayılan zümrüt kırmızısı ışık hızla soluklaştı. Çok fazla göz vardı. Burada kaç yaratık vardı?

Paniğe kapılarak dönüp basamaklardan yukarı çıkmaya başladım. Sendeleyerek kütüphane boyunca koşarken bir yandan kitaplıklara çarpıyor, diğer yandan ayaklarımın altında gıcırdayan ahşap zemini hissediyordum. Kapıyı bulamayınca korkum iyice arttıysa da kılıç bir an için daha parlayarak bana yol gösterdi. Hızla koridor boyunca ilerleyip evden dışarı çıktım.

Yola ulaşınca koşmaya başladım. Yine sesler duydum, sanki büyük bir yaratık bana yetişmeye çalışıyordu. Daha

da hızlanarak koştum ve çok geçmeden Kıvrımlı Yol'u geride bırakıp terk edilmiş sokaklar boyunca ilerledim.

Köprüyü geçinceye dek durmadım. O zaman bile kendimi güvende hissetmiyordum ve biraz olsun soluklandıktan sonra Todmorden'i geride bırakıncaya kadar yürüdüm. Ve yürürken bir yandan da Judd'ı düşünüyordum. Acaba o da tüm bunların bir parçası mıydı? Todmorden'e yapacağımız ziyareti öne çekmek için Chipenden'e gelmişti. Bizi nasıl bir tehlikeye soktuğunu biliyor olsa gerekti. Acı ve öfke hissediyordum. Yoksa o da Hayalet'in kendini Karanlık'a kaptıran çıraklarından biri miydi?

Sonra, kırların başladığı yerde kılıcı kınına sokup alıçların gölgesine bitkin bir vaziyette uzandım, rüyasız bir uykuya daldım.

Uyandığımda güneş epey yükselmişti. Ağzım kurumuştu ve her tarafım ağrıyordu, fakat daha da kötüsü hissettiğim utanç duygusuydu. Kilerdeki tehlikeden kaçmıştım. Hayır, kaçmakla kalmamıştım; korkakça bir paniğe kapılarak kaçmıştım. Üç yılı aşkın süredir bir hayalet çırağıydım, ama daha önce böylesine utanç verici bir şekilde davrandığımı hatırlamıyordum. Karanlık'a ait çok daha korkunç yaratıklarla karşılaşmama rağmen çarpışacak cesareti kendimde bir şekilde bulmuştum. O halde şimdi değişen neydi? Tek düşünebildiğim şey yıllar boyu Karanlık'a karşı sürekli tehdit altında verilen mücadelenin sonunda etkisini göstermeye başladığıydı. Ya cesaretimi yitirdiysem? Bu durumda bir hayalet olarak nasıl çalışabilirdim?

Ve yüzleşmem gereken çok daha korkunç bir şey vardı. Ya ustam hâlâ hayattaysa? Onu terk etmiştim. Bundan daha iyisini hak ediyordu, çok daha iyisini... Ayağa kalkıp yavaş adımlarla Todmorden'e doğru yürümeye başladım. Bu kez dik durup savaşacaktım.

BÖLÜM 11

PENDLE CADILARININ LANETİ

Neredeyse öğlen olmak üzereydi fakat etrafta ne işportacı ne de bir tezgâh vardı; kasabanın batı yakasında çok az insan vardı. Dar sokaklar boyunca ilerlerken beş altı insanla karşılaştım ve bunlardan sonuncusu, yani daha önce konuştuğumuz eli bastonlu, yaşlı centilmen, benden uzak durmak için yolun karşı tarafına geçti. Sonra nehre yaklaşırken Bay Benson'ı köprüden biraz uzaktaki ağaçların arasında, arabasının üzerinde otururken buldum.

"Şu senin kitaplar nerede?" diye sordu. "Bütün gün burada duramam. Arabama yüklenmek üzere buraya getirilmiş olmalılardı. Atlarım huzursuzlanıyor."

Bir an için ustamın yaralanmış ve arabayla taşınması gerekebileceğini düşünerek beni orada beklemesini rica edecektim ki bunun vakit kaybından başka bir şey olmayacağını anladım. Her iki at da gözlerini devirip duruyor ve yoğun bir şekilde terliyordu. Bunu tek başıma yapmalıydım.

"Üzgünüm," dedim, "ama bugün taşınacak kitap olmayacak, verdiğimiz rahatsızlık için ufak bir karşılık." Cebimden birkaç demir para çıkarıp ona uzattım.

"Hepsi bu mu?" dedi öfkeli bir şekilde paraları elimden alırken. "Bunun için yataktan kalkmaya bile değmez!" Atları iki kez kırbaçladıktan sonra arabayı çevirip arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Nehre yöneldim, ama kırık dökük ahşap köprüye ulaştığımda şiddetli bir korkuya kapıldım. Nehrin karşı yakasında Karanlık'ın hizmetkârları beni bekliyordu ve kilerde parlayan gözlere bakılacak olursa sayıca çok, yalnız başa çıkamayacağım kadar çok fazlalardı. Fakat bunun yapılması gerekiyordu. Ustamın başına ne geldiğini bulmam gerekiyordu, yoksa vicdan azabıyla yaşayamazdım.

Bir adım attım ve sonra bir adım daha... Nehrin doğu kıyısına ulaşıncaya dek adım önüne adım atmaya devam ettim. Henüz gündüz, dedim kendi kendime ve güneş tepede parlıyor. Düşmanlarım yer altında bir yerde karanlığa sığınmış olmalıydı. Güneşin aydınlığından uzaklaşmadığım müddetçe güvende olurdum. Ama yapmam gereken şey tam da bu değil miydi? Hayalet'i bulmalıydım. Bir noktada mutlaka kileri aramam gerekecekti.

Kıvrımlı Yol boyunca Bayan Fresque'nin evine doğru yürümeye başladım. Yürürken aklıma bir şey geldi: başka bir başarısızlık, üstlendiğim görevle ilgili bir ihmal daha... Evden çıkarken *Doomdryte*'ı alıp yok etmem gerekirdi. Ustam olsa kesinlikle böyle yapardı. Beni bu hatam yüzünden azarlayacağını hayal edebiliyordum. *Acaba sesini yeniden duyabilecek miyim?* diye düşündüm.

Ağaçların altındaki yol oldukça loştu ve bu kez, beni takip eden herhangi bir şey duymadım. Evi gördüğümde

kapının artık açık olmadığını fark ettim. Ağacın etrafından dolaşıp Kader Kılıcı'nı çektikten sonra kabzasıyla kapıya vurdum.

Neredeyse anında yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı ve karşımda Bayan Fresque'i buldum, öylece durmuş, suratını ekşiterek kılıcıma bakıyordu.

"Kaldır şunu!" dedi. "Ben yanındayken buna ihtiyacın olmayacak."

Duraksadığımı görünce gülümsedi ama bakışları hâlâ çok sertti. Genç ve güzel bir kadındı, fakat artık davranışlarına –daha önce gizlediği– bir zorbalık hakimdi. "Güven bana," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. "İçeri girmeni istiyorum. Bu kez eşikten geçip evime girdiğinde tamamen korumam altında olacaksın."

Ne yapmalıydım? Her ne kadar çekici ve genç bir kadın olsa da karanlık güçlerle işbirliği halinde olmalıydı. Bir yanım onu kenara itip zorla eve girmek isterken diğer yanım güvenli bir ortam sağlama önerisini kabul etmem konusunda beni zorluyordu. Böyle yaparak kafamdaki sorulara bir yanıt da bulabilirdim.

Kılıcımı kınına geri yerleştirince gülümsemesi gözlerine yayıldı. "Özgürce içeri gir ve güvende ol!" Yana çekilerek eşikten geçmem için yol açtı. "Beni takip et," diyerek koridor boyunca kütüphaneye doğru ilerlemeye başladı. Zemin kaplaması şimdi tertemizdi ve ev çok güzel kokuyordu. Kütüphane yine onu Hayalet'le birlikte ilk gördüğüm haldeydi, raflar düzenli ve kitap doluydu. Seçtiğimiz

kitaplarsa bıraktığımız gibi masanın üzerindeydi. Burada çok kuvvetli bir kara büyü dönüyor olsa gerekti.

Fakat odada öyle bir değişiklik vardı ki bunu fark eder etmez kapı eşiğinde donakaldım. Odanın zemininin orta yerinde bir iskelet yatıyordu. Kemikleri sarı-kahverengi bir hal almıştı ve başı yoktu. Sağ yanıma bakınca kitaplığın hemen altında bir kafatası olduğunu gördüm. Hemen yanındaysa kırık asam duruyordu. Bunlar öldürdüğüm yaratığın izleri olmalıydı.

"O benim eşimdi," dedi Bayan Fresque, iskeleti işaret ederek. "Sen dün gece onunla karşı karşıya gelene dek yıllarca birlikte mutlu bir şekilde yaşadık!"

"Onu kaybettiğinize üzüldüm," dedim sesimin titremesini bastırmaya çalışarak. "Ama ya o ölecekti ya da ben. Ve sanırım ustam John Gregory'yi öldürdü."

"Seni de kolaylıkla öldürebilirdi, ama onun öldüğünü düşünüyorsan yanılıyorsun. Ben *onu* kaybetmedim; yalnızca yıllardır kullandığı bedenini kaybettim. Çok yakında yeni bir beden bulacaktır, umarım zevkime uygun olur!" dedi gülümseyerek. "Sonra da yaptıklarının intikamını almak üzere *senin* başını koparmak için peşine düşecektir."

"Siz ne tür yaratıklarsınız?" diye sordum.

"Ben bir strigoikayım*," diye yanıtladı. "Eşimse strigoi. Biz, Romanya'nın 'ormanın ötesindeki toprak' anlamına gelen Transilvanya bölgesindeniz. Bizler ecinnilerdeniz."

"Judd Brinscall nerede?" diye sordum. "Onun bu olaylardaki rolü nedir? Ne zaman Karanlık'a hizmet etmeye başladı?"

*Romanya folklorunda şekil değiştirebilen bir tür vampire verilen ad. Ç.N.

"Onun için endişelenme. Ölüme yaklaştı. Hayatı günler hatta belki saatlerle ölçülebilir."

"Bize ihanet etmesinin ödülü bu mu?"

Bayan Fresque suratını asıp dudaklarını büzdü. Yanıt vermeyeceği belliydi. Bunun üzerine Hayalet'le ilgili endişelerime rağmen sakinliğimi koruyup tıpkı ustam gibi mümkün olan en fazla bilgiyi edinebilmek için başka bir soru sordum.

"Buraya neden geldiniz?"

"Bunun pek çok nedeni var, ama bir süre insanlardan uzak, mutlu bir hayat sürerek olabildiğince az karmaşa yaratmaya çalıştık. Sonra seni ve ustanı buraya çekmem emredildi."

"Emredildi mi? Bunu yapmanızı kim istedi?"

"Söyleyemem. Romanya'dan gelip burada yaşayanların sayısı çok fazla. Çoğu da yakın zamanda geldi. Bazıları çok güçlü ve onlara itaat etmekten başka şansım yok. Beni göz açıp kapayıncaya kadar yok edecek korkunç bir varlık çağırabilirler."

"Neden buraya getirildik? Bizi öldürebilesiniz diye mi? Ustamı öldürdünüz ve şimdi sıra bende!" diye bağırarak kılıcıma uzandım.

"O kılıcı çekersen artık benim korumam altında olmazsın!" diye çıkıştı Bayan Fresque. "Ustan ölmedi ama senin yardımına ihtiyacı var. Sakinleşirsen seni ona götürürüm."

Kılıcımın kabzasını bırakıp başımı aşağı yukarı salladım. Strigoika eliyle kiler basamaklarına açılan kapıyı işaret etti. "Ustan aşağıda," diyerek oraya yöneldi.

Kapıyı açtı ve ben de temkinli bir şekilde hemen arkasından küçük odaya girdim. Bir gece öncesinden bu yana çok şey değişmişti. Basamaklar temizdi, duvarlar yeşile boyalıydı ve etrafta hiç örümcek ağı yoktu. Duvar boyunca belli aralıklarla iniş yolumuzu aydınlatmaları için meşaleler yerleştirilmişti. Acaba Hayalet dün gece de burada, Karanlık'a ait yaratıklarla çevrili durumda, o zifiri karanlığın içinde miydi, diye düşündüm. Kalıp ona yardım edebilirdim, ama bunu yapmak yerine paniğe kapılıp kaçmıştım. Bu davranışımdan ötürü kendimden utanıyor ve bunu açıklamakta zorlanıyordum. Bir zamanlar Hayalet'e karşı kullanılan Pendle cadılarının lanetini anımsayınca boğazıma bir şeyler düğümlendi: *Yer altında zifiri karanlığın içinde öleceksin ve yanında hiçbir dostun olmayacak!*

Kilerin taş zeminine ulaştık. Ortalıkta eşya olarak yalnızca ahşap bir masa vardı, üzerinde de siyah kapaklı bir kutu bulunuyordu. Kapağın üzerine, gümüş kullanılarak görür görmez tanıdığım bir yaratık resmedilmişti. Bu görüntü karşısında donakaldım.

Bu bir emiciydi. Peki ama neden kutunun üzerine başının resmi yapılmıştı? Bu bana *Doomdryte*'ın kapağını ve kılıcımın kabzasını anımsattı.

Titredim. Bunda tuhaf bir uğursuzluk vardı ve kalp atışlarım giderek hızlanmaya başladı. Bayan Fresque kutuya doğru yürüyüp kapağını kaldırdı.

"İşte ustan," dedi.

Kutunun içinde Hayalet'in başı duruyordu.

BÖLÜM 12

ÖLÜMDEN BETER

Umutsuzluk ve yürek burkan bir acıya kapıldım. Yanıt veremeyecek kadar şaşkındım. Hiçbir şey hissedemiyor, gördüklerimi bir türlü kabullenemiyordum. Strigoika yalan söylemişti. Ustamı öldürmüşlerdi.

"Hâlâ konuşabiliyor," dedi, "ama acı çekiyor ve hiç durmadan serbest bırakılmak için dua ettiğine şüphem yok. Neden bunu ona sormuyorsun?"

O sözlerini bitirir bitirmez Hayalet'in göz kapakları açıldı ve bana baktı. Ağzını aralayıp bir şeyler söylemeye çalıştıysa da tek yapabildiği hırıltıya benzer bir ses çıkarmak oldu ve çenesine doğru kan sızmaya başladı. Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve tekrar gözlerini kapadı.

"Bu, Şeytan'a yaptıklarınızın intikamını alabilmek için yapıldı," dedi Bayan Fresque. "İstediğimizi yapmadıkça usta huzur bulamayacak. Ruhunu serbest bırakabilmek için başının yakılması gerekiyor. Ben de onu sana vermek istiyorum, ama öncelikle bana Şeytan'ın başını getirmelisin."

Hayalet homurdanarak bir kez daha gözlerini açtı. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanınca eğilip sağ kulağımı iyice ağzına yaklaştırdım.

Gözleri sanki boğuluyormuş gibi fır dönüyordu, boğazını temizleyip güçlükle de olsa bir kez daha konuşmayı denedi. "Yardım et evlat!" dedi boğuk bir sesle. "Bu dayanılmaz, ölümden bile beter. Acı çekiyorum. Korkunç bir acı. Lütfen beni kurtar!"

Dünyam yıkılacak gibi oldu. Öyle büyük bir acıya kapıldım ki neredeyse olduğum yere yığılıp kalacaktım.

"Ustanın bu acınası halde daha fazla kalmasına katlanabilir misin?" diye sordu Bayan Fresque. "Şeytan'ın başını elinde bulunduran cadıyı biliyoruz. Adı Grimalkin. Onu çağır. Onu buraya getirebilirsen karşılığında ustanın çektiği işkenceye bir son vereceğiz."

Yapmam istenen şey karşısında kendimi çok kötü hissediyordum. Şeytan'ı yok etmek için Alice'i kurban etmem isteniyordu; şimdiyse Şeytan'ın destekçileri, bir diğer müttefikim olan Grimalkin'i ölümüne çağırmamı istiyorlardı. Fakat Grimalkin'e ihanet etmem Şeytan'ın başını onun hizmetkârlarına geri getirmenin sonuçlarından yalnızca bir tanesiydi. Başı alır almaz onu İrlanda'ya götürüp bedeniyle birleştirerek Şeytan'ı Kenmare'deki çukurdan kurtarırlardı. O da benim ve Alice'in peşine düşüp bizi ölü ya da diri Karanlık'a sürüklerdi. Bunu düşünmek dahi dehşete kapılmama neden olsa da yapmam gereken her koşulda belliydi; bunu Eyalet'in insanlarına borçluydum: Şeytan'ın bu dünyaya geri gelmesine izin veremezdim; aksi takdirde dünya gitgide daha karanlık ve yaşanmaz bir yer halini alırdı. Hayır, bunu yapamazdım. Ama ustamın başını güç kullanarak kurtarıp çektiği acıya bir son verebilirdim.

Kılıcımı çektim.

Bir anda kilerin içinde dondurucu bir rüzgâr esmeye başladı ve tüm meşaleler söndü. Karanlığın içinde bana bakan gözler gördüm. Her bir göz tıpkı bir önceki gece olduğu gibi kıpkırmızı parlıyordu ve bu kez sayıca daha fazlaydılar. Tehditkâr hırıltılarla taş zemine sürtünen pençelerin çıkardığı sesleri duydum. Kendimi savunmaya hazır bir vaziyette şöyle bir etrafımda dönünce kuşatılmış olduğumu anladım. Bunlar da nereden çıktı, diye düşündüm.

Korkuyordum. Çok fazlaydılar. Böylesi bir eşitsizliğin karşısında nasıl dayanabilirdim?

"Henüz çok geç değil!" diye tısladı Bayan Fresque karanlığın içinden. "Kılıcını bırakırsan tekrar korumam altına girersin."

Titreyen ellerle Kader Kılıcı'nı kınına sokmaya çalıştım, ancak üçüncü denememde başarabildim. Bunu yapar yapmaz kırmızı gözler silindi, pençe sesleri kesildi ve meşaleler yeniden yanarak kileri sarı bir ışıkla doldurdu.

"Bir saniye daha bekleseydin çok geç olurdu," dedi Bayan Fresque kutunun kapağını kapatıp arkasını dönerken. "Beni takip et. Kılıcını bir kez çektiğine göre artık yer altında daha fazla kalman senin için güvenli değil. Benim korumamın da sınırları var."

Basamaklardan yukarı çıkıp kütüphaneye geçti. "Katil Cadı'yı çağırmak için vakit kaybetme," diye uyardı. "Şeytan'ın başı karşılığında ustanınkini bağışlayacağız, ama bu çok hızlı yapılmalı. Geçen her gün, ustanın çektiği acı

artıyor. Ona hayal dahi edemeyeceğin kadar çok acı çektirebiliriz."

"Peki, bedeninin geri kalanı nerede?" diye sordum ustama yapılanlar karşısında dehşete kapılarak. "Bedenini gömmek isterim."

Ruhunu, kullanılan kara büyüden kurtarmak için başını yakmam gerektiğini biliyordum, fakat bedeninin geri kalanını gömmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı. Kilise bir hayaletin kutsal topraklarına gömülmesine izin vermezdi, ama en azından birkaç kelime de olsa dua edip ustamın mezarlığa yakın bir yere gömülmesine izin verebilecek anlayışlı bir rahip bulabilirdim. Fakat bu umudum bile çok geçmeden yerle bir edildi.

"Bu mümkün değil," dedi Bayan Fresque soğuk bir tavırla. "Bedeninin geri kalanı bizim işimize yaramayacağından onu bir moroiye yem yaptık. Bunlar son derece aç ruhlardır ve bu açlıklarının yatıştırılması gerekir."

Öfkeye kapılarak arkamı döndüm ve tek kelime dahi etmeden evden dışarı çıktım. Nehir kıyısına varınca köprüyü geçip ağaçların dibine oturup seçeneklerimi gözden geçirdim.

Ustamın bu şekilde acı çekiyor olduğunu düşünmek dayanılmazdı; gerçekten korkunç bir acıya maruz kalıyordu. Ancak yapmam gereken çok açıktı: Onu şimdilik burada bırakmalıydım. Şeytan'ın başının strigoika ve yandaşlarının eline geçmesi için Grimalkin'i buraya gelmeye nasıl

ikna edebilirdim? Şeytan'ın başı onlardan uzak tutulmalıydı; elimdeki zamanı Şeytan'ı sonsuza dek yok etmenin bir yolunu bulmak için kullanmalıydım.

Orada, kısıtlı seçeneklerimi gözden geçirerek ne kadar süre oturdum bilmiyorum, ama bir ara Eyalet'e hizmet edip onu korumak için çok acılar çekmiş olan Hayalet için ağladım. Benim için, bir ustadan çok daha fazlası olmuştu; aynı zamanda dostumdu. Çok daha iyi bir son hak ediyordu. Çıraklığımın sonuna gelirken ustam emekli oluncaya dek iş yükünü yavaş yavaş azaltabilmeyi ummuştum. Şimdiyse birlikte yaşayabileceğimiz gelecek elimizden alınmıştı. Tek başıma kalmıştım ve bu, hem üzücü hem de korkutucu bir histi.

En sonunda bir karar verdim ve hana geri gittim. Odama çıkıp Hayalet'in çantasından ufak bir parça peynirle hancıya yetecek kadar para aldım. Her iki çantayı da odamda bırakıp kapıyı kilitledikten sonra alt kata indim.

Hancı beni görünce suratını astıysa da avucuna bir adet gümüş para bıraktığımda yüzünde güller açtı.

"Bu para iki gece daha kalmak için," dedim.

"Ustanı buldun mu?" diye sordu.

Yanıt vermedim ama ben oradan uzaklaşırken arkamdan seslendi: "Şimdiye kadar dönmediyse ölmüştür evlat. Evine dönmezsen senin de sonun aynı olacak!"

Köprüye kadar yürüdükten sonra bir parça peynir yiyip buz gibi nehir suyundan içtim. Bayan Fresque'nin evini

düşündüm. Nasıl oluyordu da gündüz vakti tertemiz ve kitaplarla doluyken akşam olduğunda yıkık dökük bir harabeye dönüşüyordu? Güçlü bir kara büyü söz konusuydu; bir tür illüzyon.

Peki bu evle ilgili asıl gerçek neydi, yani neden gündüz ve gece bu şekilde değişip duruyordu? Hayaletlerin içgüdülerini geliştirip ona güvenmeyi öğrenmeleri gerekir ve içgüdülerim bana evin aslında geceleyin gerçek haline büründüğünü söylüyordu.

Acaba ustam ne yapmamı tavsiye ederdi, diye kendi kendime sordum. Bu sorunun yanıtını anında buldum. Cesur olup bir hayalet gibi davranmamı söylerdi! Korkularımı bir kenara bırakmalıydım. Ustamın başını kaba kuvvetle geri alıp ona hak ettiği huzuru verebilirdim. Kader Kılıcı bendeydi ve onu kullanmakta kararlıydım. O berbat kileri temizleyip Karanlık'a ait tüm yaratıkları öldürecektim. Ve bu saldırıyı gece vakti, yani her şey asıl haline döndüğünde yapacaktım.

Korkudan kurtulmanın vakti gelmişti. Şimdi *ben* avcı olacaktım.

BÖLÜM 13

ŞAFAĞI GÖREMEYECEĞİM

Çok geçmeden bir kez daha Kıvrımlı Yol boyunca ilerlemeye başladım. Yürürken bir yandan da neyle karşı karşıya olduğumu düşünüyordum. Hayalet'in Yaratıklar Kitabı Chipenden'deydi –yeni kitaplığıma girecek ilk kitap o olacaktı– bu yüzden şu anda ondan faydalanmam mümkün değildi. Çaresizlik içinde Karanlık'a ait Romanyalı yaratıklar hakkında okuduklarımı anımsamaya çalıştım.

Strigoi ve strigoika sırasıyla erkek ve dişi ecinnilerdi. Çift halinde yaşıyor ve hareket ediyorlardı. Erkek olan ölü bir insanın bedenini ele geçiriyordu ve gündüzleri kendisini yok edebilecek gün ışığından uzak durması gerekiyordu. Dişi olansa yaşayan bir kişinin bedenini ele geçirip gündüzleri nöbet tutuyordu. Bayan Fresque bir zamanlar hoş ve sıradan bir genç kadın olsa gerekti, ama şimdi bedeni Karanlık'a ait kötücül bir yaratık tarafından ele geçirilmişti. Eşinin kafasını koparmıştım, fakat Bayan Fresque'nin söylediğine bakılırsa bu onu öldürmemişti. Normalde bir gümüş alaşımlı bıçak tarafından öldürüldüğünde sonunun gelmesi gerekirdi, fakat görünüşe bakılırsa Romanyalı yaratıklar çok güçlü oluyordu. Strigoinin taşıyıcı bedenini

terk ettiğini görmüştüm, şimdi başka bir taşıyıcı arıyor olmalıydı. Onu bulur bulmaz peşime düşerdi. Acaba bu yaratığı sonsuza dek nasıl yok edebilirim, diye düşündüm. Çok fazla bilinmeyen vardı.

Beni endişelendiren başka bir şey daha vardı. Bayan Fresque bizi buraya çekmek üzere görevlendirildiğini söylemişti; dediğine göre bu emri veren, 'onu göz açıp kapayıncaya kadar yok edebilecek korkunç bir varlık'tı. Bu kim olabilirdi? Hayalet'in Yaratıklar Kitabı'nda böyle bir varlıkla ilgili bir şey yazmıyor muydu? Böyle bir yazı hatırlamıyordum. Romanya bana çok uzak geliyordu ve Karanlık'a ait olup da orada yaşayan varlıkların büyük bir tehdit oluşturabileceklerine inanamıyordum. Bu nedenle de ilgili yazıları çok hızlı okumuştum; verilen bilgilere daha sonra ihtiyacım olabileceğini düşünerek değil de şöyle bir göz gezdirerek... Kendi kendime sinirlenerek başımı iki yana salladım. Bundan böyle çok daha detaycı olmalı, bir çırak gibi değil de gerçek bir hayalet gibi düşünüp davranmalıydım.

İşte ağaçların oluşturduğu o karanlık tünele bir kez daha yaklaşıyordum. Patika boyunca biraz ilerlemiştim ki sağ tarafımdan rahatsız edici birtakım sesler duydum.

Durdum ve ses çıkaran her ne ise o da durdu, yine de yavaş yavaş soluk alıp verdiğini duyabiliyordum. Bir seçim yapmalıydım: Ya strigoikanın evine ulaşıncaya dek yürümeye devam edebilir ya da durup bu yaratığın hakkından gelebilirdim.

Vakit kaybetmeden kılıcımı çektim. Kader Kılıcı'nın yakuttan gözleri kırmızı kırmızı parlayarak karşımdaki yaratığı aydınlattı. Dev bir ayı dört ayağının üzerinde bana doğru geliyordu. Bir anda arka ayaklarının üstünde kalkıp bana tepeden baktı ve ilk kez pençelerini net bir şekilde görebildim. Uzun, kıvrık bıçaklara benziyorlardı ve insan bedenini paramparça edebilirdi. Ayı son derece güçlüydü ve beni saniyeler içinde öldürebileceğine hiç şüphe yoktu. Kenarından salyalar akan iri ağzını açıp kükreyince pis kokan nefesini duydum. Üzerime doğru gelmeye başladığında hazırlıklı olmak için kılıcımı havaya kaldırdım.

Sonra bir anda aklıma başka bir fikir geldi.

Üç adım gerileyerek bir kez daha patikaya çıktım. Ayı bir anda tekrar dört ayağının üzerine indi. Dikkatli bir şekilde bana bakıyor fakat saldırmıyordu. Bana yapılan uyarıyı anımsadım; ayılar nedeniyle patikadan ayrılmamam gerektiği söylenmişti. Yani patika üzerinde kaldığım sürece güvende mi olacağım, diye düşündüm.

Kılıcı kınına sokup tekrar eve doğru yürümeye başladım. Ayı da peşimden geliyor, ama saldırıya geçmiyordu. Nasıl ki Hayalet'in öcüsü onun Chipenden'deki evini koruyorduysa, bu ayı da Bayan Fresque'nin eviyle arazisini yabancılara karşı koruyor olsa gerekti. Ve sonra aklıma bir kelime düştü: *moroi!*

Bayan Fresque bana Hayalet'in bedenini bir moroiye yem yaptıklarını söylemişti. Bu yaratıklar hakkında ustamın Yaratıklar Kitabı'nda okuduklarımı hayal meyal de

olsa anımsıyordum. Bunlar zaman zaman içi oyuk ağaçlarda yaşayan vampir ruhlardı. Fakat hayvanların bedenini ele geçirebilirlerdi, özellikle de ayılar favorileriydi. İnsanları avlayıp öldürdükten sonra inlerine sürüklerlerdi. Güneş ışığıyla doğrudan temas onları öldürebileceğinden gündüz saatlerinde etrafta görülmezlerdi. Sonra başka bir şey daha anımsadım: Moroiler sıklıkla bir strigoi ve strigoika çifti tarafından kontrol edilirdi. Yani tahminim doğruydu. Bayan Fresque elementali muhafız olarak kullanıyordu.

Peki ama neden patikayı kullananlara saldırmıyordu? Yanıtı aniden buluverdim. Çünkü patikanın korunmaya ihtiyacı yoktu. Patikadan yürüyenler evdekiler tarafından anında fark edilirdi. Ve ayrıca gelmeleri hoş karşılanan kişiler için de güvenli bir yol sunuyordu.

Moroiyle savaşmanın gereksiz olduğunu anladım. Evin içinde beni bekleyen çok sayıda düşmanım vardı. Patikadan ayrılmadığım müddetçe güvende olacağımdan gücümü boş yere harcamamam daha iyi olurdu. Hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettim ve eve yaklaşırken ayının ağaçların arasında uzaklaştığını duydum.

Kapı açıktı, ben de kılıcımı çekip içeri girdim. Bu kez mumla uğraşmadım, düşmanlarımla karşılaşmaya hazırdım. Cesaretimi toplamıştım ve bu da Kader Kılıcı'nın yakut gözlerinin parlayarak koridoru kırmızı bir ışıkla aydınlatması için yeterliydi.

İkinci kapıdan geçerken harap durumda ve boş rafları örümcek ağlarıyla kaplı bir kütüphane görmeyi bekliyordum.

Bunun yerine karanlıkta parlayan onlarca kırmızı ışıkla karşılaştım.

Bir an için bunların saldırmaya hazırlanan yaratıkların gözleri olduğunu düşündüm. Fakat sonra kendi yansımama, daha doğrusu kılıcın kabzasındaki yakutun yansımasına baktığımı anladım. Kütüphane gitmiş, yerini her biri gösterişli demir çerçeveli ve boyumun en az üç katı yüksekliğinde aynalarla dolu bir salon almıştı.

Temkinli bir şekilde adım atıp salona girdim ve sonra bir adım daha attım. Aynaların tümü bana dönüktü ve arka arkaya gelecek şekilde yerleştirilmiş olan bu aynalar tıpkı her iki duvara dayanan iskambil kartlarına benziyorlardı. Önce yansımamı olduğu haliyle gösteriyorlardı. Başına bir hayalet çırağının kukuletasını geçirmiş genç bir adama bakıyordum, fakat bu kez o her zamanki alışıldık asa yerine iki eliyle kavrayıp saldırıya hazır vaziyette havaya kaldırdığı bir kılıç taşıyordu.

Sonra, ben bir yandan bakmaya devam ederken aynaların yüzeyleri titreşti ve görüntü değişmeye başladı. Bu kez aynalarda acımasız, düşmanca yüzler belirdi, bana sanki üzerime atılıp paramparça edeceklermiş gibi bakıyorlardı. İçlerinden bazıları monoton bir sesle mırıldanıp dururken diğerleri ağızlarını açmış yabanıl homurtular çıkarıp duruyorlardı. Fakat bunlar yalnızca birtakım görüntülerden ibaretti ve salon tamamen sessizdi. Sonra bir *ses* duyup tehlikeli bir yaratıkla yüzleşmeyi bekleyerek arkamı döndüysem de bu, kuyruğunu titrete titrete karanlığa doğru kaçan bir fareydi sadece.

Dönüp tekrar aynalarla yüzleştim, derin bir nefes alıp görüntüleri incelemeye başladım. Bunlar sert bakışlı kadınlardı, saçları dikenlerle kaplıydı; asık ve bir ölününkini andıran solukluktaki yüzleriyle gerçekten de mezardan fırlamışa benziyorlardı. Bunlar strigoika mıydı? Eğer öyleyse neden Bayan Fresque gibi genç bedenler seçmemişlerdi? Hepsinin tek bir ortak yanı vardı: Dudakları kanla kaplıydı. Karanlık'a ait başka tür bir yaratık olabileceklerini düşündüm. Bana cadıları anımsatıyorlardı.

Bir şeyden emindim: Artık korkmuyordum. Öfkeliydim! Daha önce de aynaların ardından bakan pek çok korkunç gözle karşılaşmıştım. Sadece buradakilerin fiziksel olarak birer bedenleri de olmasını diledim, böylelikle onları kılıcımla haklayabilirdim. Ardından onları kılıçla haklamaktan sonra yapılabilecek en iyi şeyi yaptım, pek bir yararı olmasa da öfkemi dışarı vurarak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Kılıcımı sağa sola savurmaya başladım, bir öne çıkıyor bir sağa sola dönerek yanından geçtiğim aynaları tek tek aşağı indiriyordum. Etraf cam kırılma sesleriyle yankılandı ve patlayan aynaların un ufak olan parçaları ayağımın dibinde ışıktan bir nehir gibi toplanıp bir süre sonra karanlığa gömüldü. Çok geçmeden son ayna da parçalandıysa da Kader Kılıcı'nın yakut gözleri hâlâ kıpkırmızı parlıyordu. Fakat son aynanın boşalan çerçevesinden arkadaki karanlığa geçince umutsuzluğa kapıldım.

Kiler basamaklarına açılan kapı yerine bir duvarla karşılaştım. Ustamı çektiği acıdan kurtarmak amacıyla kendimi

aşağı inip dövüşmeye koşullandırmıştım. Bunu yapabilmek için canımı bile verirdim.

Fakat ev hakkında yanılmıştım. Gerçek halinin ancak gecenin karanlığında görünebildiğini varsaymıştım. Oysa artık kullanılan büyünün çok daha karmaşık bir şey olduğunu biliyordum. Ev değişip durabilirdi. Ustamın eşyaları görünürde yoktu ve onu kurtarabilmem de mümkün değildi.

Şaşkınlık ve öfke içinde dönüp geldiğim yolu takip ettim. Şekil değiştirip duran evden çıkıp ağaçların arasındaki patika boyunca ilerlemeye başladım. Sokaklarda öylece başıboş bir vaziyette dolaştıysam da nehri aşmak yerine köprünün yanındaki ağaçların arasına oturdum. Kılıç ya da asa eğer düşmanlarınız fiziksel olarak karşınızdaysa işe yarardı, fakat bu tür silahlar şu anda benim işime yaramazdı. Beynimi kullanmalıydım. Düşünmeliydim.

Fakat bu imkânsızdı. Ustamın düştüğü durumu düşündükçe zihnimde korkunç düşünceler beliriyordu. Kesik başının görüntüsü gözlerimin önünden bir türlü gitmiyordu. Ne zaman gözlerimi kapasam karşımda onu görüyordum. Göğsüm sıkışıyor, gözyaşlarımı bastırmakta zorlanıyordum. John Gregory bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu. Ona yardım etmek *zorundaydım*. Onu bu durumdan kurtarmak için *mutlaka* bir şeyler yapmalıydım.

Huzursuz bir şekilde ayaklandım. Todmorden'in batısındaki kırlara çıkmıştım fakat bu taraftaki tepede bulunmamıştım. Kasabanın bu bölümünü daha yukarıdan gören bir nokta bulmanın faydası olabilirdi. Acaba eve farklı bir

yerden yaklaşmak mümkün mü, belki başka bir girişi daha vardır, diye düşündüm. Ya da ustamın şu anda tutulduğu fakat benim daha önce görmediğim başka bir bina?

Dar sokaklar boyunca yürürken yokuş yukarı uzanan bir patika gördüm. Çok geçmeden ağaçların arasında yürümeye başlamıştım bile; bir süre sonra beş demir parmaklıklı bir kapıya vardım. Kapıyı tırmanarak aştıktan sonra otlak arazi boyunca, kendimi kırların ucundaki yüksek bir noktada buluncaya dek kuzeye ilerledim.

Mükemmel bir yer seçmiştim. Hava açık ve bol yıldızlı olduğundan etrafı görebilmeme yetecek kadar ışık vardı. Çok aşağıda, ağaçların arasında kalan ve Bayan Fresque'nin evine uzanan yolu görebiliyordum. Ama buradan daha fazlasını görmem mümkün değildi. Eve giden başka bir yol yoktu; evin etrafı sık bir bitki örtüsüyle kaplıydı.

Daha aşağılara baktım. Hareket eden hiçbir şey yoktu; sokaklar boştu, evler sanki birbirlerinden destek almak istercesine yan yanaydı; fakat sonra tepenin eteklerinde, her biri ağaçlarla çevrili başka büyük evler olduğunu gördüm.

Bunlar da başka strigoi ve strigoikaların evleri miydi? Dikkatli bir şekilde saydım; en azından otuz tane vardı, ağaçların arasında göremediklerim de olabilirdi. Bekleyip izledim. Bir ara bir baykuş sesi duyuldu ve ormanın derinliklerinden bu sese karşılık olarak bir ayı kükredi. Rüzgâr giderek şiddetleniyor, batıdan yıldızları teker teker örten bir bulut kümesi yaklaşıyordu. Hava gitgide kararıyor, aşağıdaki evler artık güçlükle seçiliyordu. Ama tam o esnada

yerden gökyüzüne doğru sarı bir ışık sütununun yükseldiğini fark ettim. Oraya bakarken ışığın şiddeti arttı ve rengi değişti; önce mor, ardından koyu kırmızı oldu.

Bu ışığın kaynağı neydi? Bulunduğum yere en yakın binayı çevreleyen sık ağaç örtüsünün arasından yükseliyordu. İşte tam o esnada o noktanın doğusundaki evden ilk sarı ışık küresinin yükseldiğini gördüm. Hemen ardından ikinci ve sonra üçüncü parlak küreler yükseldi. Her biri önce bu büyük evlerin birinin hemen üzerinde görünüyordu. Hızlıca saydım. Toplamda dokuz taneydiler ve bir araya gelerek koyu kırmızı ışığın etrafında toplanan parlak bir ışık küresi topluluğu meydana getiriyorlardı. Yazın ortaya çıkan sinekler gibi bir süre havada öylece asılı durup sonra hızla hareket ederek yer değiştiriyorlardı.

Aniden bir şeyin zihnimin içine uzanarak beynimi sarstığını hissettim. Aynı şey tekrarladı ve bu tuhaf sarsıntı hissinin ardından ışıldayan kürelere doğru yürümek için dayanılmaz bir istek duydum. Korku ve dehşet içinde ayaklandım. Bu tür varlıkları daha önce de görmüştüm, ne olduklarını ve ne tür bir dehşet saçabileceklerini biliyordum.

Bunlar, kalabalıktan uzak yaşayan ve insan vücuduna büründüklerinde genellikle klan yahut herhangi bir cadı örgütü oluşturmayan Romanya cadılarıydı. Bu ışıklı küreler animizm büyüsü kullanarak bedenlerinden çıkarılan ruhlarıydı; ancak bu şekilde bir araya geliyorlardı. Ustamın Yaratıklar Kitabı'na göre diğer tüm Romanyalı karanlık varlıkların aksine insan kanı içmiyorlardı; ama ışık küresi

biçimindeyken bir insana rastladıklarında onun animasını, yani yaşam enerjisini saniyeler içinde emebilirlerdi. Bu hızlı ve kesin bir ölümdü. Güçlerini hissedebiliyordum. Ustamla birlikte Todmorden'e geldiğimi ve hâlâ yakınlarda bir yerde olduğumu biliyorlardı. Ancak tam olarak nerede olduğumu bilmiyorlardı ve kara büyü kullanarak beni yanlarına çekmeye çalışıyorlardı.

Başlangıçta bu çekim beynimin içinde tuhaf ve çok güçlü bir müzik sesiydi ve bana Yunanistan kıyılarında şarkılar söyleyerek gemilerimizi kayalıklara sürükleyen sirenleri anımsattı. Onlara karşı koymayı başarmıştım: Yedinci oğulların yedinci oğullarının cadılara ve Karanlık'a ait diğer varlıklara karşı belli bir direnci olurdu. Şimdi yine aynı şeyi yaparak zihnimdeki müziğin gitgide kısılıp azalmasını bekledim.

Belki de artan gücümü hissettiler, çünkü hemen ardından çekim güçleri görünür bir hal aldı. Işık küreleri gitgide hızlanıp renk değiştirmeye başlarken zihnimin üzerindeki kontrolümü yitirmeye, sonumu getirecek olmasına rağmen mum ışığının çekimine kapılan bir pervane gibi bu ışık kürelerine doğru çekilmeye başladığımı hissettim.

Dizlerimle ellerimin üzerine çöküp bu çekime tüm gücümle karşı koymaya çalıştım; alnımdan ter süzülmeye başladı. Yavaş yavaş onlara doğru gitme dürtüsü azaldı ve sonra tamamen bitti. Fakat hâlâ tehlikedeydim, beni fark edecek olurlarsa sonum gelirdi.

On dakika kadar bu şekilde ileri geri hareket ederek kırmızı ışığın çevresinde dönüp durduktan sonra bu dokuz

ışık küresi birleşerek tek bir parlak küre oluşturdu ve kuzeye doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Nereye gitmişlerdi? Seçilmiş bir kurbanın peşine mi düşmüşlerdi? Evlerine çok yakın bir yerde insan öldürerek dikkatleri üzerlerine çekmek istemeyeceklerini düşündüm. Böyle bir durumda Todmorden hızla boşalır ve ortaya çıkan dehşet, bütün Eyalet'e yayılırdı.

Sert esen rüzgâr önce azaldı ve ardından tamamen kesildi. Nehri çevreleyen vadiye derin bir sessizlik çöktü. Tek tük çıkan sesler etrafta yankılanıyordu. Bir ölü-tavuğun ürkütücü çığlığını ve hemen ardından bir baykuşun sesini duydum. Nehrin de ötesinde bir bebek ağladı; sonra başka biri öksürüp küfretti. Çok geçmeden çocuk sustu, annesi onu emziriyor olmalıydı. Tüm bunlar gecenin doğal sesleriydi, ama sonra başka bir ses daha duydum.

Önce derinden bir homurtu, hemen ardındansa tüylerimi diken diken eden tiz bir çığlık yükseldi. Sesler iki farklı yönden geliyordu. Ardından bulunduğum yerin hemen aşağısından yalvaran bir ses duydum:

"Bu gece beni bırak, lütfen! Yine olmaz, bu kadar çabuk olmaz. Bunu yaparsan şafağı çıkaramam! Lütfen, lütfen beni rahat bırak!"

Bu çaresiz çığlıkları duyunca ayaklanıp bayır aşağı inmeye başladım. Ahşap çitleri aşıp ağaçların arasına daldım. Sesler artık iyice yakından geliyordu ve çok netti.

"Ah, hayır, lütfen yapma. Bu kadar yeter. Lütfen fazla alma. Lütfen buna bir son ver, yoksa kalbim dayanmayacak!

Kalbimi durdurma, lütfen! Ölmek istemiyorum..."

Artık kılıcımı çekip koşmaya başlamıştım. Yakut gözler ışıldamaya başlayarak yolumu aydınlatınca önümdeki korkunç manzarayı gördüm. Karşımda, Fresque'nin evinde dövüştüğüm yaratığa ikizi olabilecek kadar benzeyen bir strigoi vardı; tuhaf, turuncu bir ışık saçıyordu, başı keldi ve aynı sivri, uzun kulakları vardı.

Strigoi, yırtık cübbeli bir adamın üzerine eğilmişti; onu, yanında büyük bir kayanın durduğu karanlık bir delikten çekip çıkarmış gibi görünüyordu. Dişlerini kurbanının boynuna geçirmiş kanını emiyordu.

BÖLÜM 14

BATIYA DOĞRU İLERLEYECEKLER

Strigoi başını çevirip yaklaştığımı görünce kurbanını otların üzerine fırlatıverdi. Hızla dönerek ağzını açarak beni ısırmaya hazır dişlerini gösterdi, derimi yüzme iştahıyla dolu pençeleriyle saldırıya geçti. Yavaşlamadım bile. Öfkeliydim, son yirmi dört saat boyunca içimde biriken duygular şiddetli bir şekilde açığa çıkıyordu.

Ecinninin üzerine atıldıysam da hızlı bir şekilde gerilemesiyle birlikte kılıcım onu yalayıp geçti. Kılıcı yeniden savurdum fakat bu darbeyi de savuşturmayı başardı. Hırlayıp saldırıya geçmeye hazır bir halde öne doğru bir adım attı. Kütüphanede üzerime saldıran strigoinin ne kadar hızlı hareket ettiğini hatırlayınca hemen zamanı yavaşlatmaya odaklandım.

Bir anda kılıcın elimde hareket etmeye ve kabzasındaki yakut gözlerden kan damlatmaya başladığını fark ettim. Kılıçla bütünleşmiştim. Onu her iki elimle kavradıktan sonra önce sola bir adım ve hemen ardından sağa iki adım atıp kılıcı yukarıdan aşağıya, strigoinin başına doğru var gücümle indirdim. Kılıç kafatasını çenesine kadar yardı ve

yaratık ayaklarımın dibine serildi. Kılıcı çekip çıkarırken muazzam bir tatmin duygusu yaşıyordum.

Tam beklediğim gibi turuncu bir ışık sarmalı ecinninin bedeninden çıkıp birkaç saniye boyunca havada asılı kaldı, sonra hızla hareket ederek ağaçların üzerinde gözden kayboldu. Bedenini öldürmüştüm fakat ruhu hâlâ serbestti. Şimdi o da Bayan Fresque'nin eşi gibi bedenini alabileceği başka bir kurban mı arayacaktı?

Hâlâ öfkeden titrer bir halde Kader Kılıcı'nı kınına sokup dizlerinin üzerinde doğrulmuş adama baktık. O da şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Ama benden daha çok şaşırmış olamazdı: Karşımda Judd Brinscall vardı.

"Bize ihanet ettin!" diye bağırdım. "Bizi bu ecinnilerin içine sürükledin!"

Bir şeyler söylemeye çalışarak ağzını açtıysa da tek kelime dahi edemedi. Öne eğilip onu omzundan yakalayarak ayağa kaldırdım. Cansız bir varlık gibi tüm ağırlığını bana yaslamıştı ve baştan ayağa titriyordu. Kan ve yarı beline kadar içine gömüldüğünden toprak kokuyordu. Ustama yapılanlar aklıma gelince onu çukura geri koyup etrafını taşlarla çevrelemeyi düşündüm. Başka bir strigoi gelip işini bitirirdi. Bunu kesinlikle hak ediyordu!

Onu çukura doğru ittirirken bir anda babamı ve bana doğruyla yanlışı nasıl ayırt edebileceğime dair öğrettiklerini hatırladım. Judd Brinscall her ne yapmış olursa olsun onu strigoilerin eline bırakmak doğru değildi. Onun içine düştüğü durumu da düşündüm: Bize ihanet etmesinin ödülü kanının emilmesi miydi? Bu mantıklı değildi.

Yalnızca bu kadar da değil... ben de tıpkı bir korkak gibi kaçmıştım. Kim oluyordum da onu yargılıyordum?

Fakat bunları daha sonra düşünmeliydim; başka bir yaratık bizi bulmadan buradan kaçmamız gerekiyordu.

"Gitmemiz lazım," dedim. "Nehri geçmeliyiz."

Çok yavaş da olsa bayır aşağı ilerlemeye başladık. Endişeliydim, her an –az önce dövüştüğüm yaratığın eşi olan strigoika tarafından– bir başka saldırıya maruz kalmayı bekliyordum. Ya da belki cadılar geri gelirdi; dokuz ışıklı küre üzerimize çullanıp tek bir damla kan dökmeden yaşam enerjimizi emerdi. Bu tür bir saldırıya karşı savunmam yoktu.

Judd ara ara acı çekiyormuş gibi inliyordu ve benim de dinlenmek için sürekli durmam gerekiyordu; ne de olsa onu neredeyse tek başıma taşıyordum. En sonunda nehre ulaştık, fakat içimden bir his nehri geçmemiz gerektiğini söylüyordu. Belki de bu yaratıklar akan suyu aşamazlardı. Aslında bu tür engeller ışıklı küre biçimindeki cadılar için sorun teşkil etmezdi, kolaylıkla havalanıp üzerinden geçebilirlerdi.

Artık iyice bitkin düşmeme rağmen Judd'ı köprüden geçirmeyi başarınca birlikte yere yığılıp kaldık. O neredeyse anında derin bir uykuya daldı.

Bense içinde bulunduğumuz durumu gözden geçirip bir sonraki adımımın ne olacağına karar vermeye çalıştım. Alice'le iletişime geçip neler olduğunu anlatmam gerekiyordu. Grimalkin'i de yaklaşan tehdide karşı uyarmam çok

önemliydi. Her ne pahasına olursa olsun Şeytan'ın başını bu lanetli yerden uzak tutması gerekliydi. Fakat bunu yapabilmek için bir aynaya ihtiyacım vardı. Yani bu durumda sabah odama dönünceye kadar beklemem gerekiyordu.

Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi yeniden açtığımda güneş doğmuştu. Esneyerek ayağa kalkıp kaslarımı gevşetmeye çalıştım.

Ayaklarımın dibinde yatan Judd'a öfke içinde baktım; cübbesi yırtılmıştı ve strigoinin ısırdığı yerde kan lekesi vardı. Boynunda da mor ısırık izleri görülüyordu.

Aniden gözlerini açıp doğruldu ve bir süre homurdanarak başını ellerinin arasında tuttuktan sonra tüm bedeni titrerken derin derin soluk alıp vermeye başladı. En sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Ustan nerede?" diye bağırdı.

"O öldü," dedim boğazıma bir şeyler düğümlendiğini hissederek. "Hayır, durumu daha da kötü. Başını bedeninden ayırmışlar, ama hâlâ konuşabiliyor. Çok güçlü bir kara büyü kullanmışlar ve ruhu şu anda o başın içinde tutsak. Üstelik korkunç acılar çekiyor. Onu kurtarmam gerek. Onu huzura kavuşturmam gerek. Ve tüm bunlar senin yüzünden. Bizi neden uyarmadın? Neden bizi bir tuzağa sürükledin? Bayan Fresque'yi tanıdığını söylemiştin. Onun bir ecinni olduğunu anlamış olmalısın?"

Yanıt vermeden öylece bana baktı.

"Tüm bunlar önceden ayarlanmıştı, şu sözde öcüyü haklamak üzere gitmen ve bizi onunla evinde yalnız bırakman. Neler olacağını biliyordun, öyle değil mi?"

"Evet, biliyordum. Bu çok uzun bir hikâye fakat başka çarem yoktu. İnan bana, bunu yapmak istemedim. Olanlar için çok üzgünüm."

"Üzgün mü!" diye bağırdım. "Demesi kolay ama hiçbir anlam ifade etmiyor!"

Bir süre sessizce bana baktıktan sonra başını çevirdi. Ardından sol elini bana doğru uzattı. "Kalkmama yardım et Tom!"

Ayağa kalkınca düşecekmiş gibi sendeledi. Onu tutmaya çalışmadım. O esnada yüzüstü düşüp ağzını burnunu dağıtabilirdi fakat umurumda bile değildi.

"Yemek yemem lazım. Çok güçsüzüm, çok fazla kanımı emdi," diye mırıldandı.

Ona güvenebilir miyim, diye düşündüm. Artık ecinnilerle işbirliği içinde olmadığı belliydi. Şansımı denemeliydim.

"Şu handa odam var," dedim elimle işaret ederek. "Param da var. Kahvaltılık bir şeyler alabilirim."

Judd başını aşağı yukarı salladı. "Buna minnettar olurum, ama yavaş yürü. Yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar güçsüzüm."

O gün etrafta az insan vardı ve neredeyse terk edilmiş sokaklar boyunca yürüyerek hana ilerledim. Hancının gelip kapıyı açması için uzun süre kapıyı çalmam gerekti. Beni korkutmaya çalışıyormuşçasına öne doğru eğilip sert bir bakış attı.

"Seni tekrar gördüğüme şaşırdım evlat! Kedilerden daha fazla canın olmalı."

"Bay Brinscall ustamın odasını kullanacak," dedim içeri girerken. "Ama önce mükellef bir kahvaltıya ihtiyacımız var."

"Evet ve lütfen yumurtayla birlikte sucuk ve jambon da getirin; tabii bol bol ekmek ve tereyağı da. Ah, bir de çayla şeker," diye araya girdi Judd.

"Önce paranın rengini bir görelim!" diye çıkıştı hancı öfkeli bir şekilde Judd'ın yırtık pırtık cübbesine bakarak.

"Hesabı gümüş parayla ben ödeyeceğim," dedim.

"O halde şu köprüyü bir daha geçmeden ödeme yapsan iyi edersin!" dedikten sonra tek kelime etmeden kahvaltımızı hazırlamak üzere odadan çıktı.

"Birbirimize söyleyecek ve anlatacak çok şeyimiz var Tom, ama öyle bitkinim ki. Ne dersin, önce yemek yiyip sonra konuşalım mı?"

Başımı evet anlamında salladım. Onu görmeye dahi katlanamıyordum ve sessiz bir şekilde yemeğimizi yedik. Judd çayına üç kaşık dolusu şeker attı. Yavaşça yudumlayıp gülümsedi. "Şekere karşı hep bir zaafım olmuştur Tom, ama şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var!"

Gülümsemesine karşılık vermedim; adımı ağzına aldığını duymak hoşuma gitmiyordu. Şeker fayda etmişe benzemiyordu: Çok geçmeden masada uyuklamaya başlayınca omzundan dürtüp odasına çıkarak bir süre uyumasını önerdim.

O dinlenirken ben de vaktimi iyi değerlendirdim. Önce odamdaki küçük aynayı kullanarak Alice'le iletişim kurmayı denedim. Neredeyse bir saat boyunca denememe rağmen

bir türlü başarılı olamadım. Sonra yeniden denerim diyerek çantamdan defterimi aldım, köprüyü geçip doğudaki kırlara doğru yürümeye başladım.

Güneş tepedeyken kendimi daha güvende hissediyordum, oraya ulaşınca ağaçların arasında gördüğüm büyük evlere odaklanarak Todmorden'in kabaca bir haritasını çıkardım. Evlerin dördünün yerinden emindim, fakat kalan beşi konusunda pek emin olamıyordum. O tuhaf kırmızı ışık sütununu nerede gördüğümü de çıkarmaya çalıştım. Bunu tam olarak belirlemek mümkün olmasa da o bölgenin genel taslağını çıkardım. Bu ışık her ne ise bedensiz cadılar için çok önemliydi.

Sonra odama dönüp bir kez daha Alice'le iletişim kurmayı denedim fakat başarılı olamadım. Sorun ne, diye düşündüm. Benimle genellikle bundan çok daha hızlı bir şekilde iletişim kurardı. Olup bitenleri düşünürken yatağımda uyuyakaldım. Judd kapımı çaldığında öğlen olmuştu. Handan çıkıp nehrin kıyısındaki ağaçların arasına daldık. Söyleyeceklerimizi ne hancı ne de bir başkası duymamalıydı.

Oturup bir süre suyu izlerken onun konuşmaya başlamasını bekledim.

"Öncelikle hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmeliyim Tom. Sen olmasaydın dün gece ölürdüm. Başlangıçta her yedinci günde azar azar kanımı emiyorlardı, herkes bununla yaşayabilir. Ama bu seni son gördüğümden beri üçüncü beslenmeleriydi."

"Yani seni Chipenden'e göndermeden *önce* çukurda mı tutuyorlardı?"

"Sizi buraya getirebilmem için serbest bıraktılar," diye açıkladı Judd.

"O çukurda ne kadar süre kaldın?" diye sordum.

"Birkaç ay kadar. Tuhaf değil mi? Cadıları çukura koyan biz hayaletleriz. Kendimin de bir çukura sokulacağım aklımın ucundan geçmezdi!"

"Nasıl hayatta kaldın? Ne yedin?"

"Neyse ki kış değildi, yoksa donarak ölürdüm," diye devam etti Judd. "Ama beni beslediler. İstedikleri kanı alabilmek için beni hayatta tutmaları gerekiyordu. Her çiftin –yani her strigoi ve strigoikanın– beslenmek için bu şekilde bir ya da daha çok tutsağı olur.

Civar kırsal bölgede avlanmayı tercih ederler, fakat bu dikkatlerini üzerlerine çekerek askeri bir müdahalenin talep edilmesine sebep olabilirdi. Yemek niyetineyse çukura çiğ et atıyorlardı. Epeydir sadece çiğ etle, hatta bazen sakatatla yaşıyorum."

Çiğ sakatat yeme düşüncesi dahi yüzümü ekşitmeme neden oldu.

"Sen ne yapardın Tom?" diye sordu yüz ifademi görünce. "Başka çarem yoktu; ya bana verileni yiyecek ya da ölecektim. Bir yandan kanımı emerlerken yemek yemeseydim birkaç hafta içinde ölürdüm."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Bu doğru," diye onayladım. "Hayatta kalabilmek için ne gerekiyorsa yaparız. Ben de aynısını yapardım."

Benim de sütten çıkma ak kaşık olmadığımın farkındaydım. Hayalet çırağı olarak geçirdiğim son üç yıl içinde babam ve annemin bana öğrettiği ahlaki kuralları yavaş yavaş çiğnemiştim. Şeytan'ı uzak tutmak için kara büyü kullanarak ustama dürüst olmamıştım.

"Evet, insanı bu duruma uzun ve çetin bir yol getirir," diye mırıldandı Judd. "Daha öncede söylediğim gibi seyahatlerim esnasında kendimi Romanya'da buldum ve orada Karanlık'a ait Transilvanyalı yaratıklarla nasıl mücadele edilebileceği hakkında bilgi edindim. Gördüğün gibi çok işime yaradı!

Orada birlikte çalışıyorlar; hizmetçi cinler, ecinniler ve cadılar plan kurup hayaletleri yok etmek üzere işe koyuluyorlar. Çok geçmeden ben de yeni hedefleri oldum. İzleyip bekliyorlar ve acı verip seni yok etmenin en iyi yöntemini bulmaya çalışıyorlar. Ben kolay lokmaydım. Çünkü açıktım. Eyalet'teki hayaletler genelde evlenmez, fakat Romanya'da adetler farklıdır. Genç bir kadına evlenme teklif etmiş ve kabul edilmiştim. Birbirimize aşıktık ve düğünü sabırsızlıkla bekliyorduk. Fakat düğün gerçekleşmedi.

Bir strigoika onu yakaladı, canlı bedenleri ölülere tercih ederler. Ecinniyle sen de tanıştın: Cosmina Fresque'nin bedenini işgal etmiş durumda."

"Aşık olduğun kadın Bayan Fresque mi? Ve o şu anda ecinninin kullandığı beden, öyle mi?" derken bir yandan da Cosmina'nın aslında ne kadar güzel olduğunu ve Judd'ın ona aşık olmasının çok normal olduğunu düşünüyordum.

"Yapabileceğimiz bir şey yok mu? Strigoikayı onun bedeninden çıkaramaz mıyız?"

"Keşke bunu yapabilseydik, fakat Romanyalı ecinniler bir bedeni ele geçirdiğinde işler pek de Eyalet'teki gibi gitmez. Bu tersine çevrilebilir bir süreç değildir. Bedenden çıkan ruh bir daha asla geri dönemez." Judd üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. "Yani onu ölmüş bil, ben öyle yaptım ve acımla yaşamayı öğrenmem gerekiyor. O şu anda Limbo'da. Aydınlık'a uzanan yolu bulabileceğini ummaktan başka bir şey yapamam. Onu kaybettim ve ne kadar aptallık ettiğimi, nasıl bu kadar kolay kandırılabildiğimi düşünmek için epey vaktim oldu."

"O halde Eyalet'e nasıl geri geldin?" diye sordum.

"Olanlar beni dağıtmıştı," diye yanıtladı. "Neredeyse bir yıl boyunca ortalıkta deli divane gibi dolaşıp işimi yapamadım. O dönemde beni öldürebilirlerdi ve beni eğiten Romanyalı hayalet olmasa bunu yaparlardı da. Bunun farkında bile değildim, fakat her nereye gitsem o da peşimden gelip canıma kasteden yaratıklardan beni koruyordu. En sonunda kendime geldim, fakat intikam almaktan başka bir şey düşünemiyordum. O strigoikayı öldürmek ya da en azından onu sevgili Cosmina'mın bedeninden uzaklaştırmak istiyordum. Her yeri didik didik aramama rağmen izine rastlayamadım. Ta ki sonunda strigoinin eşiyle birlikte ülkeyi terk ettiğini öğreninceye kadar. Ben de peşlerine düştüm.

Cadılar onları uyarmıştı –dediğim gibi birlikte çalışırlar– ve beni bekliyorlardı. Ben de aptal gibi tuzaklarına düşüp kendimi çukurda buldum; strigoi için yem olmuştum. Bir hafta kadar sonra beni vadinin daha yukarılarındaki komşularına verdiler. Bu şekilde aralarında kurban alışverişi yaparlar. Sanırım kanın tadı insandan insana değişiyor, ara sıra bu şekilde değişiklik yapmaktan hoşlanıyorlar."

"Yani bizi buraya getirmen karşılığında seni özgür bırakma sözü mü verdiler?" diye sordum.

"Evet, ilaveten de benim için çok önemli başka bir konuda da tehditler savurdular," dedi Judd. "Daha önce de söylediğim gibi yarı Romanyalıyım ve ailemin bir kısmı hâlâ orada; annem ve akrabaları... Dediklerini yapmazsam onları tek tek öldüreceklerini söylediler. Tabii beni bırakma gibi bir niyetleri yoktu. Sizin yanınızdan ayrıldıktan sonra bu lanet yerden olabildiğince uzaklaşmak için kuzeye doğru gittim. Hava kararalı daha bir saat olmuştu ki beni yakalayıp bu çukura geri getirdiler. Umarım ailemin başına bir şey gelmemiştir."

İçinde bulunduğu durumu anlıyor ve kendimi onun yerine koyabiliyordum, fakat yine de mutlu olmaktan çok uzaktım. Daha önce ben de Karanlık tarafından bu şekilde tehdit edilmiştim. Fakat Hayalet bana muazzam bir görev bilinci aşıladığından direnmiştim. Judd Brinscall'ın ihanetinin ustamın ölümüne sebep olduğunu nasıl unutabilirdim?

Aramızdaki rahatsızlık verici sessizliği uzun süre sonra bozan ben oldum. "Romanya'dan gelen Karanlık'ın hizmetkârları neden Todmorden'de sayıca bu kadar fazlalar?" diye sordum.

"Buraya toprak ve taze kurban bulmak için geliyorlar," dedi Judd. "Romanya'da, özellikle de Transilvanya'da kendi türleri sayıca o kadar fazla ki çok geniş bölgeler onların kontrolü altında. Eyalet sınırlarında uzun yıllardır sayıları artmaktaydı, fakat dikkat çekmemek için fazla ortalıkta dolaşmıyorlardı. Sayıca fazlalaşıp güçlendiklerinde çukura kapattıkları kurbanların kanları onlara yetmemeye başlayacaktır, insanları gelişigüzel bir şekilde öldürerek batıya, Eyalet'in içlerine doğru ilerleyeceklerdir."

BÖLÜM 15

VAMPİR TANRİ

Todmorden'e yaptığımız yolculuk ustamın hayatına mal olmuştu, fakat boş yere ölmemişti. Artık gitgide artan tehlikenin ve Eyalet'in içinde bulunduğu tehdidin farkında olduğuma göre bu konuda bir şeyler yapabilirdim. Bunu şimdi öğrenmemiş olsaydım yıllar boyunca farkına dahi varılmadan bu şekilde devam edebilirdi. Fakat öncelikle Hayalet'in ruhunu kurtarmak için başını geri alıp yakmam gerekiyordu. Belki Judd Brinscall'ın Romanyalı Karanlık'a ait varlıklara dair bilgisinin bana faydası dokunurdu.

"Bir strigoika nasıl yok edilir?" diye sordum. "Yani gidip başka bir bedeni ele geçirememesi için, kalıcı olarak... Bunu nasıl yapabilirsin? Şimdiye kadar strigoilerin işgal ettiği iki beden öldürdüm, fakat aslında hiçbir işe yaramadı. Ve Bayan Fresque bana bu şekilde işgal ettiği bedenden uzaklaştırdığım strigoinin yeni bir beden bulduktan sonra peşime düşeceğini söyledi."

"İki mi? İki tane mi öldürdün? İlki hangisiydi?"

"Düşmanının eşiydi."

"Aferin Tom," dedi Judd gülümseyerek. "O halde Cosmina'nın intikamının yarısı alınmış sayılır. Strigoi ve

strigoikalarla baş etmenin çok farklı yöntemleri vardır, fakat bunlardan çok azı kalıcıdır: Başlarını kesmek ya da sol gözlerine bir kazık saplamak bile yalnızca onları işgal ettikleri bedenden uzaklaştırmaya yarar. Sarımsak ya da güller de bir savunma yöntemi olarak kullanılabilir ve her ne kadar tuz tek başına onlara çok fazla zarar vermese de tuzlu suyla doldurulmuş bir hendekten geçemezler."

"Su cadılarına karşı da aynı yöntemi kullanıyorduk," dedim.

"Evet öyle Tom. Bill Arkwright'la zorlu bir altı ay geçirdiğine eminim. Orada geçirmem gereken sürenin yarısına gelmeden dayanamayıp Chipenden'e kaçmıştım."

Üzgün bir şekilde başımı aşağı yukarı salladım. "Bill öldü. Yunanistan'da Karanlık'a karşı mücadele ederken öldü."

"Ondan hoşlandığımı söyleyemem," dedi. "Fakat öldüğüne üzüldüm. Demek artık Eyalet'in kuzeyi daha tehlikeli bir yer haline geldi. Diş ve Pençe'ye ne oldu? Onlar sağlam ve çalışkan köpeklerdi fakat Diş benden pek hoşlanmıyordu. Adının hakkını da veriyordu. Bir gece bacağımı ısırdı ve izi hâlâ duruyor!"

"Diş öldü, su cadıları tarafından öldürüldü. Ama Pençe hâlâ hayatta ve iki tane de yavrusu var, Kan ve Kemik. Onları Chipenden'deki demirciye emanet ettik," diye açıkladım.

"Kötü olmuş. Burada cadılara karşı daha çok işimize yararlardı," diye yanıtladı Judd. "Ama konuştuğumuz konuya dönecek olursak, hâlâ hayatta olan bedenleri ele

geçiren strigoikaları kalıcı bir şekilde öldürmek için yaratık hâlâ bedenin içindeyken onu yakmak gerekir. Ölüleri ele geçiren strigoiler söz konusu olduğunda tek yöntem onları güneş ışığına çıkarmaktır. Bu tür yaratıklarla nasıl başa çıkılabileceğini çok iyi biliyorum. Artık birlikte çalışmalıyız. Yaptıklarımı telafi etmek istiyorum ve sana öğretebileceğim çok şey var. Fakat sana şunu söyleyebilirim: Strigoilerin seni öldürmek üzere geri gelmesi diye bir şey söz konusu değil. Başka bir bedene girince varlığının yeni bir dönemine başlayacak ve hem Todmorden'i hem de eski strigoika eşini unutacak. Yani sadece seni korkutmak istemiş Tom, hepsi bu."

"Ecinninin kütüphanesinde senin kitabını gördüm; moroii hakkında olan," dedim.

"Onu daha mutlu olduğum günlerde yazmıştım. Ecinniler kütüphaneyi daha ikna edici bir hale getirebilmek için kitabı elimden aldılar. Senin de bildiğin gibi strigoi ve strigoikaların yaşam alanları bir tür kandırma mekânı, bir illüzyon odasıdır. Bu yanılsamaların kaynağı olarak da bir büyü kitabı kullanırlar. Onunla birlikte benim kitabım muhtemelen kütüphanedeki tek gerçek kitaplardı. Şimdi sen ve John Gregory'yi neden buraya getirmek istediklerini açıklar mısın? Bunu bana anlatan olmadı."

Ona Şeytan'a karşı verdiğimiz mücadeleyi ve geçici de olsa onu bağladığımızı anlattım. Ardından Grimalkin'in, Şeytan'ın başının düşmanlarımızın eline geçmesini önlemek için kaçtığından bahsettim.

"Bizi buraya sen getirdiğin için tüm şüphelerimizi bir kenara bıraktık. Ancak ustamı öldürdükten sonra strigoika ne istediklerini açıkladı," dedim. "Bizi Todmorden'e getirmek üzere baskı görmüş. Birlikte çalıştıklarından bahsetmiştin. Evet, şu anda kesinlikle böyle yapıyorlar ve bunun da özel bir sebebi var. Ustamı öldürüp ruhunu bağlamalarının nedeni benim üzerimde baskı kurmak. Grimalkin'i buraya çağırmamı istiyorlar, böylece onu öldürüp Şeytan'ın başını geri alabilecekler. Fakat bunu asla yapmayacağım. Ustamın başını bulup onu yakmam gerek. Onu bir yere saklamış olmalılar. Tepenin eteklerini arayıp ecinnilerin evlerine tek tek girmeliyiz."

"Üzgünüm Tom, fakat buna kalkışırsak daha ilk eve girmemize kalmadan neyin peşinde olduğumuzu anlarlar. İçlerinden ikisi gece gündüz orada nöbet tutuyor. Varlığımızı anından hissedip savunma için cadıları çağırırlar. Romanyalı cadılar *animizm büyüsü* kullanır. Genellikle kan, kemik ya da yardımcı cin büyüsü yapan Pendle cadılarının aksine kurbanlarının yaşam enerjisini emmek için onlara dokunmaları bile gerekmez. Göz açıp kapayıncaya kadar o parlak küreler etrafımızı sarıverir. Saniyeler sonra da yaşam gücümüzü emerek bizi öldürürler. Sonra bizden emdikleri enerjiyi ayinler ve büyü yapımında kullanarak karanlık güçlerini arttırırlar."

"O halde *ne* yapabiliriz?" diye sordum Judd'ın bu hayal kırıklığına uğratan açıklamalarının ardından. Bana söylediklerinin çoğunu zaten biliyordum, fakat bunları bilmem

beni yolumdan döndüremezdi. Ustamın ruhunu *mutlaka* serbest bırakmalıydım. Her ne olursa olsun *bir şeyler* yapmakta kararlıydım.

"Önce cadıları tek tek alt etmemiz gerekir," diye devam etti Judd. "Böylelikle az da olsa şansımız olabilir. Dişi ecinnilere kıyasla cadılar gündüzleri uyurlar, yani saldırıya gündüz vakti geçmeliyiz. Onları koruyacak eşleri yok."

"Cadılar ecinnilerden daha mı güçlü?" diye sordum.

"Kesinlikle öyle, aralarında en zayıfları moroiler. O yüzden önce cadıları öldürmeye çalışacağız, onları uyurken haklayacağız."

"En az dört cadı evinin yerini biliyorum," dedim Judd'a. "Sen uyurken tepeye tırmandım ve evleri harita üstünde işaretledim. İşte..." Arka cebime uzanıp yaptığım çizimi çıkararak ona uzattım.

Bir süre haritaya baktıktan sonra beni şöyle bir süzdü. "Bu da ne?" diyerek harita üzerinde yaptığım bir işareti gösterdi.

"Tuhaf ve çok koyu kırmızı bir ışık demeti gördüm. Ağaçların arasındaki topraktan çıkıp gökyüzüne yükseldi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Cadılar küre biçiminde gelip bu ışığın etrafında ayin yapar gibi dönüp durdular. Bir süre sonra da havalanıp gözden kayboldular. Sonra çok geçmeden strigoi senin kanını emmeye başladı ve ben de yardım etmek üzere tepeden aşağıya doğru koştum."

Judd başını iki yana sallayıp hiçbir şey demeden uzun süre yere baktı. Söylediklerimden etkilendiği belliydi. Ellerinin titrediğini fark ettim.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Durum gitgide kötüleşiyor. Bana az önce anlattıklarına bakılırsa cadılar Romanya'daki Kadim Tanrıların arasında en güçlü ve kudretli olanını, yani Siscoi'yi çağırmaya hazırlanıyorlar. Oradaki hayaletler; cadılar, elementaller ve ecinniler gibi kan emici yaratıklarla başa çıkmak için pek çok başarılı yöntem geliştirmiştir ama vampir tanrısı gerçekten tehlikelidir; ona karşı tamamen savunmasızız."

Bu isim hiç yabancı gelmiyordu. Yaratıklar Kitabı'nı dikkatli okumadığım için kendime bir kez daha kızdım. Siscoi adının orada geçtiğine emindim. "Onu çağırmak kolay mı?" diye sordum. "Bazı Kadim Tanrıları dünyaya getirmek çok güçtür."

"Orası öyle Tom ve kendilerini çağıranlara karşı saldırıya geçebilirler," diye yanıtladı Judd. "Bazıları Karanlık'la uğraşanları haklamak için fırsat kollar. Fakat ne yazık ki Siscoi farklıdır. Kendisine tapılmasına bayılır ve onu dünyaya getirenleri kollar. Romanyalı cadılar onu gece yarısında çağırabilirler, fakat Siscoi burada yalnızca şafak sökünceye kadar kalabilir. Bu iyi haber. Kötü haberse Karanlık'tan geçici olarak ruhunu buraya gönderip ölüleri bile canlandırabilir ya da yaşayanların bedenlerini ele geçirebilir. O yüzden karşında bir strigoi var sanırken bir bakarsın gümüş bıçağın işe yaramıyor, çünkü karşındaki

Siscoi. Ve o zaman sonun gelmiş demektir. Yapılabilecek hiçbir şey yok."

"Peki ya bu?" diyerek Kader Kılıcı'nı çektim.

Judd dişlerinin arasından bir ıslık çalarken yüzü aydınlandı. "Şuna bir bakabilir miyim?" diye sordu.

Başımı sallayıp kılıcı ona uzattım.

"Demek strigoilerin ele geçirdiği iki bedeni öldürmek için bu kılıcı kullandın," diyerek kabzasını inceledi. "Muazzam bir işçiliği var ve üzerindeki yakutlara paha biçilemez. Böyle bir silah nasıl oldu da senin eline geçti?"

"Bu kılıç bana eski İrlanda kahramanlarından Cuchulain tarafından verildi. Kadim Tanrı Hephaestus tarafından yapılmış. Yalnızca üç tane kılıç yapmış ve söylenenlere bakılırsa bu da içlerinde en güçlü olanı."

"Sahiden de yüksek mevkilerde tanıdıkların varmış Tom. Kadim Tanrılardan biri yapmış demek! Acaba içlerinden birini öldürme gücü var mıdır?" diye sordu Judd.

"Bu kılıcı Morrigan'a karşı kullandım; onu öldürmedi fakat yavaşlatarak kaçmama olanak sağladı," diye anlattım.

"Morrigan'la mı savaştın?"

"Cuchulain bana Hollow Hills'de, yani 'Ötedünya'da bu kılıcı verdikten hemen sonra."

"Sahiden çok hareketli bir çıraklık dönemi geçirmişsin. Ben Eyalet'in dışına çıkmamıştım. Seyahat etmeye kalkınca kendimi bu pisliğin içine bulaştırmama şaşmamalı," dedi Judd kılıcı bana geri vererek. "Ama bu kılıç Siscoi'ye zarar

verebilecek bile olsa onun yanına yaklaşamazsın. Kan emici varlıklar hızlı olabilir fakat onların hızı, Siscoi'nin hızı yanında hiç kalır. Göz açıp kapayıncaya kadar ölürsün."

Zamanı yavaşlatma becerim bana kılıcımı kullanarak Siscoi'yi yaralama imkânı verirdi, fakat bu onu öldürebileceğim anlamına gelmiyordu. Kadim Tanrıların kendi kendilerini iyileştirme becerileri çok yüksekti. Kılıcı Morrigan'a karşı kullandığımda yalnızca kaçmama yetebilecek kadar vakit kazanabilmiştim. Ancak Judd'ın söylediklerini düzeltmekle vakit kaybetmedim; ona çok şey anlatmak mantıklı değildi. Ona Kemik Kesen'den de bahsetmedim. Ecinniler gelecekte ona baskı yapacak olurlarsa hakkımda bildiklerini anlatabilirdi. Bunun yerine ona bir soru yönelttim.

"Peki şu yerden çıkan ışık neyin nesiydi? Cadılar Siscoi'yi nasıl çağırıyorlar?"

"Bir *kan çukuru* kazıyorlar," diye yanıtladı Judd. "Bu çukur kara büyünün etkin olduğu özel bir yerde kazılmalı. Haftalar boyunca içini kan ve sakatatla dolduruyorlar, çoğunlukla çiğ ciğer parçaları atıyorlar. Ayinler ve kara büyüyle birleşince bu çukurun içinde çok büyük bir güç toplanıyor. Gördüğün ışık demeti, bu gücün havaya karışan çok küçük bir bölümü. Siscoi bu kan ve sakatatı kullanarak kendine bir beden yaratıyor. Hazır olduğunda cadılar gece yarısı gelip ayini tamamlıyor. Ardından Siscoi yarattığı bu bedenle çukurdan çıkıp Şeytan gibi etrafta dolaşabilmeye

başlıyor. Bana anlattıklarına bakılırsa cadıların ayinleri epey ilerlemiş ve Siscoi'yi çağırmak üzereler. Bu her an olabilir, hatta belki de bu gece yarısı."

"Onu şu anda çağırmalarının amacı ne olabilir?" diye sordum.

"Sadece ona tapmak istiyor olabilirler. Karşılığında Siscoi de onlara büyük bir güç bahşeder. Ama Grimalkin'i buraya çağırman için sana baskı yapmışlar bile. Şeytan'ın başını ele geçirmek istiyorlar. Siscoi hızlıdır ve bir kez bedene büründükten sonra uzun mesafeleri çok kısa bir sürede kat edebilir. Grimalkin'in peşine kendisi bile düşebilir. Ondan sonra da listesinde sıra sana gelir."

BÖLÜM 16

KAN ÇUKURU

"Yani Siscoi'yi durdurmanın bir yolunu bulmalıyız," dedim.

Judd'ın yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı. "Bundan daha çok isteyebileceğim bir şey olamaz. Yılın bu döneminde gece yarısından şafak sökmesine kadar yaklaşık dört buçuk saatlik bir süre vardır. Bu zaman zarfında etrafa çok büyük zararlar verebilir. Fakat Romanya'da aldığım onca eğitime rağmen ne yapılabileceğine dair en ufak bir fikrim dahi yok. Üstelik yapabileceğimiz bir şey olsa bile cadılar saniyeler içinde buraya geliverirler."

"Gündüz yaparsak gelemezler. Gündüzleri uyuyor olurlar. Önceden uyarılırlarsa güneş varken bile ruhlarını bedenlerinden çıkarabilirler mi?"

"Hiç böyle bir şey duymadım, ama tabii bu *mümkün* olabilir. Sanırım Siscoi'ye çukurun içinde bedenini oluşturmaya çalışırken saldırmayı düşünüyorsun. Aklından neler geçiyor Tom?"

"Hayaletlerin başvurduğu en eski yöntemi denemek istiyorum: tuz ve demir," dedim.

Judd başını iki yana salladı. "Büyük olasılıkla zaman kaybetmekten başka işe yaramaz. Tuz ve demir Romanyalı cadılara, elementallere ve ecinnilere işlemez."

"Genellikle Kadim Tanrılara da işlemez. Ama bu tamamen uyanıp derini yüzebilecek hale geldiklerinde geçerlidir. Siscoi hâlâ çukurdaki kan ve sakatatı kullanarak kendine bir beden yaratmaya çalışıyor. Tuzun bu yarı oluşmuş bedene zarar vereceğine ve demirinse gücünü azaltacağına eminim. Bunlar onu durdurmaya yetmeyebilir, fakat ilerlemesini yavaşlatarak ustamı bulmamız için bize vakit kazandırabilir. Ne diyorsun? Denemeye değmez mi? Hadi güneş batmadan şu işi yapalım! Kan çukuruna tuz ve demir döktükten sonra uyuyan cadılarla tek tek ilgilenebiliriz."

"Ama düşünmemiz gereken bir tehlike daha var Tom," diye uyardı Judd. "Strigoikalar muhtemelen artık uyanmış ve eşlerini korumaya başlamıştır. Cadı küreleri bizim için tehdit teşkil etmese bile *onlar* edecektir. Üstelik en az strigoiler kadar hızlı ve tehlikeliler."

"Ben de hızlıyım. Üstelik kılıcım var," dedim.

Judd suratını astı. "Destek olacaksam benim de bir silaha ihtiyacım var."

Kemerimin altında bana Slake tarafından verilen Kemik Kesen asılıydı. Fakat onu Judd'a verecek değildim; ne de olsa üç kutsal nesneden biriydi ve onu kaybetme riskini göze alamazdım. O yüzden sesimi çıkarmadım. Todmorden'de bize yardım edebilecek bir demirci ustası bulup bulamayacağımızı bilmiyordum. Şimdiye kadar

yaşadıklarımıza bakılırsa kasabadan bize destek çıkacağını beklemiyordum. Sonra köyü hatırladım. Başımı kaldırıp güneşe baktım. "Yaklaşık yedi saatlik gün ışığımız var," dedim. "Buraya gelirken geçtiğimiz köyü hatırladın mı? Orada hem bir demirci hem de bakkal vardı ve bir saatten daha kısa mesafede. Dükkândan çuval çuval tuz alabiliriz, cebimizde taşıyabileceğimizden çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Demirciden de istediğimiz kadar demir alabiliriz. Hatta belki senin için bir silah bile buluruz."

Judd ayağa kalktı. "Hadi o zaman, ne duruyoruz."

Boş sokaklarda hızla yürümeye başladık. Kasaba neden bu kadar sessiz, diye düşündüm. Yürürken birkaç evin perdesinin aralandığını fark ettiysem de ortalıkta kimse yoktu.

Tepeyi tırmanıp batıdaki kırlara ve oradan da yaklaşık kırk beş dakika sonra demirciye ulaştık. Demir dolu büyük bir çuval edinmekte hiç zorlanmadık, fakat Judd'a bir silah bulmak kolay olmadı. Demirci atları nallıyor, sabanları tamir ediyor ve hırdavat yapıyordu. Hayatında hiç silah yapmamıştı. Ama çiftçilerin ağaç ve otları temizlemek için kullandıkları baltalardan birkaç tane vardı. Bunlar savaşta kullanılan çift taraflı baltalardan değildi, gümüş alaşımlı uçları da yoktu fakat yine de düzgün kullanıldıklarında büyük zarar verebilirdi.

Judd bunlardan birkaçını denediyse de en büyüklerini seçmedi. Elbette ki demircinin yanında neye ihtiyacımız olduğu hakkında konuşmadıysak da Judd baltaların en hafif, keskin ve kolay kavrananını seçti.

Ardından köy bakkalına gidip elindeki tuzun büyük bölümünü satın aldık. Çok geçmeden tuz ve demir dolu çuvallarımızla Todmorden'e doğru yola çıktığımızda Judd da baltasını omzuna vurmuştu. Nehri geçerken köprünün sallanmaya başladığını hissedince tedirginliğe kapılarak aşağıya baktım. Köprü her zaman olduğundan daha harap ve her an yıkılacak gibi görünüyordu. Bu köprünün üzerinden daha fazla geçmek zorunda kalmamayı umuyordum.

Güneş bulutsuz gökte parlıyordu ve tahminimce batmasına en az beş saat daha vardı; bu da Siscoi'yi haklayıp mümkün olduğunca çok sayıda cadı öldürmeye yeter, diyerek kendi kendime moral vermeye çalıştım.

Yapmamız gerekenlerin detayları üzerinde fazla düşünmedim. Yapmaya kalkıştığımız şey son derece riskliydi. Düşmanlarımız yardımlaşarak çalışıyordu ve içlerinden birine yapılacak saldırı hepsine yapılmış demekti. Hızlıca bir araya gelebildikleri takdirde karşımızda ezici bir çoğunluk bulurduk. Fakat bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp Eyalet'e karşı sorumluluklarım ve ustamın ruhunu kurtarma umudumu ön plana çıkardım.

Doğudaki kırlık araziye kadar tırmanıp çalılıkların arasında diz çöktük.

"Şuraya bak," dedim Judd'a. "İşte ağaçların arasından çıkan ışığı orada gördüm."

Başını salladı. "Cadıların evleri hangileri?"

Haritayı çıkarıp işaretlediğim dört evi gösterdim.

"Bunlar olduğuna emin misin?" diye sordu. "Kesin emin olmalıyız."

"Evet, kürelerin bu evlerden çıktığını gördüm. Cadı evi olabilecek başka evler de var ama ben yalnızca kesin emin olduklarımı işaretledim."

"Şunlarla elimizden geleni yaptıktan sonra," dedi Judd ayaklarımızın dibindeki çuvalları işaret ederek, "bu dört cadıyla ilgilenir, sonra nehrin karşı yakasına geçerek geceyi sağ salim atlatmaya çalışırız."

Başımı salladım ve birlikte çuvalları alıp bayır aşağı, kan çukurunu çevreleyen ağaçlara doğru yola koyulduk. Loş ormana girer girmez Karanlık'a ait bir yaratık yaklaştığında yedinci oğulların yedinci oğullarının hissettiği o soğuklukla birlikte ürperdim.

Judd başını çevirip bana baktı. "Ben de hissediyorum," dedi. "Peki ama nedir bu, kendine bir beden yaratmaya çalışan Siscoi mi? Yoksa pusuya yatıp buraya gelecekleri bekleyen başka bir varlık mı?"

"Yakında öğreniriz," dedim ilerlemeye devam ederek.

Tahmin ettiğimden de çabuk öğrendim. Bu kez en ufak bir hırıltı dahi duyulmadı. Saldırı öyle anî oldu ki hazırlıksız yakalanınca yalnızca elimdeki çuvalı yere atıp kılıcıma uzanabilecek kadar vakit bulabildim. Dört ayağının üzerine inmiş bir ayı dişlerini göstere göstere üzerimize koşuyordu. Hemen önümüzde arka ayaklarının üzerine kalkıp bizi paramparça etmeye hazır bir şekilde öfke içinde gürledi. Ben daha kılıcımı kınından çıkaramadan Judd baltasını havada savurarak yanımdan geçti.

Balta ayıya çarpınca mide bulandırıcı bir kütürtü duyuldu. İlk vuruş ayının omzuna indi. Yaralı hayvan öfke ve acı

içinde kükredi. Balta ikinci kez savrulduğunda bu kez ayının boynuna isabet etti ve bir insanın boğazından çıkabilecek tizlikte bir çığlık yükseldi. Ayı, ormancılar tarafından kesilerek yana devrilen bir ağaç gibi yere yığılmadan önce, Judd üç isabetli vuruş daha yapabildi.

Judd öldürdüğü hayvanın yanından geriledi. "Hızlı mı demiştin?" dedi alaycı bir şekilde gülümseyip yarısına kadar çekebildiğim kılıcıma bakarak. "Ben daha hızlıydım! İlk strigoika peşine düştüğünde bundan çok daha iyisini yapmam gerekecek."

"Endişelenme, yaparım," dedim kılıcımı kınına geri sokarken. "Bu bir moroiydi değil mi?" Başımla yerde yatan ölü ayıyı işaret ettim. "Son gördüğümde Fresque'nin evine giden yolu koruyordu."

"Olabilir, ama muhtemelen sayıları daha fazladır Tom," dedi Judd. "Bu çukurun etrafını kollayıp korumakla görevlendirilmiş. Burası karanlık ve korunaklı, ama genellikle gündüzleri buraya gelmediklerinden onu buraya getirebilmek için güçlü bir büyü kullanılmış.

Düşündükçe moroilerle başa çıkmanın çok daha kolay bir yolu olduğunu görüyorum: Bunlar birtakım içgüdülerle hareket eden yaratıklar. Örneğin önlerine fındık, tohum, böğürtlen, ince dallar ve hatta tutam tutam ot attığında transa geçmiş gibi dört ayaklarının üzerine iniverirler. Yere attıklarını toplayıp saymak için karşı konulmaz bir istek duyarlar ve bunu yapıncaya dek başka hiçbir şey yapamazlar. Üstelik yerdekileri bir kez saymak onlara asla yetmez.

Doğru sayıp saymadıklarını kontrol etmek için mutlaka birkaç kez tekrarlarlar. Bazen bu şekilde sayı sayarak saatler geçirebilirler. Biz de bu esnada onlardan kaçabilir ya da öldürücü darbeyi indirebiliriz!"

Başımı aşağı yukarı sallayıp gülümsedim. Bu bilgi ileride işime yarayabilirdi. Hâlâ öğrenmem gereken ne çok şey olduğunu fark ettim. Ustam artık yanımda olmadığına göre çıraklığım vaktinden önce sona ermişti. Yeni bilgiler edinmek için hiçbir fırsatı kaçırmamalıydım; söz konusu bilgiyi verecek kişi Judd olsa bile. Duygularımın bilgi edinme ihtiyacımın önüne geçmesine izin veremezdim. Vakit buldukça Yaratıklar Kitabı'nı güncellemeli, hatta yeni kitaplar yazmalıydım. Ustamın çalışmaları sürdürülmeliydi.

Judd'la birlikte temkinli bir şekilde ilerleyerek kan çukurunun girişini aramayı sürdürdük. Çukurun yerini burnumuz gözlerimizden çok daha önce tespit etti. Koku dayanılmazdı: sakatat, çürük et ve metalik kan kokusu. Büyük meşe ağacının köklerine yakın yerde büyükçe, şekilsiz bir kaya vardı. Ortasında oval bir delik vardı ve kenarları hâlâ kanlıydı. Birlikte öne doğru ilerleyip karanlığın içine baktık. Korkudan titredim ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Fakat korkmak için haklı bir sebebim vardı. Kadim Tanrı Siscoi'yi durdurmanın bir yolunu bulamadığımız takdirde çok geçmeden çukurdan dışarı çıkabilirdi.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedim Judd'a.

"Bana güven Tom, zaten aşağıda oluşmakta olan varlığı görmek istemezsin, ama kulak kabartırsak sesini duyabiliriz."

Durup dinledik. Çatlağın derinliklerinden belli belirsiz fakat kötücül bazı sesler geliyordu. Daha iyi duyabilmek için nefesimi tuttum. Hemen ardından keşke bunu yapmasaydım diye düşündüm. Aşağıda, karanlığın ortasında bir şey soluk alıp veriyordu. Yavaş ama düzenli bu sesten orada devasa bir varlık olduğu anlaşılabiliyordu.

"Taşıyıcı beden aşağıda," dedi Judd. "Ama endişelenme. Siscoi o bedeni tamamen ele geçirmedikçe yukarı tırmanamaz. Bu da yalnızca gece yarısı olduğunda birtakım büyü ve ayinler yapan cadıların yardımıyla olabilir."

"Buna engel olmak için kaç cadı öldürmeliyiz?" diye sordum.

"Kestirmek güç, fakat bir araya gelen üç cadı dahi bir klan oluşturabilir. Kesin olan bir şey var. Sayıca ne kadar azlarsa işleri de o kadar güçleşecektir."

Daha fazla konuşmadan tuz ve demir yüklü heybelerimizi indirip çukurun kenarına yığdık. Sonra hızlı bir şekilde bu ikisini harmanlamaya giriştik.

"Hazır mısın?" diye sordu Judd.

Başımı sallayıp karışımı karanlığa dökmeye hazırlandım.

"Haklı olup olmadığını öğrenmek üzereyiz," dedi. "Üçe kadar sayınca aynı anda yapıyoruz. Bir, iki, *üç*!"

Birlikte hareket ederek tuz ve demiri aynı anda çukura boşalttık. Bir an için hiçbir şey olmadı, ama sonra aşağıdan acı dolu bir çığlık ve hemen ardından inlemeler duyuldu.

Judd bana bakıp gülümsedi. "Aferin Tom! Bazen bildik eski yöntemler *gerçekten* işe yarıyor. Taşıyıcı bedeninin zarar

gördüğünü öğrenmek Siscoi'nin hiç hoşuna gitmeyecek. Şimdi sırada cadıların ilki var. Ama önce sana onlar hakkında biraz daha bilgi versem iyi olacak," dedi doğrulurken. "Bu cadılar bir şeyler başarmak için insanların yaşam enerjisini emerler, ki hedeflerinden biri de zengin olmaktır. Büyük evlerde yaşayıp insanlara tepeden bakmaktan hoşlanırlar."

"Demek bu yüzden buradaki insanlar Hayaletlerden uzak durup onlara yardım etmiyorlar. Korktukları için. Neyle karşı karşıya olduklarının farkındalar," dedim.

"Haklısın Tom. Tüm kasabanın dehşet içinde yaşadığına eminim," diye yanıtladı Judd.

"Küreler ve animizm büyüleri hakkında yeterince bilgim var, ama ruhları bedenlerine geri döndüğünde ne oluyor? Pendle cadıları ya da lamialara benziyorlar mı?" diye sordum.

"Çoğu cadı gibi düşmanlarını yok etmek için geleceğe dair kehanetlerde bulunmaya çalışırlar. Ama vampir tanrısı Siscoi'yi çağırmaları da cabası, böylelikle iyice güçlenirler ve neredeyse yenilmez bir hal alırlar.

Lamialarla ortak bir noktaları vardır; şekil değiştirebilirler. Fakat lamia cadıları evcilden vahşi biçime birkaç hafta ya da ayda geçebilirken Romanyalı cadılar bunu göz açıp kapayıncaya kadar yapabilir. Bir an karşında şık giyimli bir kadın vardır. Bir daha baktığında üzerinde paçavralar olan pençeli bir yaratığa dönüşüverir. Ve işte John Gregory'nin Yaratıklar Kitabı'na da bu noktada ekleme yapılması gerekiyor: Kan büyüsü kullanmadıkları doğru, ama bu onların

insan eti yiyip kan içmelerine engel değil. Kurbanlarının çoğu karşılarındaki tehlikeye tepki veremeden ölmüş oluyor. Saniyeler içinde de paramparça ediliyorlar."

Zihnimde dönüp duran tüm bu yeni bilgiler suratımın asılmasına neden oldu.

"Hadi gidip ilk cadıyı haklayalım..." dedi Judd.

Ağaçların arasından çıkıp güneşli bir otlağı geçerek içinden bir küre yükseldiğini gördüğüm en yakındaki evlerden birine yöneldik. Görebildiğim kadarıyla batıda dönüp duran akbaba dışında etrafta herhangi bir hareket yoktu, fakat nehrin Eyalet tarafındaki insanlardan gelen birtakım sesler duyabiliyordum.

Çitleri aşıp ilerlemeye devam ettik. Bu büyük evlerin her biri onları dışarıya karşı koruyan bir korulukla çevriliydi ve hedefimize yaklaşırken güneş ışığı bir kez daha kesildi. Judd durmamızı işaret ettikten sonra işaret parmağını dudaklarına götürüp bana doğru eğilerek kulağıma fısıldadı.

"Burada bize sorun çıkaracak illüzyonlar yoktur, cadı evleri şekil değiştirmez; ama yaklaşanlara dair onları uyaran tuzaklar olabilir. İçeri girer girmez uyanacaktır. Yani sessizce ilerlemenin faydası olmaz, dikkati çekmemeye çalışmak işe yaramaz. Hızla içeri gireceğiz. Ben önden gideceğim; sen de arkamı kolla, anlaştık mı Tom?"

Başımı evet anlamında salladım. "Burada uzman sensin," dedim alçak bir sesle. Şu an kendimi zorluk çıkarmamak ve Judd'a güvenmek için zorlamalıydım. Birlikte çalışmalıydık.

Ev oldukça büyüktü ve aramamız gereken çok sayıda oda olsa gerekti. Judd vakit kaybetmedi. Dosdoğru kapıya gidip tekmeleyerek açtı. Kılıcımı çekip peşinden içeri girdim. Kendimizi küçük bir antre ve üç ayrı kapının önünde bulduk. Judd ortadaki kapıyı seçti. Kapının üzerinde herhangi bir kilit olmamasına rağmen bir kez daha sol ayağıyla kapıyı tekmeledi ve içeri daldık. Bu kez kendimizi geniş bir çizim odasında bulduk. Şaşkınlık içinde etrafa baktım: Eyalet cadıları, genellikle harap kulübelerde üst üste yığılmış kirli bulaşıklar, örümcek ağı bağlamış tavanlar ve bir kısmı insanlara ait olan kemik yığınlarının arasında yaşardı. Fakat bu oda son derece titiz bir şekilde temizlenip dekore edilmişti. Tanımadığım manzaraların –muhtemelen Romanya– resimleri asılıydı. İçlerinden biri yemyeşil ormanlara yukarıdan bakan bir tepenin eteklerine inşa edilmiş büyük bir kaleyi gösteriyordu. Hâlâ için için yanan şömineye yakın iki oldukça konforlu sandalye ve bir de kanepe vardı. Şöminenin rafında üç mum vardı; bunlar Pendle cadılarının tercih ettiği hayvanlardan elde ettikleri iç yağla kurbanlarının kanını karıştırarak yaptıkları simsiyah mumlardan değil de bal mumundan yapılmışlardı.

Fakat evde cadıların, yani Karanlık'a ait yaratıkların yaşadığı belliydi; sırtımdan aşağıya inen o tanıdık ürpertiyi hissettim.

Odanın en sağ köşesinde bir kapı vardı. Judd oraya yönelip o kapıyı da tekmeleyerek açtı. Etraf loştu ama omzunun üzerinden mor ipek örtülü büyükçe bir yatak görebildim.

Yatakta biri yatıyordu. Judd baltasını havaya kaldırıp sert ve hızlı bir şekilde indirmeye hazırlandı.

Tam o esnada bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim.

Cadı yatağın içinde değil, *altındaydı*.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar pençelerini savurup dişlerini göstererek üzerimize atıldı.

BÖLÜM 17

İTTİFAK

Tam pençelerini Judd'ın sol ayağına geçirmek üzereyken kılıcımı hızla kalbine saplayıp onu ahşap döşemeye yüzüstü sabitledim.

Cadı hırlayıp debelenerek çaresizlik içinde kurtulmaya çabaladı. Uzun pençeli ellerini açıp açıp kapıyordu ve başını çevirip nefret dolu gözlerle bana baktı.

Daha önce pek çok kez su cadıları ve yaşlı Pendle cadılarıyla karşılaşmıştım, fakat bu gerçekten de dehşet verici bir görüntüydü. Hem sert teni hem de yüzü, kıllı siğillerle kaplıydı ve hırlamak üzere ağzını açınca köpek dişlerinden ikisinin alt dudağından aşağıya doğru sarkan uzun ve siyah fil dişlerine benzediğini fark ettim.

Arkasına uzanıp bedenine saplanmış kılıcı tuttu, parmaklarının kemiğe kadar kesilmesine aldırış etmeden çıkarmaya çabaladı. Fakat homurtular gitgide boğuk hırıltılara dönüştü ve ağzından kan gelmeye başladı. Kılıcı sımsıkı tutup yere iyice bastırdım. Judd baltasını indirip başını gövdesinden ayırarak son noktayı koydu.

"Harikasın!" diye bağırdı. "Bu kez yeterince hızlıydın. En eski numara!" Yatak örtüsünü çekince hemen altından

insan bedenine benzeyecek şekilde yerleştirilmiş yastıklar çıktı. "Ben daha kapıyı kırıp içeri girmeden uyanmış olmalı."

Kılıcı çekip yatak örtüsüne sildikten sonra kınına yerleştirdim. Judd baltasını, ben de kılıcımı kullanmıştım ve iki hayaletin asaları olmadan dövüşmeleri fikri tuhafıma gitti. Fakat içinde bulunduğumuz duruma ayak uydurmalıydık.

"Yeniden canlanmayacağına emin olmalıyız," dedim. "Her zamanki yöntemlerimiz Romanyalı cadılarda işe yarıyor mu?"

Judd başını iki yana salladı. "Bunların kalplerini yemek faydasız, yalnızca yakmak işe yarar. Ancak yeniden canlanabilmeleri için en az bir ay geçmesi gerekir. Eğer hepsini öldürebilirsek bir ay geçmeden onları tek tek evlerinin içinde yakabiliriz."

Bir anda oda iyice loş bir hal aldı ve aynı anda pencereye baktık. Judd koşup perdeyi açtı. Eve girdiğimizde gökyüzü masmaviydi, oysa şimdi her geçen saniye kararan gökte yağmur bulutları toplanmaya başlamıştı.

Cadının yatak odasından alelacele çıkıp ön kapıya ulaşınca durduk. Kuzeyde çakan şimşekler göğü aydınlattı ve birkaç saniye sonra gök gürültüsü duyuldu.

"Bu doğal bir fırtına değil," dedi Judd. "Hepsi uyanıp alarm durumuna geçmiş olmalı. Romanyalı cadılar birlikte hareket ettiklerinde fırtına koparıp göğü bu şekilde kararabilirler. Muhtemelen ne yaptığımızı biliyorlar."

Hemen ardından çakan bir şimşek gökyüzünü ikiye ayırdı; arkasından gelen gök gürültüsü de kulakları sağır edebilecek denli yüksekti. Sonrasında çöken ürkütücü sessizliğin içinde her ikimiz de kimi sesler duyduk. Dallar çatırdıyor, otların arasında ilerleyen ayak seslerinin hışırtısı duyuluyordu; göremediğimiz birtakım varlıklar ağaçların arasından ve farklı farklı yönlerden bulunduğumuz yere yaklaşmaktaydı.

"Koş Tom, bu tarafa!" diye bağırdı Judd ve nehre doğru koşmaya başladı. Ben de sorgusuz sualsiz peşine düştüm. Düşmanlarımızın dört bir yandan yaklaştığını hissedebiliyordum. En büyük korkum diğer cadıların küre biçimine girerek peşimize düşmeleriydi. Henüz akşam olmamıştı fakat hava buna kalkışabilecekleri kadar kararmış olabilirdi.

Çok geçmeden başlayan sağanak yağmurla birlikte dar taş sokakların arasında koşmaya devam ettik. Köprünün oradan başka sesler de geliyordu. Ağaçların arasına daldığımızda nehrin karşı kıyısında elleri baltalı on kadar adamın köprü ayaklarını kesmeye çalıştığını gördük.

"Durun!" diye bağırdı Judd. "Hemen şimdi durun!"

Adamlar onu duymazdan gelip devam ettiler. Bunun üzerine daha hızlı koşmaya başladıysak da nehrin karşı kıyısına varamadan köprü büyük bir gürültüyle nehre yıkılıverdi. Bir an için köprünün enkazı yanımızda kaldıysa da çok geçmeden tüm yapı suya gömüldü ve paramparça olarak akıntıya kapıldı.

Karşı kıyıdaki adamlar ellerindeki baltaları tehditkâr bir şekilde bize doğru sallamaya başladılar. "O tarafta kalın!"

diye bağırdı içlerinden biri. "Hepimizi tehlikeye atıyorsunuz. Burada istenmiyorsunuz. Bu kıyıya çıkarsanız sonunuz gelir!"

Köprüyü neden şimdi yıkmışlardı? Cadılarla ecinnilerin bizi daha kolay ele geçirebilmeleri için nehrin doğu kıyısına sıkışıp kalmamızı sağlamak için mi? Onların gözüne mi girmeye çalışıyorlar acaba, diye düşündüm.

Judd eğilip kulağıma fısıldadı. "Yakında sıkılıp giderler; tek yapmamız gereken sabırlı olmak. Kimsenin yaralanmasına gerek yok. Korkuyorlar, hepsi bu."

Haklıydı. Adamlar nehrin karşı kıyısına çıkmaya çalışırsak üzerimize saldıracak kadar çaresizlik içinde görünüyordu. Bu yüzden ikimiz de birer kütüğün üzerine oturup karşı kıyıdan bize bakan adamları izleyerek düşüncelere daldık.

Şimdilik kaçmayı başarmıştık fakat kendimi çok kötü hissediyordum. Ustama yardımcı olabilmek için hiçbir şey yapmamıştım ve şimdi de cadıları ayağa kaldırmıştık. Bir sonraki sefer bizi bekliyor olacaklardı.

Çok geçmeden Judd'ın tahminleri doğru çıktı. Adamlar bize doğru küfür ve tehditler savurduktan sonra ağaçların arasından evlerine doğru ilerlemeye başladılar. Beş dakika kadar daha bekledik ve ardından çamurlu kıyı şeridi boyunca ilerleyip muhtemelen yıllar önce geçit olarak kullanılan başka bir sığlık alan bulduk. Vakit kaybetmeden dizlerimize kadar suyun içine girerek karşıya geçtik, her an gelebilecek saldırılara hazırlıklı bir şekilde hana doğru

yürümeye başladık. Kasaba halkının bu işin peşini bırakmayacağına emindim.

"Akşam yemeğinden önce biraz uyu Tom," dedi Judd. "Hava kararduktan sonra her şey olabilir. Nehrin bu kıyısında bile güvende olmayabiliriz."

Uyumaya çalıştıysam da yalnızca kısa bir süre kestirebildim. Son birkaç gündür olup bitenler zihnimde dönüp duruyordu. İçine düştüğümüz bu durumdan bir çıkış yolu göremiyordum.

Tam o esnada aklıma yine Alice geldi. Grimalkin'i bulmayı başarıp başaramadığını merak ediyordum. Verdiği sözü tutup benimle konuşmadan Karanlık'a gitmemiş olmasını umuyordum. Ama bir yanım bizimle birlikte Todmorden'e gelmediği için seviniyordu, burada o da büyük tehlike altında olurdu. Diğer yanımsa onun yanımızda olup bize yardımcı olmasını istiyordu. Daha önce de zorlu durumlarda birçok kez hayatımı kurtarmıştı.

Başucumdaki masada duran aynayı kullanarak onunla iletişim kurmayı denemeye karar verdiysem de aklımdan bu düşünce geçer geçmez ayna aydınlandı. Neden durup dururken Alice'i düşünmeye başladığımı anladım. Benimle iletişim kurmaya çalışıyordu. Çok geçmeden aynada bana gülümseyen yüzü belirdi, fakat hemen ardından endişeli bir ifadeyle bir şeyler yazmaya başladı. Yazdıkları tersten görünüyordu, fakat bu iletişim yöntemini daha önce pek çok kez kullandığımızdan yazılanları tersten okumaya alışkındım.

Chipenden'e dönüşüm geciktiğinden başımın dertte olduğunu tahmin etmişti. Her şey yolunda gitseydi iki gün önce dönmüş olmamız gerekirdi. İçinde bulunduğum güç durum onu tehlikeye sürüklememe inadımı bir an için kırınca masanın yanında diz çöktüm, aynaya hohladıktan sonra işaret parmağımla yazmaya başladım. Okunaklı olsun diye çok yavaş yazıyordum. Ve kullandığım kelimeleri dikkatlice seçiyordum. Ustamın öldüğünü söylemedim, çünkü bu haberi ona yüz yüzeyken vermek istiyordum. Daha sonra açıklama yapacak bolca vaktimiz olurdu.

Bir ecinni ustamı ele geçirdi.

Sonra vakit kazanmak için aynayı elimin tersiyle silip dudağımı okuyabilmesi için yüzümü iyice yaklaştırdım. İşini kolaylaştırmak için son derece yavaş ve abartılı mimiklerle konuşmaya başladım:

"Bu ecinni çok güçlü ve çok sayıda destekçisi var. Başımız büyük belada. Elinden geliyorsa bize yardım et. Vakit kaybetmeden buraya gelmelisin, aksi takdirde çok geç olabilir..."

Alice'i tehlikeye sürükleme düşüncesinden nefret etsem de onun her şeyi değiştirebileceğini biliyordum. Üstelik muhtemelen kara büyü kullanacaktı. İrlanda'dan dönüş

yolculuğumuzda ne zaman akan bir su kütlesinin üzerinden geçsek acı çekti ve bu durumu ustamdan saklamamız çok zor oldu. Agnes Sowerbutts'a kendi gücünden verdiğinde ona kızmıştım; bu yüzden şimdi aynı şeyi istemek bana ikiyüzlülük gibi geliyordu. Ustam burada olsa buna üzüleceğini biliyordum. Fakat bazen, hayatta kalabilmek için, Karanlık'a karşı karanlık güçler kullanmak gerekiyordu.

Alice yanıt veremeden ayna aniden kararda. Yeniden iletişime geçmesini bekledim; fakat boşuna. Bir anda aklıma dehşet verici bir düşünce geldi. Ya Alice, Grimalkin'i bulmuş ve birlikte buraya geliyorsa? Romanyalı karanlık güçler Şeytan'ın başını istiyordu. Heybe buraya geldiği takdirde işleri çok daha kolaylaşırdı. Bunu hatırlayıp Alice'i uyarmış olmam gerekirdi fakat konuşmamızın bundan çok daha uzun sürmesini bekliyordum. Aynayı tutup Alice'in adını seslendiysem de yanıt gelmedi.

Bir süre sonra vazgeçip Judd'ın kapısını çaldım. Kapıyı açtığında esneyip gözlerini ovuşturuyordu. "Akşam yemeği vakti mi geldi?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Doğrusu pek açım diyemem."

"Ben de öyle Tom," dedi Judd, "ama güçten düşmemeliyiz. Bu uzun ve tehlikeli bir gece olabilir."

"Ustam Karanlık'la yüzleşeceği zaman asla fazla yemezdi," dedim.

Judd başını aşağı yukarı sallayarak alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bunu iyi hatırlıyorum, yalnızca birkaç lokma peynir yememize izin verirdi. Bazı geceleri öyle aç olurdum ki midem, boğazım kesilmiş sanırdı."

Birlikte aşağıya inip şöminenin yanında hancının getirdiği yemekleri yedik. Soğuk et ve bayat ekmekten oluşan akşam yemeğini yutmakta güçlük çekiyordum. Gece olduğunda olabilecekleri düşündükçe endişeye kapılıyordum. Judd'ın da iştahı yoktu. Bir süre sonra hancı gelip tabaklarımızı toplamaya başladı.

"Ne zamandır Todmorden'de yaşıyorsunuz?" diye sordum hancıya; onu konuşturup kasaba hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum.

Omuz silkti. "Hatırlamak isteyeceğimden de fazla. Burada doğdum ve burada öleceğim. Ama ben kendi işime bakıyorum. Ve sen de öyle yapmalısın. Şimdi yatmaya gidiyorum," dedi suratını asarak.

Bu adamdan bilgi almamıza imkân yoktu ve yanımızdan ayrılmasına seviniyordum. Hancı yukarı çıkar çıkmaz Judd'la birlikte daha rahat bir şekilde konuşabilmeye başladık. Ona Alice'ten, geçmişte yaptıklarından bahsettim.

"John Gregory'nin tüm bunları yenir yutulur lokma olarak görmediğine dair bahse girerim; tıpkı akşam yemeğimiz gibi!" diye espri yaptı. "Karanlık'la ittifak olabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. Hayatımda onun kadar ilkeli birini daha tanımadım."

"Fazla seçeneği yoktu, ölüm kalım meselesiydi," diye açıkladım. "Ama zorlandığı doğru. Alice aradığımız şeyi bulabilir. Koklayarak ustamın yerini tespit edebilir ve bizi dosdoğru onun başını tuttukları yere götürebilir."

"Bu kesinlikle doğru. Bizi bekliyor olacaklardır, fakat tam olarak nereye gideceğimizi bilirsek hızla içeri girip

işimizi halledip dışarı çıkabiliriz," diyerek söylediklerimi onayladı.

Saatler geçmesine rağmen beklenen saldırı gerçekleşmedi. Ama şafak sökmeden kısa bir süre önce hanın ön kapısının gürültülü bir şekilde çalındığını duyduk.

Judd ayağa kalkıp baltasını hazırladı. Ben de kılıcımı çekip bekledim. Kapıyı açmaya niyetimiz yoktu ve hancının da güneş doğmadan önce kapıyı açmayacağına emindim. Kapıyı kırmalarını mı beklemeliydik yoksa onlarla dışarıda mı savaşmalıydık? Tam o sırada üst kat pencerelerinden birinin açıldığını duydum.

"Mülkünüzde halkıma karşı suç işlemiş iki kişi var!" diye bağırdı bir kadın. "Cezalandırılabilmeleri için onları bize teslim edin!"

Judd'ın yüzünde acı dolu bir ifade görünce bağıran kadını sesinden tanıdım. Bu Bayan Fresque idi. Judd'ın handan çıkıp Bayan Fresque'nin bedenini işgal eden ecinniyle yüzleşmek için can attığını görebiliyordum.

"Hayır!" dedim onu kolundan tutarak. "Yakınlarda gizlenmiş başka strigoikalar olabilir."

Biraz olsun rahatlayıp başını aşağı yukarı salladı. Sonrasında hancı seslendi: "Gece olmadan dediğiniz yapılacak. Anlaşmaya sadık kalacağız, merak etmeyin."

"*Anlaşma* mı?" dedi Judd kaşlarını kaldırarak. "Bu da neyin nesi... Sanırım yukarıdaki şu şişko herifin yanıtlaması gereken bazı sorular var!"

Hancının pencereyi kapattığını duyduk ve şöminenin yanına oturup aşağı inmesini beklemeye başladık.

Hancı belirdiğinde üzerinde bir ceket ve şal vardı. Şöminenin yanında oturuyor olmamıza şaşırmış gibi görünüyordu. Çoktan uyuduğumuzu düşünüyor olmalıydı.

"Dışarı çıkmalıyım," dedi sertçe. "Bir saate kalmaz döner, kahvaltılarınızı hazırlarım."

Fakat hancı daha kapıya ulaşamadan Judd yolunu kesip kolundan kavradığı gibi onu şömineye doğru sürüklemeye başlamıştı. Hancı korku dolu gözlerle Judd'a bakıyordu.

"Ecinniyle konuştuğunu duyduk!" diye bir suçlama yöneltti Judd.

"Ecinni mi? Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bayan Fresque'yle konuştuğunu inkâr mı edeceksin? Kelimesi kelimesine duyduk. O halde söyle bakalım; aranızdaki şu 'anlaşma' da neyin nesiymiş?"

Hancı boş boş ona baksa da yanıt vermedi.

Judd baltayı adamın kafasına indirecekmiş gibi havaya kaldırdı. "Konuş ya da öl!" diye emretti. "Ben çaresiz bir adamım ve işlerin geldiği noktaya bakılırsa fazla vaktim kalmadı. Daha fazla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Eğer gerekirse seni de yanımda götürürüm. Nedir şu anlaşma?"

"Bu, nehrin karşı kıyısındaki yabancılarla yaptığımız bir anlaşma. Güvende kalmamızı ve bizi yem yapmamalarını sağlayan bir anlaşma..."

"Devam et! Bildiklerini anlat," diye emretti Judd adam duraksayınca. "Sizin çıkarınız ne?"

"Her hafta onlara çiftliklerden toplanan üç araba dolusu sakatat ve hayvan kanı gönderiyoruz. Bunları çuvallara

doldurup nehrin bu kıyısına bırakıyoruz ve onlar da hava kararınca bu tarafa geçip çuvalları alıyor."

Demek kan çukuru için kullandıkları malzemeyi bu yolla elde ediyorlardı. Kendilerini ve tutsaklarını da bu şekilde besliyor olmalıydılar. Anlaşma aynı zamanda cadı kürelerinin neden peşimizden nehrin bu kıyısına geçmediklerini açıklıyordu.

"Karşılığında da sizi rahat mı bırakıyorlar?" diye sordum.

"Evet, nehrin bu kıyısındaki insanları öldürmüyorlar. Ama hava karardıktan sonra sokağa çıkmamamız gerekiyor, ara sıra buradan geçerek başka yerlere gidiyorlar. Eyaletin batısının haritasını çıkarıyorlar."

"Harita!" diye bağırdı Judd. "Seni aptal! Neler olup bittiğini görmüyor musun? Daha fazla kurban bulabilmek için Eyalet'te kol geziyorlar! Ne yaptığını anlamıyor musun? Hayatta kalabilmek için yurttaşlarının canlarını satıyorsun. Ve şimdi de aynı bencil planların için bizi satmayı planlıyorsun. Bunu inkâr etme çünkü konuştuklarınızı duyduk! Hiçbir yere gitmiyorsun. Burada kalıp bize kahvaltı hazırlayabilirsin ve bu kez bize dün akşam verdiğinden daha lezzetli bir yemek istiyoruz."

"Ama gece olmadan bir şey yapmazsak anlaşma bozulur. Hepimizi öldürürler!" diye bağırdı hancı.

"Bırak da bu konuda biz endişelenelim," diye yanıtladı Judd. "Kasaba halkının bir kısmı köprüyü yıktı, bu yüzden anlaşma zaten ortadan kalkmadı mı? Eğer öyleyse şimdi hayatta kalabilmek için savaşma zamanıdır."

"Köprü yenilenebilir. Sizi aldıktan sonra her şey normale dönecek, bize söz verdiler."

"*Normal mi!* Sen buna 'normal' mi diyorsun koca ahmak!" diye bağırdı Judd. "Şimdi yıkıl karşımdan! Kahvaltı hazırla, düşünmen gereken tek şey bu. Acele et."

Hancı korku içinde Judd'a bakarak yanımızdan ayrıldıktan sonra Judd eğilip kulağıma fısıldadı: "Sence şu kız buraya ne zaman gelir?"

"Güneş batmadan epey önce," diye yanıtladım. "Gece boyunca yolculuk yapmıştır."

"O halde ben şöyle düşünüyorum Tom. Kız buraya gelir gelmez zavallı ustandan geriye kalanların nerede olduğunu koklayarak bulabilir. Onu aldıktan sonra dosdoğru Chipenden'e gidip toplayabildiğimiz kadar destekçi toplarız. Hatta ordudan yardım almamız bile gerekebilir."

Judd'ın söyledikleri mantıklıydı. Sayıca ezilmiş durumdaydık. Orduya *gerçekten* ihtiyacımız vardı. Ama bizi dinleyip müdahale ederler mi, diye düşündüm.

Hancı kahvaltımızı hazırlamaya başladığında kapı bir kez daha çalındı. Pencereye gidince kapının önünde yirmi kadar kasabalı olduğunu gördük. Çaresiz ve öfkeli görünüyorlardı; bazılarının elleri sopalıydı. Bayan Fresque onlara durumu anlatmış olsa gerekti. Ya da hancıyla konuşmalarını duymuşlardı.

"Açın şu kapıyı!" diye bağırdılar. "Hemen şimdi açın yoksa kapıyı kıracağız."

Yanıt vermedik. Öfkeli bir kalabalıkla mantıklı bir şekilde konuşmanın faydası yoktu. Bir süre sonra sokak boyunca

ilerledilerse de çok geçmeden yine hana yaklaştıklarını gördüm. Bu kez ellerinde büyük bir koçbaşı vardı, uçları pirinçten yapılma uzun, silindirik bir kütük. Kapının buna dayanabileceğini sanmıyordum ve çok geçmeden bu düşüncem doğrulandı.

"Bir! İki! Üç!" diye bağırdılar ve üç deyince koçbaşı muazzam bir gürültüyle kapıya çarptı. Kapı bu darbe karşısında sarsıldı ve gürültüyü duyan hancı apar topar mutfaktan çıktı. Kilit de bu darbelere daha fazla dayanamazdı. Peki ya sonra? Kılıcımı Karanlık'ın hizmetkârlarına karşı kullanmak başkaydı, muhtemelen baba, oğul ya da kardeş olan dehşete kapılmış insanlara karşı kullanmak başka.

Hancı kapıyı açıp adamları içeri almak istermiş gibi öne atıldıysa da Judd onu tuttuğu gibi kafakola aldı.

Ben ne yapacağımı bilemez vaziyetteydim. Yine de kılıcımı çektim. Esir alınırsam kendimi strigoilere yem olmak üzere bir çukurda bulabilirdim.

Kapıya gelen ikinci darbe ilkinden de sertti. Kapı gıcırdadı ve tavandan bir parça sıva kopup düştü.

Darbelerin arasında geçen zaman lanet okuma ve küfürlerle doluydu. Adamlar çaresizdi ve kapının kırılması an meselesiydi.

Beşinci denemelerinde kapıyı kırdılar ve saldırganlarımızla yüz yüze geldik. Onlara sessizce bakarken uzaktan köpek havlamaları duyuldu. Bu sesler de dikkatimi çeken tanıdık bir şey vardı. Bunlar Pençe, Kan ve Kemik'in avlanma ulumalarıydı.

Gelen Alice olmalıydı. Köpekleri de yanında getirmişti!

Adamlar endişe içinde arkalarını dönüp çil yavrusu gibi kaçıştılar. Üç kurt köpeğinin korkutucu bir görüntü oluşturduğuna şüphe yoktu, ama yine de adamlar dehşete kapılmış gibiydi. Taş döşemeli sokağa çıkınca bunun sebebini anladık.

Alice yalnız değildi; Katil Cadı Grimalkin de yanındaydı. Simsiyah ağzını sivri dişlerini gösterecek şekilde açmış, bize doğru koşuyordu. Esnek vücudunu sarıp sarmalayan deri kayışlardan bıçaklar sarkıyordu ve iki elinde de birer bıçak vardı. Kasaba halkının dağılması isabet olmuştu. Grimalkin önüne çıkanı öldürmeye hazır görünüyordu.

Normalde onu görünce güçlü bir müttefik kazandığım için sevinirdim, fakat omzundaki heybede Şeytan'ın başını taşıyordu. Her ne pahasına olursa olsun yakınından dahi geçmemesi gereken bir yere gelmişti.

Romanyalı karanlık varlıkların istediği tam da buydu.

Bu bir tuzaktı.

BÖLÜM 18

En tehlikeli yer

Peşlerinden gelen köpeklerle birlikte koşan ikilinin geçmesi için yana çekildikten sonra kapıyı mümkün olduğunca sıkı kapatıp handaki masalardan en büyüğünün çevresinde toplandık.

Dehşete düştüğü her halinden belli olan hancı sürekli Grimalkin'e bakıp dursa da bize tıka basa doyuncaya kadar kahvaltı servisi yaparak tabaklarımızı salam, yumurta ve kızarmış ekmekle doldurmaya devam etti.

"Peki ya köpekler?" diye sordum. "Onlar da uzun yoldan geldiler ve yemeğe ihtiyaçları var."

Hancı bir an için duraksayınca Grimalkin ona bakıp ağzını aralayarak sivri dişlerini gösterdi. Adam korkudan titreyerek apar topar mutfağa gidip köpeklere et parçaları getirdi.

Yemek yerken bir yandan da Todmorden'deki durumu ve Chipenden'den ayrıldığımızdan bu yana ustam ve Judd'la başımıza gelenleri anlattım.

Sıra ustamın düştüğü durumu anlatmaya gelince kelimeler boğazıma düğümlendi ve devam edemedim. Alice masanın üzerinden uzanıp anlayışlı bir şekilde kolumu

tuttu. Sıcaklığını hissetmek çok iyi geldi. Yakın zamanda aramızda beliren fikir ayrılıklarına rağmen onu gerçekten çok özlemiştim.

O esnada Judd Brinscall araya girdi. "Lütfen, Tom daha fazla ilerlemeden önce size benim bu olaylardaki rolümden bahsetmeliyim. Pek hoş şeyler duymayacaksınız; yaptıklarımdan ötürü gerçekten çok üzgün ve pişmanım."

Rahatlamıştım, böylelikle onun bize ihanet ettiğini herkese anlatmak zorunda kalmayacaktım. Judd titreyen bir sesle, yaptıklarını haklı göstermeye çalışmadan anlattı hikâyesini: annesi ve akrabalarına dair yapılan tehditleri ve Cosmina Fresque'nin bedeninin ecinni tarafından nasıl ele geçirildiğini... Sözlerini bitirdiğinde başını eğip masaya baktı.

Kimse ona anlayışlı yaklaşmadı. Hâlâ onu affedebileceğimi sanmıyordum. Grimalkin'in Judd'a çevirdiği bakışlarında ölüm vardı.

Ama sonra vicdanım beni kendi hatalarımı da itiraf etmeye zorladı. "Benim de gurur duyulacak yanım yok," diye itiraf ettim. "Hatta bir noktada kilere inmiş ustamı bulmaya çalışıyordum. Aniden etrafım ecinnilerle sarıldı. Orası karanlıktı ve sayıca çok fazlalardı. Paniğe kapılıp kaçtım... Koşarak oradan kaçtım."

Alice konuşup odadaki gerginliği azaltıncaya dek yoğun bir sessizlik çöktü. Sözleri banaydı. "O kilere ikinci kez indiğinde ne gördün Tom? Strigoika sana tam olarak ne gösterdi?"

Boğazıma bir yumru oturdu ve birkaç saniye boyunca tek kelime dahi edemedim. Zihnimde ecinninin kutunun kapağını açarak ustamın başını gösterdiği sahne dönüp duruyordu.

"Ustamın başını bir kutunun içine koymuşlardı. Yaptıkları kara büyü sayesinde hâlâ hayattaydı. Bedeninin geri kalanını moroiye verdiklerini söylediler. Benimle konuştu ve korkunç acılar çektiğini söyledi. Bu işkenceye bir son vermem için yalvardı."

Judd başını kaldırıp bana baktıktan sonra ayağa kalkıp beni omuzlarımdan yakaladı. "Başı gördüğünde neredeydin?"

"Fresque'nin evinde..."

Judd üç kez sert bir şekilde eliyle alnına vurdu. "Şimdi anlıyorum!" diye bağırdı. "O eve kaç kez girdin Tom?"

"Dört... hayır, beş kez," diye yanıtladım.

"Ve her girişinde farklı görünüyordu, öyle mi?"

"Evet, son girişimde kilere açılan kapı yoktu. Sadece dümdüz bir duvar vardı."

"Beni dinle Tom. Orada hiçbir şey uzun süre aynı kalmıyor. Strigoi ve strigoikaların evleri hakkında söylediklerimi anımsadın mı? İllüzyonlarını sürdürebilmek için bir büyü kitabından güç alıyorlar. Sana fazla umut vermek istemem... fakat ne demeye çalıştığımı anladın, değil mi?"

Kalbim heyecan içinde hızla çarpmaya başladı ve yaptığı uyarıya rağmen içim umutla doldu. "Büyü kitaplarını gördüm. Kullandıklarının adı *Doomdryte*; en güçlü ve

tehlikeli olanlarından biri. Yani o kutudaki kesik başın da bir illüzyon olabileceğini mi söylüyorsun... yani ustamın aslında ölmemiş olabileceğini? Bu mümkün olabilir mi?"

"Dediğim gibi fazla umutlanma ama evet, bu da bir olasılık. Hâlâ hayatta olabilir. Onu yamaçlardaki çukurlardan birinde tutuyor olabilirler. Yaşına göre güçlüdür ama düzenli beslemiyorlarsa uzun süre dayanamaz, hatta çoktan ölmüş bile olabilir. Yalnız sana şunu da belirteyim: Ruhu kesik bir başta tutabilecek Romanyalı ecinni ya da herhangi bir cadı büyüsü bilmiyorum."

"Bunu neden daha önce söylemedin?" diye sordum bir anda öfkelenerek.

"Mantıklı düşünemiyordum Tom. Üzgünüm. Aklımda dönüp duran yüzlerce şey vardı."

"Peki ya Şeytan?" diyerek Grimalkin'in yanında duran heybeyi başımla işaret ettim. "Onun başını kestik ama hâlâ konuşabiliyor."

"O farklı Tom. Onun gücü içeriden geliyor, benliğinin bir parçası. Aynı şeyi John Gregory'ye yapmak neredeyse imkânsız."

"Neredeyse mi?"

"Karanlık güçler birleştiğinde neler yapılabileceğini kim tahmin edebilir, Şeytan'ı eski haline kavuşturmak için çaresizlik içinde uğraşıyor olmalılar. Ama bizim umudumuz olabilir..." dedi Judd sesini gitgide alçaltarak.

Olanları anlatmaya devam ettim ve sözümü bitirince üzgün bir ifadeyle başımı iki yana salladım. Alice'in yanında,

benimle Judd'ın karşısında oturan Grimalkin'e döndüm. "İstedikleri şey tam olarak buydu," dedim. "Şeytan'ın başını geri alabilmeleri için seni buraya çekmem. Burası bulunabileceğin en tehlikeli yer."

"Başının dertte olduğunu hissettiğimizde yola çıkmıştık zaten, o yüzden kendini suçlama," diye yanıtladı. "Seni son gördüğümden bu yana pek çok tehlikeyle yüzleştim ama her defasında galip geldim. Tabii zaman zaman başkalarının da yardımıyla..." Başıyla Alice'i işaret etti. "Ama en önemli şeyin bu olduğunu söylemene katılıyorum," diyerek heybeye vurdu. "Kesinlikle düşmanlarımızın eline geçmemeli. Anlattıklarına bakılırsa şu anki en büyük tehlike Kadim Tanrı Siscoi, yani burada gerektiğinden daha uzun süre kalmamalıyız."

"Ustamı kurtarmadan bir yere gidemem," dedim "ya da en azından gerçekten ölüp huzura kavuştuğuna emin olmadan. Alice, benim için onu bulmaya çalışır mısın? Bunu senden istemeyecektim fakat başka yol yok."

"Elbette Tom, denerim," diye yanıtladı. "Bu hiç sorun değil. Hemen şimdi yapabilirim..."

Alice gözlerini kapayıp derin bir nefes aldıktan sonra mırıldanmaya başladı. Hareketleri beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Benimle birlikte tepeye tırmanıp etrafı koklamaya başlayacağını düşünmüştüm. Ama o burada oturmuş rahatça birtakım kara büyüler yapıyordu; artık bu tür şeyler ona çok doğal geliyordu.

Gözlerini açıp bana baktı. Duygusuz bir ifadeyle konuştu. "Onu kuzeydoğudaki bir çukura kapatmışlar."

Asıl önemli soruyu sormam gerekti: "Yalnızca başını mı yoksa bedeninin tamamını mı?"

"Bunu kestiremem Tom. Sadece ruhunu hissedebiliyorum, hepsi bu. Her ikisi de olabilir. Durum ne olursa olsun en iyisi daha geç olmadan gidip onu almak."

Ama Grimalkin başını iki yana sallıyordu. "Hayır Alice. Tom'la birlikte ben gideceğim. Sen şunu al ve gerekirse büyü yaparak koru." Ayağa kalkıp heybeyi Alice'e uzattı. Ardından Judd'a döndü. "Sen kızla git. İkiniz batıdaki çayırların tepelerinde bizi bekleyin. Mümkün olduğunca çabuk gelmeye çalışacağız."

Judd soru sormadan kabul etti. Korku salan Grimalkin komutayı ele almıştı ve dediklerini yapmak son derece doğal bir refleksti.

"Orada bir çiftçi var," dedim. "Adı Benson ve bir de at arabası var. Kitaplarımızı Chipenden'e taşıyacaktı, kitapların hazır olmadığını görüp alacağı paradan da memnun olmayınca sinirlendi. Ama yeterince para verirseniz at arabasını kullanarak ustamı oradan uzaklaştırmanıza izin verebilir. Bizi çayırlığın batı ucunda bekleyin."

Hızlı bir şekilde görüş birliğine varıldı ve ben de ardından yukarı çıkıp Hayalet'in ve benim çantalarımızı aldım. Birini Alice, diğerini de Judd'a verdim.

"Peki ya hancı?" diye sordum.

Grimalkin pis pis sırıttı. "O da bu kasabadaki diğerleri gibi dehşet içinde ve bir tehdit oluşturamaz. Asıl tehlike tepede."

Bunun üzerine daha fazla vakit kaybetmeden Alice ve Judd batıya, Grimalkinle ben de nehre doğru yürümeye başladık.

Kasaba terk edilmiş gibiydi ve her yer sessizdi, fakat kilitli kapıların ardında beklemek kasaba halkına fayda sağlamazdı. Akılları varsa burayı hemen terk ederlerdi.

"Geleceğimizi göreceklerdir," dedi Grimalkin. "Yaptıklarından sonra tetiktedirler. Saldırıyı gece vakti yapmak daha iyi olurdu ama ustanın durumu başka seçenek bırakmıyor bize. Cesur ve hızlı davranmalıyız. Nehri geçer geçmez koşmaya başla, ama önce kılıcını çekmeyi unutma!"

Artık ağaçlara varmıştık ve neredeyse sığ geçide ulaşmak üzereydik. Umarım ustamı sağ salim bulabilirdik. Bizi o çukurda neyin beklediğini düşünmeye dahi dayanamıyordum. Ya orada yalnızca bilinci yerinde başını bulur ve ruhunu huzura kavuşturmak için onu yakmak zorunda kalırsak? Bu korkunç bir olasılıktı.

"Alice'in dediği yere yaklaşınca koklayarak kesin yerini tespit edebilirim," dedi Grimalkin. "Düşmanlarımız çok hızlı bir şekilde buraya gelecektir. Saldırı başlayınca arkama geç ve önüme çıkma. Görevin arkamı kollamak. Anlaşıldı mı!"

Başımı aşağı yukarı salladım. Birkaç saniye sonra nehri geçtik ve Grimalkin korkunç bir hızla koşmaya başladı. Ben de hemen arkasından ona yetişebilmek için çabalıyordum. Çok geçmeden taş döşeli sokakları geride bırakarak tırmanışa geçtik. O zaman bile bayırın dikliğine rağmen yavaşlamadı.

Nehri geçerken güneşli ve açık olan hava değişmeye başladı. Karanlık'a ait yaratıklar bir kez daha onu bize karşı kullanıyordu. Fakat bu kez bir fırtına yerine tepeyi bir sis tabakası sarmaya başladı.

Hedefimize yaklaşırken Grimalkin durup üç kez havayı kokladı, ben de hemen arkasında kılıcımı çekip nefes nefese onu bekledim. Yakındaki büyük evlerden birini çevreleyen ağaçları işaret edip o yöne doğru koşmaya başladı. Bunlar alıç ağacıydı –bir zamanlar orada bulunan tarlanın sınırlarını belirleyen bir çit oluşturuyorlardı– ve hemen yanlarında derin bir çukur vardı. Artık sis bulunduğumuz yere kadar gelmişti. Çok geçmeden yoğunlaşmaya başlayınca ışık azalmaya başladı.

Bu durum Katil Cadı'nın becerilerine herhangi bir engel teşkil etmiyordu. Grimalkin en uzaktaki ağaçlara doğru koştu –yani eve en yakın olanlara– ve orada çukuru hemen buldu. Üzeri büyük bir kayayla kapalıydı ama Grimalkin onu sımsıkı tutup yana çekince altındaki karanlık ve pis kokan çukur açığa çıktı. Her ne kadar karanlıkta iyi görebilsem de o an hiçbir şey göremiyordum.

"Ayağa kalkabilir misin John Gregory?" diye seslendi karanlığa. "Kalkabilirsen kollarını uzatabildiğin kadar uzat. Benim, Grimalkin! Çırağın Tom da yanımda."

Acaba Grimalkin cadı becerileriyle onu görebiliyor mu, diye düşündüm. Tek parça mıydı? Yoksa sadece o delikte olup olmadığını öğrenmek için boşluğa doğru mu sesleniyordu?

Çukurdan üst üste öksürme sesleri duyuldu; bu, yaşlı bir adamın göğsünü temizleyip soluk alabilme çabalarının sesiydi fakat yine de kutunun içinde aksırıp tıksıran başı anımsadım. Az sonra gerçeği öğrenecektik. Ama o esnada evin oradan başka sesler duyuldu: Bir kadın anlamadığım bir dilde –Romence olsa gerekti– öfkeyle bağırıyordu.

"Acele et, fazla vaktimiz kalmadı!" diye tısladı Grimalkin çukura doğru.

Aşağıdan bir kez daha öksürük sesleri geldi, fakat bu kez ustam konuştu. Hayatta olduğuna sevinmiştim ama sarf ettiği sözler duymak istediklerim değildi.

"Beni rahat bırak cadı!" diye bağırdı titrek bir sesle. "Benim vaktim doldu. Burada ölmeyi tercih ederim."

Sesinin böylesine yaşlı ve yorgun çıktığını duymak berbattı. Eğilip çukura baktım ve gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışmaya başladı. En sonunda onu görebildiğimde rahatladığımı hissettim. Ustam çukurun yan duvarına yaslanmış yukarı, bize doğru bakıyordu. Dehşet verici ve yılgın görünse de başı hâlâ bedeninin üzerindeydi.

"Henüz işin bitmedi!" dedi Grimalkin. "Kollarını uzat. Düşman yaklaşıyor, harcadığın her saniye hepimizin hayatını tehlikeye sokuyor!"

"Lütfen efendim!" diye bağırdım. "Eyaletin tamamı tehdit altında. Kana susamış ecinni ve cadılar batıya doğru ilerlemeyi planlıyor. Siscoi'yi de çağırmaya hazırlanıyorlar. Yardımınıza ihtiyacımız var. Bunu tek başımıza başaramayız. Bizi yüzüstü bırakmayın. Her şeyin bu şekilde bitmesine izin vermeyin!"

Bir an için sessizlik oldu. Ardından Bay Gregory'nin uzun uzun göğüs geçirdikten sonra kollarını uzattığını gördüm. Grimalkin anında uzanıp onu çukurun içinden çekip çıkardı.

Ustamı daha önce hiç bu kadar zayıf ve yaşlı görmemiştim. Baştan ayağa titriyor, güçlükle ayakta duruyordu. Cübbesi kendi kanı olduğunu tahmin ettiğim bir sıvıyla lekelenmişti ve boynunda derin diş izleri vardı. Gözlerindeki yorgunluk ve acı dolu ifadeyse yüreğimi burkuyordu.

Grimalkin tek kelime etmeden onu kaldırıp başıyla kolları yere doğru sarkacak şekilde sırtına vurdu.

Tam o esnada kalın sis tabakasının içinden bize doğru yaklaşan ayak sesleri duydum, ama bu saldırı beni çok hazırlıksız yakaladı. Yanından geçtiğimiz çukurda bir strigoika vardı ve aniden pençesini yüzüme doğru savurduğunu gördüm.

Aceleyle kılıcımı ona doğru savurunca dengemi kaybedip öne doğru, dizlerimin üstüne düştüm. Bir an için sonumun geldiğini düşündüysem de bu kez düşme sırası ecinnideydi: Sol gözüne bir bıçak saplanmıştı ve yüzünden kan damlıyordu. İlk atışı yapan Grimalkin ikinci bıçağını hazırlamıştı bile. Bir kez daha dönüp Hayalet'i bacaklarından yakaladığı gibi bayır aşağı koşmaya başladı. Ben de kalkıp peşi sıra koştum.

Judd'la birlikte kaçarken önümüze hiçbir engel çıkmamıştı; oysa bu kez yoğun sisin içinde bizi bekleyen ecinniler vardı. İlk kalabalık grubu geçerken Grimalkin karanlık bir silueti bıçağıyla hakladı. Sağ tarafımda devasa bir şey

hissedip kılıcımı oraya doğru savurunca kılıcın bir şeye çarpmasıyla birlikte anlık bir şaşkınlık yaşadım. Yaratık acı içinde bağırarak yere düştü; bu da moroiler tarafından ele geçirilmiş bir ayıydı.

Sonrasında başımız ciddi anlamda belaya girdi. Düşmanlarımız dört bir yanımızı çevrelemiş, sisin içinde pençe ve dişlerini göstere göstere duruyorlardı; kara büyü kullanılarak oluşturulan yoğun sis sayesinde gündüz vakti bile saldırabiliyorlardı.

"Arkamı kolla!" diye bağırdı Grimalkin. "Söylediklerimi unutma. Arkamı kolla, gerisini ben hallederim!"

Son derece kıvrak ve zarif hareketlerle dövüşmeye başladı ve her darbesiyle birlikte düşmanlarının kanını akıttı. Fakat arkasını kollamak çok güçtü çünkü asla uzun süre aynı yöne dönük kalmıyordu. Başlangıçta kılıcımı çılgına dönmüşçesine sağa sola savurarak ilerlerken bir yandan da kaygan yamaçta dengemi kaybetmeden düşmanlarımızı uzaklaştırmaya çabaladım. Eğilip Kader Kılıcı'nın altından geçerek saldırmaya hazırlanan sivri dişli bir strigoiyi son anda çektiğim bıçağımla haklamayı başardım. Yaratık yüzünü korumak için sağ elini havaya kaldırdı. Bu da üç parmağa mal oldu. Bıçağın adı boşuna Kemik Kesen konmamıştı.

Grimalkin sırtında Hayalet'i taşıdığından aynı anda yalnızca tek bıçakla savaşabiliyordu ama yine de durmaksızın kendi etrafında dönüp durarak savurduğu her darbeyle birlikte acı dolu çığlıklar duyuluyordu. Bıçaklarımla kılıcımı kullanarak onun arkasını kollamaya devam ettim. Bir

ara zamanı yavaşlatmaya çalıştıysam da dövüş öyle hızlı ve öfkeli ilerliyordu ki gerektiği şekilde odaklanmayı başaramadım.

En sonunda Grimalkin'e ayak uydurmayı başaramaz hale geldim. Dört bir yandan sarılmıştım ve çaresizlik içinde düşmanlarımı uzaklaştırmaya çabalıyordum. Kollarım ağrıyordu, tükenmiştim. Tam o esnada Grimalkin bir kez daha yanı başımda beliriverdi. "Şu tarafa!" diye bağırdı. "Beni takip et!"

Katil Cadı önümüzdeki düşman kalabalığını yararak bir kaçış yolu açmıştı ve çok geçmeden düşmanlarımızı arkamızdaki sisin içinde bırakarak bayır aşağı koşmaya başladık.

Karşımıza başka Karanlık'a ait varlık çıkmayınca bir şekilde nehrin karşı kıyısına geçmeyi de başardık. Fakat artık burada da güvende olmadığımızı biliyordum. Anlaşma feshedilmişti.

Batıya uzanan ovalar boyunca ilerlerken sokaklar bomboş ve sessizdi. Acaba henüz gündüz olmasına rağmen kasaba sakinleri evlerine mi kapanmıştı? Yoksa onlar da batıya doğru kaçmışlar mıydı?

"Beni indir," diye seslendi Hayalet güçlükle. "Yük olmak istemiyorum. Bırak yürüyeyim."

Grimalkin yanıt vermek yerine daha da hızlandı. Evleri geride bırakıp patika boyunca ilerledikçe sis dağılmaya başladı ve çok geçmeden kendimizi gün ışığının aydınlattığı bir ovada bulduk. Dönüp arkama baktığımda kasaba ve nehrin hâlâ sis içinde olduğunu gördüm. Alice ve

Judd görünürde yoktu. Tam endişe etmeye başlıyordum ki uzaktan bize doğru yaklaşmakta olan bir at arabasının yanında göründüler.

Onlara yaklaştıkça Grimalkin'i gören Benson'ın gözlerinin dehşet içinde belerdiğini fark ettim. Ancak iyi para almıştı ve Hayalet at arabasına yerleştirildikten sonra atları son sürat sürmeye başladı. Alice vakit kaybetmeden heybeyi Grimalkin'e uzattı. Arabanın peşi sıra koşmaya başladık.

Artık geri çekiliyorduk fakat bu geçici bir durumdu. Bizi bekleyen tehditle yüzleşmek üzere Todmorden'e dönmek bizim görevimizdi.

İlk yarım saat boyunca Grimalkin, Alice, Judd ve ben tehlikelere karşı uyanık bir halde at arabasının yanından koştuk, fakat sonra Benson bize doğru döndü.

"Bu hızla devam edersek atlar çatlar!" diye bağırdı başını iki yana sallayarak.

Hayvanlar ter içindeydi ve Grimalkin'in bir baş işaretiyle arabacı dizginlere asıldı, atları yavaşlatıp tırısa geçirdi. Karanlık çöktükten sonra nöbet değişimi yaparak birkaç saat dinlendik. Çok geçmeden yeniden yola koyulduk. Beklediğimiz saldırı gerçekleşmedi ve saatler geçtikçe Chipenden'e iyice yaklaştık.

Normalde şimdiye kadar endişelerim çoktan yatışmış olurdu, fakat Romanyalı varlıklar güçlerini birleştirdiğinde bize burada bile ulaşabilirlerdi. Hiçbir yer güvenli değildi.

BÖLÜM 19

ANLAŞMANIN ESASLARI

Chipenden'deki ilk gece olaysız geçtiyse de düşmanlarımızın çok yakında yeniden saldırıya geçeceğine emin olduğumuzdan tetikte kalmaya devam ettik. Ustamın durumu iyi değildi, şafak sökmesine birkaç saat kala acı içinde bağırdığını duydum.

Henüz yatak olmadığından Hayalet'e mutfak zemininde olabildiğince rahat bir yer yatağı yapmaya çalışmıştık. Soğuktan korumak için yer döşemesine serdiğimiz samanların üzerinde battaniyelere sarılı bir halde yatıyordu. Apar topar yanına koşunca uykusunda homurdandığını duydum. Çukura kapatılma ve kanının emilme anlarında yaşadığı dehşeti anımsatan bir kâbus görüyor olmalıydı. Önce onu uyandırmayı düşündüysem de çok geçmeden sesleri azaldı ve soluk alıp verişi düzene girdi.

Sonrasında bir türlü uykuya dalamadım. Havanın aydınlanmasıyla birlikte uyuşan bacaklarımı açmak ve yeni evdeki çalışmaları kontrol etmek üzere dışarı çıktım. Yeni çatı tamamlanmıştı ve kapılarla pencereler de yerlerine takıldığından en azından hava koşullarına karşı korunaklıydık.

İçerideyse daha yapılacak çok şey vardı. Üst kattaki yatak odalarının döşemeleri neredeyse tamamen yandığından henüz kullanılacak durumda değildi. Bu da marangozun sıradaki işiydi. Ancak ustamın öncelikler listesinde üst sıralarda bulunan kütüphane elden geçirilmişti.

Ardından kahvaltıdan önce ustamın durumunu görmek için bir kez daha yanına gittiğimde onu sırtını duvara vermiş, şömineye bakarken buldum. Bir yanında yarısı dolu çorba kâsesi duruyordu. Diğer yanındaysa Yaratıklar Kitabı.

Şöminede kütükler yanıyordu ve az eşyalı olmasına rağmen mutfak oldukça neşeli ve sıcaktı; yine de ustam üzgün ve endişeli görünüyor, yanmakta olan ateşe rağmen titriyordu.

"Daha iyi misiniz?" diye sordum.

"Evet, daha iyiyim evlat," dedi zayıf ve titreyen bir ses tonuyla. "Ama pek iştahım yok ve dün gece neredeyse gözümü kırpmadım... Bir ara dalmışım ve yine o aynı korkunç rüyayı gördüm. Bundan böyle deliksiz bir uyku çekebileceğimi sanmıyorum."

"En azından artık güvendesiniz," dedim. "Gerçekten öldüğünüzü düşünmüştüm."

Onu Bayan Fresque'nin kütüphanesinde bıraktığımdan bu yana ilk kez karşılıklı konuşuyorduk ve kesik başı olduğunu sandığım şeyle yaptığım konuşma da dahil olmak üzere olup bitenleri hızlıca anlattım.

"Ben de aynı şeyi düşündüm evlat, yani bunun gerçekten olduğunu. Başımı keserlerken korkunç bir acı hissettim ve sonra o kutuya kapatıldım. Güçlükle soluk alıp veriyordum. Karanlık'a karşı yıllardır yürüttüğüm mücadelede, yaşadığım en kötü deneyim buydu.

Sonra kendimi çukurda buldum ve başımın hâlâ yerinde olduğunu fark ettim. Bu beni rahatlatmalıydı, fakat kanımı emmeleri de en az bunun kadar kötüydü. İlk ısırıktan sonra pek bir acı hissedilmese de çaresiz ve zayıf bir şekilde o dehşet verici yaratığın eline düşmek, yaşam enerjim emilirken kalbimin güçlükle çarptığını hissetmek korkunçtu."

Hayalet gözlerini kapatıp bir süre öyle bekledikten sonra derin bir nefes alarak konuşmasına devam etti. "Şeytan'ı bağlayarak Karanlık'ı ciddi anlamda zayıflattığımızı düşünmüştüm, ama son derece dayanıklı görünüyor. Hatta şimdiye kadar hiç olmadığı kadar güçlenmiş bile olabilir. Mona Adası'nda Kemikli Lizzie'yi hakladık, sonra İrlanda'da keçi büyücülerinin Pan'ı çağırmalarına engel olduk ve Şeytan'ın başını kestik. Fakat yine de yendiklerimizin yerini hep yenileri aldı. Ve şimdi de Romanyalı yaratıklar Eyalet'i tehdit ediyor. Yine de gördüğüm kadarıyla yapman gerekenleri hakkıyla yapmışsın evlat. Seninle gurur duyuyorum. Şimdiye dek çalıştırdığım en iyi çıraksın, tabii bunu söylediğimi Judd Brinscall duymamalı," dedi gülümseyerek.

Bunun üzerine otuz iki dişimi göstere göstere gülümsemeye başladım. Ustam nadiren övgü dolu cümleler kurardı.

Coşkuya kapıldığımı görünce kaşlarını çattı. "Bu sözlerim seni şımartmasın evlat, hâlâ alman gereken çok yol var. Şimdi beni iyi dinle; hayatta kalma şansımızı arttırmak için yapabileceğimiz birkaç şey var!"

Yüzümdeki gülümsemeyi silip başımı salladım.

"Ecinni ve cadılar neredeyse her zaman geceleri saldırır. İlk olası saldırıdan önce hâlâ birkaç saatimiz var. Şimdi köye inip demirciden üç tane bıçaklı asa yapmasını iste; biri senin, biri benim ve biri de Judd için... Ona durumun çok acil olduğunu ve hava kararmadan almaya geleceğini söyle. Öleceksem de savaşarak ölmeyi yeğlerim! Ardından manav, bakkal ve kasaba da uğrayarak her zamanki yiyecek siparişimizi al.

Yapabileceğin bir şey daha var. Bu oldukça zorlu olsa da denemeye değer. Öcüyü anımsıyor musun? Onu bulup buraya gelmeye ikna edebilirsin. Onunla yeni bir anlaşma yapabilirsin."

Ustam gençliğinde, sözü geçen öcüyle bir anlaşma yapmıştı; anlaşma evin çatısı sağlam kaldığı sürece geçerli olacaktı. Yani yangın bu anlaşmayı geçersiz kılmıştı.

"Onu nasıl bulacağım?" diye sordum.

"Zor olacak evlat, ama fazla uzağa gitmiş olamaz. Güç hatlarını takip etmen gerek. İçgüdülerim kuzey-güney eksenindeki hattı takip etmiş olabileceğini söylüyor. Kimsenin bir öcü şikâyetiyle kapımı çalmamasından, buranın güneyinde terk edilmiş bir binaya sığındığını tahmin ediyorum ya da belki insanlar ona katlanıyordur. Kim bilir evlat, belki

de şu anda bir başkası için kahvaltı hazırlıyordur! Güç hattı boyunca ilerleyip neler olduğunu öğren. Belki de onunla ilk kez karşılaştığım yer olan eski ahşap değirmene gitmiştir. Öcüler alışkanlıklarına bağlı yaratıklardır ve sıklıkla bir zamanlar rahat ettikleri yerlere dönerler."

Güç hatları, öcülerin bir yerden bir yere giderken kullandıkları görünmez bağlantı noktalarıydı. Hayalet haklı olabilirdi. 'Tahmin' ettiğini söylemişti, ama içgüdüleri genelde doğru çıkardı.

"Harita olmadan bu hattı takip edebilir misin?" diye sordu. "Yoksa bir harita çizmemi ister misin?"

Hayalet'in haritaları yangında kaybolmuştu, fakat bu güç hattını daha önce ustamla birkaç kez katetmiştim. "Yolu hatırlayabilirim," dedim.

"Yaratık Kitabı'nda öcüyle yaptığım anlaşmaya dair detayları okudun mu?"

"Şöyle bir göz gezdirdim ama detaylıca okumadım," diye itiraf ettim.

"Çok fazla göz gezdiriyor ve çok az okuyorsun evlat. Bu da senin hatalarından biri! O halde şimdi oku. Faydası olabilir," diyerek kitabı bana uzattı.

Vakit kaybetmeden öcülerle ilgili bölümü açtım. Bir öcüyle baş etmenin dört aşaması vardır: pazarlık, korkutma, bağlama ve öldürme. Bu aşamalardan ilk ikisi öcü üzerinde işe yaramamıştı. Ustamın bunu kabullenmesi için başına korkunç bir darbe alıp yanaklarına dikişler atılması gerekmişti. Anlaşmanın esaslarını dikkatli bir şekilde okudum:

Sonraki gece korku içinde mutfağa girip görünmez öcüyle konuştum.

"Ödülün benim bahçem olacak!" diye bağırdım. "Yemek pişirmek, bulaşık yıkamak, temizlik yapmak ve etrafı toplamanın yanı sıra evle bahçeyi de her türlü tehdit ve yabancılara karşı koruyacaksın."

Öcü bunun üzerine homurdandı, sorumluluk alanını bahçeyi de kapsayacak şekilde genişlettiğim için sinirlenmişti. Vakit kaybetmeden konuşmaya devam edip bunun karşılığında alacağı ödülden bahsettim.

"Fakat bunun karşılığında bahçe aynı zamanda senin bölgen olacak. Çukurlara kapatılmış ya da zincire vurulmuş yaratıklar ya da benim gelecekteki çıraklarım dışında karanlık çöktükten sonra oraya girecek tüm yaratıkların kanı senindir. Fakat eğer bahçeye izinsiz giren kişi bir insansa öncelikle üç kez uluyarak onu uyarmalısın. Bu da evimiz dimdik durduğu müddetçe aramızda geçerli olacak bir anlaşma!"

"Öcüyü bulabilirsem sizce bu anlaşmayı kabul eder mi?"

Hayalet sakalını sıvazladı. "Öcüler söz konusu olduğunda ne kadar çok verirsen o kadar çok isterler, o yüzden daha başka bir şey düşünmen gerek. Bir öcüyle muhatap olurken atılacak en mantıklı adım pazarlık yapmaktır. Fakat eğer onu yeniden bahçeye ve eve geri getirebilirsek buraya gelebilecek strigoi ve strigoikaların bazılarıyla da başa çıkabilir. Karşılaştığım ecinnilerden bazılarının aksine onlar bir kez bir insan bedenine girdiler mi daha korunmasız oluyorlar."

"Peki ya cadılar?" diye sordum.

"Cadılar küre biçiminde saldıracak olurlarsa durum daha zorlu olabilir; tabii bir de Siscoi var: Kadim Tanrılardan birinin karşısında öcünün hiç şansı yok."

Üç yıl önce öcü bahçemizi Zehir adı verilen kötücül bir varlığa karşı korumuştu. Bu süreçte yaralanmasına rağmen hayatta kalmıştı. O dönemde Zehir sürekli güçlenmekteydi, fakat yine de onun gücü Kadim Tanrılarla kıyaslanamazdı.

"Yine de değer," diye devam etti ustam. "Bulabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

"Ben kahvaltıdan sonra köye inip demircinin bize asa hazırlamasını isteyeceğim," dedim. "Sonra da öcü avına çıkarım."

Hayalet başını iki yana salladı. "Üzgünüm evlat ama çok yakında Karanlık'la yüzleşeceksin. Yanma birkaç dilim peynir al. Şimdilik bu kadarıyla yetinmek zorundasın."

Midem açlıktan guruldamaya başlamıştı bile ve sessizce homurdandım.

"Biliyor musun evlat, o çukurda ölümün peşimi bırakması için yalvarırken düşünecek çok vaktim oldu. Her ne kadar eskiden Karanlık'a gereğinden fazla yaklaştığın için seni suçladıysam da aslında benim de senden farkım yoktu. Şimdiye kadar seni hep genç Alice'e karşı uyarıp durmamın nedeni Meg'le yakınlaşarak kendi sorumluluklarımı aksatmamdı..."

Sustu. Meg bir lamia cadısıydı, aynı zamanda ustamın hayatının aşkıydı. Uzun yıllar birlikte yaşamışlardı, ama sonunda cadı Yunanistan'a dönmüştü.

"Bunların çoğuna karşı zihnimi kapatmıştım," diye devam etti, "fakat Karanlık'la olan ilişkimin bundan daha önce başladığını itiraf etmeliyim. Öcüyle yaptığım anlaşma bunun başlangıcıydı. O, karşı taraftan edindiğim ilk müttefikti, beni sonunda Grimalkin'le işbirliğine götüren yolda ilk adım."

Aklım karışmıştı. Ustam neler söylüyordu? "O halde öcüyü aramamı istemiyorsunuz, öyle mi? Fikrinizi mi değiştirdiniz"

"Hayır evlat, onu bulup bir anlaşma daha yapman çok önemli. Karanlık'ı yenmenin bir yolu da Karanlık'ı kullanmaktır; biz de bunu yapmalıyız. Bu durumdan hiç memnun değilim. Hayatım boyunca korumaya çalıştığım ilkelerden, hayatta kalabilmek için vazgeçmemiz gerekiyor. Bu çok ama çok üzücü bir durum. Neyse, hadi şimdi git, ama ne yap yap hava kararmadan dönmeye çalış."

Aniden ciddi bir ifade takındı. "Judd'ın yaptıklarını affettim ve umarım sen de aynısını yapabilirsin evlat. Kimse mükemmel değildir ve birlikte çok şey yaşadık. O strigoi çukurlarından birine ben de girdiğimden onu anlayabiliyorum. Ailesine dair yöneltilen tehditler de cabası... Yani eski defterleri kapatalım artık, olur mu?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Olanların geçmişte kaldığını biliyordum. Judd'ı affetmek için elimden geleni yapsam da bu çok güçtü.

"Kahvaltıdan sonra Judd askerlere Todmorden'deki tehlikeden bahsetmek üzere Burnley'deki kışlaya gidecek," diye devam etti Hayalet. "Şansımız yaver giderse söyleyeceklerini dinleyip araştırma yapmak üzere oraya birlik gönderirler.

Gücümüzü toplarken bir şeyler yapmalıyız. Bu en azından düşmanlarımızın temkinli olmasını ve birkaç hayatın kurtulmasını sağlayabilir."

Grimalkin, Judd ve Alice bahçede pişirdikleri sucuk ve yumurtaları yiyorlardı. Ben de bu ziyafete iştahla baktım. Köpekler beni gördüklerine sevinerek koşa koşa yanıma geldiler, onları sevip okşadım. Sonra ateşin yanına oturup benden istenenleri anlattım.

"Denemeye değer," dedi Judd. "Öcüyü özlüyorum, Chipenden'deki çıraklık günlerime dair en iyi hatırladığım şey o. Öcü buraya ait, savunmamızı da kesinlikle güçlendirecektir."

"Ben de seninle geleyim," diye önerdi Alice.

"Evet, ikiniz birlikte daha güvende olursunuz," dedi Grimalkin, ayağa kalkıp heybesini omzuna asarken. "Sonrasında olası bir saldırı olup olmadığını görmek için etrafı kolaçan ederim. Nerede olduğumuzu keşfetmek için bir öncü birlik göndermiş olabilirler."

"Yani John Gregory'ye göz kulak olmak için Burnley'den bir an önce dönsem iyi olacak gibi görünüyor," dedi Judd. "Buradaki çiftçilerden bana bir at verecek olur mu diye soruşturacağım. O halde güneş batmadan birkaç saat önce burada buluşma konusunda anlaştık, değil mi? Eğer zamanında gelemeyecek olursam buna güvenebilir miyim?"

Ona söz verdikten sonra Alice'le birlikte köye doğru yürümeye başladık. Köpekleri de yanımıza almak isterdim fakat bu pek mantıklı olmazdı. Köpeklerle öcüler iyi anlaşamazlar, onları yanımızda götürmek hayatlarını tehlikeye atmak olurdu.

Alice'le hiç konuşmadan yürüyüş yaparken bile genellikle kendimi çok rahat hissederdim. Daha önce hiç sessizliği bozma ihtiyacı duymamıştım. Fakat bu kez kendimi rahatsız hissediyordum. Zamanımız azalıyordu; Şeytan'ı yok etme ayinine beş aydan daha kısa bir süre kalmıştı. Onun Karanlık'a gidecek olması fikri bana acı veriyordu, fakat gizlediğim gerçekler çok daha kötüydü: Aradığı kutsal nesne, –Dolorous adı verilen üçüncü kahraman kılıcı, Keder Bıçağı– canını almak üzere kullanılacaktı.

Alice bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Şeytan'ı yok etmek için kurban edilmesi gerektiğini öğrenmiş olabilir mi, diye düşündüm. Yaptığı büyülerle neler başarabileceğini kim bilebilirdi? Köye vardığımızda rahatladığımı hissettim.

Savaş sırasında düşman birlikleri Chipenden'e girmişti. Evler yakılmış, insanlar katledilmiş ve hayatta kalabilen köylüler oradan kaçmıştı. Binaların yeniden inşa edildiğini ve evlerde yaşamaya başlayanlar olduğunu görmek çok güzeldi. Demirciye uğrayıp akşamüzeri almak üzere üç tane asa sipariş ettim. Ardından sırasıyla manav, fırın ve kasaba gidip Hayalet'in evinde işlerin normale dönmeye başladığını ve gün sonuna kadar her zamanki siparişlerimizin hazırlanmasını istedim.

Bunu da yaptıktan sonra dikkatimizi Hayalet'in bir sonraki talimatına verdik. Öcüyü bulup Chipenden'deki eve dönmesi ve orayı tekrar koruması için ikna etmem gerekiyordu.

BÖLÜM 20

ESKİ GÜNLERDEKİ GİBİ

Hayalet'in öcüyü belirttiği güç hattı üzerinde bulacağımıza dair içgüdülerine güvenerek Alice'le Hayalet'in evinin güneyine doğru yola koyulduk.

Böylesine güneşli bir bahar sabahında yürüyüş yapmak çok keyifli olsa da Alice'in yanında kendimi rahatsız hissediyordum. Sığ nehir geçitlerini kullanarak kıvrıla kıvrıla ilerleyen nehri iki kez aştık ve öcünün bulunabilmesi muhtemel yerlerden ilkine ulaştık: iyice sarkmış olmasına rağmen çatısı hâlâ sağlam duran eski bir ahır.

"Uzun süredir kullanılmamış," dedi Alice. "Bence ümit vaat ediyor. Bir öcünün yaşamak için seçebileceği bir yer."

"O halde daha yakından bakalım," diye önerdim.

Binanın etrafında bir tur attıktan sonra içeri girdik. Saçak altlarında kuş yuvaları vardı, fakat cıvıltılarının dışında etrafta çıt çıkmıyordu. Karanlık'a ait bir varlığın yakınlarda olduğunu hissetmiyordum.

Güneye ilerlemeye devam ettik ve en sonunda güç hattı boyunca yaptığım son yürüyüşten hatırladığım küçük bir kulübeye vardık. O zaman burada bir çiftçi, karısı ve çocuğuyla birlikte yaşıyordu ama sonrasında araya savaş

girdi. Kapı ve pencereler kırılmış, kulübeden geriye sadece iskeleti kalmıştı; çatı da ilk fırtınada yıkılacak gibi görünüyordu.

İçeri girip kararmış kirişlere baktım. Öcünün burada yaşadığına dair hiçbir şey hissetmediysem de başka bir şey buldum. Köşede belli belirsiz bir parıltı görüldü ve en fazla beş yaşındaki bir çocuğun ruhu beliriverdi. Üzerinde kan lekeleriyle kaplı beyaz bir elbise vardı. Yanaklarından yaşlar süzülürken kollarını uzatıp yürek parçalayıcı bir sesle anne ve babasını çağırıyordu.

Anne babasını burada çıkan yangında kaybetmiş olabilirdi. Ya da askerler tarafından öldürülmüş olabilirlerdi. Ama bu küçük kızın hayaleti, savaşın bu kulübeye ulaştığı o korkunç güne kadar sevip koruyan anne babasını aramak üzere bir zamanlar mutlu olduğu yere geri dönmüştü.

"Ah! Ona yardım et Tom. Yardım et, lütfen!" diye bağırdı Alice, kolumu sımsıkı kavrarken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Alice cadı güçlerini gitgide daha fazla kullanıyor olsa da yüreği hâlâ olması gerektiği gibi çarpıyordu. Görebildiğim kadarıyla kötücül bir cadıya dönüşmekten çok ama çok uzaktı.

Hayalete yaklaşıp yanına eğildim. "Beni dinle," dedim usulca. "Lütfen ağlama ve beni dikkatlice dinle. Ben sana yardım etmek için buradayım. Her şey yoluna girecek, gerçekten."

Kız ağlamaya devam edince bir kez daha denedim.

"Anne babana kavuşmak istemez misin?" diye sordum.

"Sonsuza dek onlarla birlikte olmak istemez misin? Sana ne yapman gerektiğini söyleyebilirim. Bu çok kolay."

Çocuk, gözlerini elinin tersiyle sildi. "Nasıl?" diye sorarken alt dudağı hâlâ titriyordu, fakat bu kez yüzünde bir umut ışıltısı görülüyordu.

"Tek yapman gereken geçmişte kalan mutlu anılarından birini düşünmek."

"Hangisi? Hangisi? Öyle çok var ki. Askerler gelmeden önce çok mutluyduk," diye yanıtladı. "Mutlu, mutlu, mutlu... Biz hep mutluyduk."

"Gerçekten çok özel bir an olmalı. İyi düşün. Hepsinden daha önemli ve özel bir anın yok mu?" diye ısrar ettim.

Çocuk başını aşağı yukarı salladı. "Annem doğum günümde bana beyaz bir elbise almıştı. Babam da beni omuzlarında taşıyordu!"

"Elbise bu mu?" diye sordum. "Yani şu an üstünde olan?"

"Evet! Evet! Annem bu elbiseyle tıpkı bir prenses gibi göründüğümü söylemişti ve babam da başım dönünceye kadar beni döndürüp durdu."

Çocuk hatırladığı bu güzel anıyla birlikte gülümsemeye başladıkça üzerindeki kan lekeleri silindi ve elbisesi bembeyaz oldu.

"Annenle babanı görebiliyor musun?" diye sordum usulca. "Işığa doğru bak!"

Yanaklarından bir kez daha yaşlar süzüldü, fakat bu kez gülümsüyordu, bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Annesiyle

babasının orada onu beklediklerini, kollarını uzatmış yanlarına gelmesi için onu çağırdıklarını biliyordum.

Küçük kız bana sırtını dönüp yürümeye başladı. Çok geçmeden silinip gözden kayboldu.

Alice'le birlikte sessizce yürümeye başladık. Kendimi mutlu hissediyordum ve aramızdaki gerginlik sanki uçup gitmiş gibiydi. Kimi zaman hayalet çırağı olmak güzeldi, kendimi gerçekten iyi bir şey başarmış gibi hissediyordum.

On dakika sonra ahşap değirmene vardık. Hayalet'in de bahsettiği gibi öcüler gerçekten de alışkanlıklarına düşkün yaratıklardır. Bir zamanlar burada rahat ettiği için tekrar buraya dönmüş olma olasılığı son derece yüksekti.

Değirmenin giriş kapısı menteşelerinden çıkmıştı ve atölye bomboştu. Etrafta ne şiddet ne de gelişigüzel bir yıkıma dair herhangi bir belirti vardı. Değirmen, düşman devriyelerinin yaklaştığı haberi geldiğinde terk edilmişti muhtemelen. Ve çalışanlar bir daha geri dönmemişti. Eyalet'te hayat hâlâ normalden çok uzaktı.

Atölyedeki uzun çalışma sehpasına yaklaşırken ensemden sırtım boyunca bir ürperti yayıldığını hissettim, Karanlık'a ait bir varlığın yaklaştığını biliyordum. Hemen ardından öyle yüksek bir kedi mırıltısı duydum ki raflardaki ahşap törpüleriyle keskiler oldukları yerde titremeye başladı. Bu kedi öcüydü ve bu şekilde mırlaması iyiye işaretti. Demek beni hatırlıyordu. Bunun üzerine vakit kaybetmeden yüksek ve kararlı bir ses tonuyla konuşarak pazarlık etmeye başladım.

"Ustam John Gregory, Chipenden'e dönmeni istiyor. Ev onarılıyor ve çatısı tamamlandı bile. Geçmişteki çalışmaların

için sana minnettarız ve işbirliğimizin gelecekte de aynı şekilde devam edebilmesini umuyoruz."

Uzun bir sessizliğin ardından öcünün ahşabı çizdikçe çıkardığı tırnak seslerini duydum. Görünmez pençeleriyle duvara dayalı büyükçe bir kütüğü tırmalıyor olmalıydı. Sesler kesildiğinde öne çıkıp yazdığı yanıtı okudum:

Gregory yaşlı ve yorgun. Gelecek sana ait. Anlaşmayı biz yapalım.

Ustamın bu konuda ne düşüneceğini bilmediğimden duraksadım.

"Kabul et Tom!" diye ısrar etti Alice. "Gelecek *sensin*: yakında Chipenden'deki hayalet sen olacaksın. Buna hiç şüphe yok, öcü mantıklı konuşuyor!"

Alice'in sözleri üzerine yaratık yeniden mırlamaya başladı. Önemli olan kaçınılmaz saldırıdan önce, öcüyü Chipenden'e gelmeye ikna etmekti.

"Kabul ediyorum!" diye seslendim. "Anlaşma seninle benim aramda olacak."

Görünmez pençelerin ahşaba sürtünme sesi tekrar duyuldu. Yazdıklarını okuyunca ümitsizliğe kapıldım.

Bedelim bu kez daha yüksek. Bana daha fazla ödeme yapmalısın.

Hayalet haklıydı. Öcü artık eski anlaşmanın şartlarından memnun değildi. Hızlı düşündüm. Daha fazla ne önerebilirdim? Aniden aklıma bir şey geldi. Öcü güç hatları

boyunca hareket edebilirdi ve evin içinde farklı yönlere giden pek çok güç hattı vardı.

"Bahçeye girmeye çalışan karanlık varlıkları öldürmenin yanı sıra," diye söze girdim, "senin için bir işim daha var. Bazen Karanlık'a ait varlıkların peşine düştüğümde kendimi büyük tehlikelerle karşı karşıya bulabiliyorum; o zaman benimle omuz omuza çarpışman için seni çağıracağım. Düşmanlarımı öldürüp kanlarını içebileceksin! Senin adın ne? Seni çağırabilmem için adını bilmeliyim!"

Öcü pençelerini kullanarak ahşabın üzerine yeniden bir şeyler yazmadan önce epey bir süre geçti. Belki de adını söylemeye çekiniyordu? Ama en sonunda şöyle yazdı:

Kratch!

"Başım belaya girdiğinde üç kez adını sesleneceğim!" dedim.

Bir kez daha o tok mırıltıyı duydum. Fakat sonra eklemem gereken bir başka koşul daha olduğunu fark ettim. "Bahçede korunması gereken şeylerin yanı sıra üç tane de kurt köpeği var. Onlara zarar verilmemeli. Onlar bizim dostumuz. Ayrıca bahçeye giren ziyaretçilere de zarar vermemelisin. Anlaştık mı?"

Mırıltı daha derinden geldi ve pençelerin ahşap üzerinde hareket etmeye başladığı duyuldu.

Anlaşma ne zamana kadar geçerli olacak?

Yanıt hemen aklıma geldi. Düşünmeme dahi gerek yoktu. Sanki benim yerime bir başkası konuşuyordu.

"Anlaşma ölümümden üç gün sonrasına kadar geçerli olacak. Bu süre boyunca dostlarımı koruyup düşmanlarımın kanını içmelisin. Sonrasında gitmekte özgürsün!"

Aniden öcü karanlığın içinde beliriverdi, iri yarı bir kedi biçimindeydi. Gözlerinden biri kördü ve üzerinde dikey bir yara izi vardı. Bu yarayı Zehir'le savaşırken almış olsa gerekti. Öne çıkıp bacaklarıma sürtünürken bir yandan da mırıldanmaya devam ediyordu. Fakat sonra gözden kayboluverdi.

"Başardın Tom!" diye bağırdı Alice.

Kendimden hoşnut bir ifadeyle ona gülümsedim. "Eve dönünceye dek kesin emin olamayız Alice, ama umutlandığım kesin!"

"O öcüyü sana yardım etmesi için gerçekten çağırır mısın Tom?" diye sordu Alice. "Bunu yaparsan ev korumasız kalır."

"Bu doğru," diye onayladım. "Bunu ancak hayatım gerçekten tehlikede olursa yaparım. Ve Siscoi'yle yüzleşmesi için çağırmayacağım da kesin."

Vakit kaybetmeden köye doğru yola koyulup demirciden asalarımızı aldık. Her zamanki gibi mükemmel bir iş çıkarmıştı ve ücreti hemen orada ödedik. Ardından üç dükkâna daha uğrayıp erzaklarımızı aldım; sebze, pastırma, jambon ve yumurta... Ayrıca fırından taze ekmek de aldım. Yiyecek dolu heybeyi ben, üç asayı ise Alice taşıyordu.

Chipenden'e yaklaştıkça kendimi güvende hissetmem gerekirdi fakat ben rahatsız hissediyordum. Todmorden'den bu yana takip edildiğimize emindim; Şeytan'ın hizmetkârları arayı kapıyor olmalıydı.

Eve uzanan yolda yürürken ileride bir silüet görünce kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Fakat sonra bunun sırtında heybe taşıyan uzun boylu bir kadın olduğunu fark ettim: Grimalkin! Katil Cadı kapıya yaslanmıştı. İçinde Şeytan'ın başı bulunan heybeyi omzuna atmıştı; onu asla gözünün önünden ayırmıyordu. Gülümseyerek sivri dişlerini gösterdi.

"Başardın," dedi. "Düşmanlarımızı koklamak üzere dışarı çıktım, ama döndüğümde bahçeye adımımı atar atmaz bir hırıltı duydum. Öcü geri döndü ve kana susamış durumda! Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

Çiftlik kapısından geçip yokuş yukarı yürüyerek bahçeye ulaştık. Orada durduk ve ben ağaçlara doğru seslendim: "Yanımdaki, misafirimiz Grimalkin. Onun buradan güvenli bir şekilde geçmesine izin ver ve bana nasıl davranırsan ona da öyle davran!"

Bir süre duraksadıktan sonra temkinli adımlarla bahçeye girdim. Tehditkâr bir hırlama duyulmadı. Öcü anlaşmamızın kurallarına uyuyordu. Alice için konuşma yapmaya gerek yoktu; Hayalet bunu çok daha önce yapmıştı. Judd da güvendeydi; Hayalet'in yanında çıraklıklarını tamamlayan hayaletler genellikle bahçeye rahat rahat girip çıkabilirlerdi.

"Düşmanlarımıza dair herhangi bir işaret gördün mü?" diye sordum Grimalkin'e eve yaklaşırken.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Güneydoğuya, neredeyse Accrington sınırına kadar gittim fakat hiçbir şey

bulamadım. Cadılar küre biçiminde gelmedikleri müddetçe şafaktan önce yeni bir saldırı olasılığı az."

Mutfakta Hayalet'in yeni bir masa ve altı sandalye alıp bunları şöminenin hemen karşısına yerleştirmiş olduğunu gördüm. Ustam artık ayaklanmıştı ve bir yandan tek eliyle sandalyelerden birine yaslanırken öte yandan gülümsüyordu.

"Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?" diye sordum.

"Kesinlikle öyle evlat," diye yanıtladı. "Öcüyü geri getirmeyi başarmışsın. Ve bize erzak da getirmişsin," diyerek yere bıraktığım çuvalları başıyla işaret eti. "Umarım yarın sabah bize bir şeyler hazırlar. Tıpkı eski günlerdeki gibi!"

Judd Brinscall hava kararmadan bir saat kadar önce döndü. Burnley'deki kışlaya yaptığı yolculuk başarılı geçmişti. Görünüşe bakılırsa son birkaç ay içinde gerçekleşen tuhaf ölümlere dair raporlar kışla kumandanının kulağına kadar gitmişti ve Judd'ın anlattıklarıyla birlikte kararını vermişti. Todmorden'e gönderilmek üzere kalabalık bir birlik hazırlanacaktı. Tabii birkaç günlük bir gecikme yaşanabilirdi. Boştaki tüm askerler savaş sonrasında Clitheroe'yi işgal eden hırsızlık çetelerinin kökünü kurutmakla meşguldü. Çok geçmeden asayişi sağlayacakları kesindi, fakat Karanlık'a ait varlıklara mücadele etme konusunda deneyimleri yoktu. Todmorden'de onları bekleyen durumla başa çıkabileceklerine dair şüphelerim olsa da bu düşüncelerimi kendime sakladım. İçimizden birinin askerlerle iletişime geçerek onlara bazı uyarılarda bulunması iyi olurdu, fakat önce geceyi sağ salim atlatmalıydık.

Geceyi bahçede geçirdik. Hiç zor olmadı, hava oldukça sıcaktı. Her ne kadar hâlâ güçsüz olsa da Hayalet de artık yürüyebiliyordu. Öcüyü geri getirebildiğim için beni kutladı. Benimle anlaşma yapma konusunda ısrar ettiğini söyleyecek cesareti bulamadım. Neler olduğunun önemi yoktu ve bu durumu bilmesi gerekmiyordu.

Sırayla nöbet tuttuk. Hayalet, Judd ve ben uyurken bile asalarımızı yanımızdan ayırmadık. İlk nöbet benimdi ve bahçenin otlarla ağaçların birbirine karıştığı sınırında dolaşıp durdum. Vakit geçirmek için ölü cadıların hâlâ mezarlarında güvenli bir şekilde bağlı olup olmadıklarını kontrol etmek üzere doğudaki bahçeye geçtim. Her şey yolundaydı.

Yaklaşan strigoi tehlikesine karşı öcünün tetikte olduğunu bilmek biraz olsun rahatlık sağlıyordu. En büyük korkum Siscoi'nin cadılar tarafından dünyamıza çağırılarak Şeytan'ın başını geri almak üzere yola koyulmuş olma olasılığıydı. Kan çukuruna tuz ve demir dökmenin onu yavaşlatmış olmasını umuyordum.

Grimalkin ikinci nöbeti devralınca ben biraz uyumaya çalıştım. Sürekli olarak uykuya dalıp dalıp irkilerek uyanıyordum. Korkunç bir uluma apar topar uyanmama neden olduğunda nöbetin bir kez daha değiştiğini hayal meyal anımsıyordum.

Bir şey bahçeye girmişti ve öcü tarafından kovalanıyordu.

BÖLÜM 21

BOŞ GÖZ YUVALARI

Asamı kaptığım gibi ayağa fırladım, hemen yanımda ustam da ayağa kalkmaya çabalıyordu. Onu kolundan tutup ayağa kaldırdım. Biri ağaçlara doğru koşuyordu. Bu koşuşu tanıyordum, öcünün uyarı hırıltısı bir kez daha yükselirken Grimalkin tehlikenin kaynağına doğru koşuyordu.

Alice hemen yanımdaydı fakat Judd Brinscall etrafta yoktu. Nöbet sırası ondaydı ve bahçenin herhangi bir yerinde olabilirdi.

"Gidip Judd iyi mi bir bakayım," dedim.

"Hayır evlat, burada kal. Başı beladaysa bile öcü orada ve cadı da çok geçmeden oraya varmış olur."

"Bu doğru Tom," dedi Alice ilk kez Hayalet'le hemfikir olarak. "En iyisi burada beklemek."

Aniden öcü üçüncü kez kükredi. Hemen ardından da başladığı gibi kesiliveren tiz bir çığlık duyuldu. Çok geçmeden biri bize doğru koşmaya başladı. Asamı hazırladım, Hayalet de aynısını yaptı. Gelenin Judd olduğunu görünce rahatladık.

"Batı bahçesindeydim," dedi. "Orası temiz. En iyisinin işleri öcüye bırakmak olduğunu düşündüm."

"Evet, bu en mantıklı hareket," dedi Hayalet. "Seni iyi eğitmişim, tabii cadı işlere burnunu sokmadan duramadı. Bu saldırı güneyden geldi. Neyin ne olduğunu çok geçmeden öğreniriz."

Her yer sessizdi ve esinti bile kesildi. Orada karşımıza çıkabilecek tehlikelere karşı tetikte öylece bekledik. Beş dakika kadar sonra Grimalkin ağaçların arasından çıktı.

"Bu bir strigoiydi," diye onayladı. "Ben oraya varmadan öcü onu haklamıştı bile. Yakaladığı şey pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu ama yine de onu paramparça etmekle meşguldü."

Ateşin közlerinin yanma oturduysak da hiçbirimiz uyumaya hazır değildik. Sanırım yeni bir saldırının daha olabileceğini hissediyorduk.

Düşündüğümüz saldırı bir saat içinde gerçekleşti. Alice bir anda gürültülü bir şekilde iki kez havayı kokladı. "Cadılar! Çok yakındalar!" diye bağırdıktan sonra ayağa kalkıp doğu istikametini işaret etti.

Hepimiz ayaklanıp Alice'in işaret ettiği yöne baktık. Gece bulutsuzdu ve gökte yıldızlar parlıyordu. Işıklardan birkaçı hareket ediyordu. Bize doğru yaklaşan sekiz tane saydım. Çok geçmeden doğu bahçesindeki ağaçların üzerinde durup havada daireler çizip yer değiştirerek dans etmeye başlayan küreleri seçebildik.

Hem Hayalet hem de Judd'ın suratları asılmıştı. Asalarını çaprazlama tutuyorlardı; tabii bu tür silahlar Romanyalı cadıların animizm büyülerine karşı işe yaramazdı ve cadılar,

çok geçmeden bize yaklaşıp bedenlerimizdeki yaşam enerjimizi emmeye çalışacaklardı.

Grimalkin, Alice'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve o da onaylarcasına başını aşağı yukarı salladı. Düşmanlarımıza karşı büyü gücü kullanacaklarından şüphe ediyordum. İrlanda'dayken Alice'in emrindeki o korkunç güce tanık olmuştum. Bu gücü kullanma konusunda çekimserdi, ne de olsa bu güce başvurmak kötücül bir cadı olma yolunda bir adım daha atması anlamına geliyordu. Ve Hayalet bu durumu hiç hoş karşılamazdı.

Küreler dans etmeyi bırakıp bize doğru alçaldılar, fakat öcüden anî bir kükreme yükseldi: cadılara meydan okuyan korkunç bir uluma. Kırmızı bir şey onlara doğru yükseldi ve küreler önce dağıldılarsa da hemen ardından tekrar birleşip saldırı pozisyonu aldılar. Kükreme bir kez daha duyuldu ve öcü yeniden yükseldi. Bu kez birkaç tiz çığlığın ardından ışık çakmaları görüldü. Küreler tekrar ağaçların üzerinde toplandı fakat artık yalnızca beş taneydiler. Ve her biri farklı yönlere dağıldı.

"Bu çok kolay oldu," dedi Hayalet. "Böyle bir saldırıyı beklemiyorlardı. Öcü birkaçını hakladı ama bizim tetikte olmamız lazım. Diğerleri her an yeniden saldırıya geçebilir. Eninde sonunda öcüyle başa çıkmanın bir yolunu bulacaklardır."

Yeniden tedirgin bir şekilde ateşin yanına oturduk, ancak beklediğimiz saldırı olmadı ve çok geçmeden ufuk, sökecek şafağın renkleriyle aydınlanmaya başladı. Saldırıdan sonraki duruma bakmak için beşimiz birlikte güney

bahçesine gittik. Strigoinin ele geçirdiği bedenin parçaları geniş bir alana yayılmıştı. Kafatasını ağaç dallarının birine saplanmış, boş göz çukurlarından otlar çıkar vaziyette bulduk. Tabii ecinni eninde sonunda kendine yeni bir beden bulurdu.

"Kemikleri elimizden geldiğince toplayıp gömmeliyiz," dedi ustam. "Ne de olsa bunlar masum bir insandan geriye kalanlar."

Dediğini yaptıktan sonra eve dönüp yangından etkilenmemiş bir kürek buldum. Kararmıştı fakat hâlâ tek parçaydı ve bu küreği kullanarak ağaçların altında fazla derin olmayan bir çukur kazdım. İçine bulabildiğimiz kemikleri yerleştirdikten sonra toprakla doldurduk. İşimizi bitirince oturup hazırladığımız mezara bakarken Hayalet usulca, "Rahat uyu," dedi. Bunlar onun için duaya en yakın sözlerdi.

"Öcü bu bedeni kandırıldığını düşündüğü için parçalamış olmalı," dedi. "Strigoinin vücudunda dolaşan kan, kurbanının kanıdır. Öcülerse taze kan sever! Kendini bize kahvaltı hazırlayacak kadar iyi hissettiğini umalım!"

Mutfağa girdiğimizde masanın üzerinde domuz pastırması ve yumurta dolu beş tabak vardı, masanın ortasındaysa tereyağlı ekmekler duruyordu. Vakit kaybetmeden yerlerimizi aldık. Her ne kadar domuz pastırması fazla pişmiş olsa da çok açtık ve hemen yemeye koyulduk.

En sonunda Hayalet tabağını itip tek tek her birimize baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Konuşma vakti geldi," dedi. "Yapılması gerekenler hakkında konuşmalıyız."

Ardından Alice'e döndü. "Sana daha önce de sormuştum kızım ve bir kez daha soruyorum. Karanlık'a gidip ihtiyacımız olan şeyi getirmeye hazır mısın?"

Alice henüz yanıt vermeden, "Bunun başka bir yolu olmalı!" diye bağırdım. "Buna izin veremem."

"Onu korumaya çalıştığın için seni suçlamıyorum evlat, ama yapılması gerekenleri biliyoruz. Hedeflerimize ulaşmak için sınırlarımızı ne kadar zorlayabiliriz?"

"Ne gerekiyorsa yapmalıyız. Bunu taşımaya daha ne kadar devam edebilirim?" diye sordu Grimalkin ayağa kalkıp deri heybeye vurarak. "Benimle gel Alice. Seninle yalnız konuşmalıyım."

Alice, Katil Cadı'nın arkasından bahçeye çıkınca Hayalet, Judd ve ben boş tabaklarımıza bakakaldık.

"Şeytan'dan önce halletmemiz gereken bir sorun var," dedi Hayalet. "Ve çok acil. Bu bahçenin sınırları içerisinde güvende olabiliriz, ama dışarıda kalan zavallı insanlar ne olacak? Todmorden'e yakın olanlar biz konuşurken öldürülüyor olabilir. Onlara yardım etmeliyiz. Bu bizim görevimiz."

"Yani Todmorden'e mi dönmeliyiz?" diye sordu Judd. "Yani geri dönmemiz gerekeceğini biliyordum, fakat bu kadar çabuk olacağını sanmıyordum!"

"Ancak haftalar sonra bu yolculuğa çıkabilecek kadar güç toplayabilir ve oraya vardığımızda etkili olabilirim," dedi Hayalet başını iki yana sallayarak. "İşi yapmasını başkalarından istemek bana acı verse de başka çarem yok.

Burnley'den gelen askerler çoktan Todmorden'e girmiş olmalılar, ama onlar insanlara karşı savaşmaya alışık ve Karanlık karşısında ne yapacaklarını bilmiyorlar. Onlara bu konuda uzman desteği sağlamalıyız. Sen Tom'u da alıp oraya gider misin Judd? Nehri geçmenizi beklemiyorum ama bu yakadaki insanlara yardımcı olabilirsiniz. Düşmanlarımız muhtemelen işe önce kasaba sınırında yaşayan insanlardan başlayacaktır. Size ihtiyaç duyacak olanlar da onlar."

"Elbette," dedi Judd. "Ama kasaba halkı bizi hoş karşılamayacaktır. Kendi hayatta kalma mücadeleleri onları daha çok ilgilendirir. Yine de bunu yapmalıyız. Hemen yola çıkarız."

Ben de başımı aşağı yukarı salladım. Düşmanlarımızın karar vermelerini beklemektense dışarı çıkıp bir şeyler yapmak daha iyiydi.

Sonrasında yine sessizlik oldu. Tam Alice ve Grimalkin'in nereye gittikleri ve ne konuştuklarını düşünürken uzaktan bir çan sesi duyuldu.

Birileri bodur söğütlerle çevrili dört yol ağzındaki zili çalarak Hayalet'i çağırıyordu. Genellikle sorunun ne olduğunu öğrenmek için oraya önce ben giderdim. Olay vahşi bir öcüden tutun da mezarlık aylaklarına varıncaya dek her şey olabilirdi. Bazen insanlar ortada herhangi bir tehlike yokken bile korkuya kapılırdı; bazense koca bir aile tehdit altında olurdu ve ustam vakit kaybetmeden işleri yoluna koymak üzere harekete geçerdi.

"Görülen o ki birilerinin başı dertte," dedi Hayalet. "Gidip neler olduğuna bir baksan iyi olur evlat."

"Ben de onunla gideyim," dedi Judd. "Bu, içimizden birilerini dışarıya çekmek için oynanan bir oyun olabilir."

"Evet, haklısın. İkiniz birlikte daha güvende olursunuz," diye onayladı ustam.

Çok geçmeden bahçeden çıkıp dört yol ağzına doğru ilerledik. "Tıpkı eski günlerdeki gibi!" diye şaka yaptı Judd. "Genç bir çırak olarak buraya gelirken genellikle heyecandan titrerdim. Bu zil sesi bir saat içerisinde hayaletlere özgü bir yolculuğa çıkacağım anlamına gelirdi."

"Ben de öyle hissederdim," dedim. Çayırlığı geçip yeniden ağaçların arasına daldık. Artık neredeyse dört yol ağzına varmak üzereydik ve gökyüzünde batıdan gelen kara yağmur bulutları toplanmaya başlamıştı. Görünüşe bakılırsa gökyüzü her adımımızla birlikte daha da kararıyordu. Aniden zil sesi bir kez daha duyuldu.

"En azından hâlâ buradalar," dedi Judd. "Beklemeye dayanamayıp gidenler de olurdu."

"Bazıları Hayaletlerden, öcülerden korktuklarından daha çok korkarlar!" dedim.

Her ikimiz de güldük fakat sonrasında hemen kendimizi toparladık. Çünkü karanlığa rağmen zili çalanı görebiliyorduk.

Bu çok güzel ve genç bir kadındı, onu iyi hatırlıyordum; bu kadın, bize Hayalet'in yeni kütüphanesi için kitap vaatleriyle Todmorden'e çeken kişiydi.

Bu Bayan Cosmina Fresque idi. Ya da daha doğrusu, onun bedenini ele geçirmiş bir ecinniydi.

"Size bir mesajım var, hayatta kalma şansı!" diye bağırdı çanın ipini bırakarak. Çan rüzgârla birlikte sallanıp bir süre daha çaldıktan sonra durdu.

Asalarımızı çaprazlama bir şekilde önümüzde tutarak temkinli adımlarla ona yaklaştık. Asalarımızın ucundaki bıçakları birer *klik* sesiyle çıkarıverdik.

"Sadece bize istediğimiz şeyi verin! Bize ustamız Şeytan'ın başını geri verin!" diye bağırdı ecinni. "Bunu yaparsanız biz de kendi topraklarımıza dönüp sizi ve yurdunuzu rahat bırakırız."

"Peki ya bunu yapmazsak?" diye sordu Judd. Hâlâ bu silüete doğru ilerliyorduk, artık aramızda on adımdan az kalmıştı. Çanın ipinin hemen altında, sırtını bir ağaca vermiş duruyordu. Yan gözle Judd'a bakınca yanaklarından aşağıya süzülen gözyaşlarını gördüm. Ecinni de olsa karşısında kanlı canlı bir kadın duruyordu; hem de bir zamanlar sevdiği kadın.

"O zaman burası yaşayan ölülerin yurdu olur: Bizim sözümüz geçer ve kimin istersek onun kanını alırız."

"Bu da bizim yanıtımız!" diye bağırdı Judd ve asasının ucundaki bıçağı ecinniye doğru savurdu. Kadın yana çekilerek bu darbeden kaçmayı başardı. Judd, Hayalet'in öğrettiği klasik hareketi denedi. Asasını sol elinden sağ eline alıp dosdoğru ecinninin kalbine saplayarak onu ağaç kütüğüne mıhladı.

Kadından korkunç bir çığlık yükseldi ve ağzından fışkıran kanlar çenesinden süzülüp ayaklarına damladı. Sonra gözlerini yuvarlayıp titreyerek geriye düştü. Kılıç tarafından mıhlanmış olmasa dosdoğru yere yuvarlanırdı. Gümüş alaşım kalbine saplanmış olsa gerekti, neredeyse anında bedeninden parlak turuncu bir ışık sarmalı yükseldi, bir süre havada asılı durduktan sonra doğuya doğru hızla uzaklaştı.

İkimiz de Cosmina'nın cesedinin başında öylece kalakaldık. En sonunda Judd bana döndüğünde gözleri hâlâ yaşlıydı. "Bana bir iyilik yap Tom," dedi. "Eve gidip bana küreği getir. Ondan geriye kalanları gömmeliyim."

Gerisingeri koşup Hayalet'e olanları anlattıktan sonra küreği kaptığım gibi geri döndüm. Dört yol ağzına ulaştığımda Judd cesedin yanma diz çökmüş, elini tutuyordu.

"İstersen ben kazarım," diye önerdim.

Judd yavaşça ayağa kalkıp başını iki yana salladı. "Hayır Tom, bu benim işim. Küreği getirdiğin için teşekkürler. Sen şimdi eve geri dön. Ben de işim biter bitmez gelirim."

Fakat ben hemen dönmedim. Ecinni dört yol ağzına tek başına gelmemiş olabilirdi, bu yüzden ağaçların arasına gizlenip Judd'ı uzaktan izledim. Ağacın altında bir çukur kazıp Cosmina'nın bedenini gömdü. Aniden acı dolu korkunç bir çığlık atarak asasını sertçe mezara indirdi.

Cesedin başını koparmıştı. Herhangi bir ecinni ya da başka bir varlığın bu bedeni yeniden ele geçirmesini önlemenin yollarından biri de buydu. Mezarı toprakla doldururken hıçkıra hıçkıra ağladığını duyabiliyordum. Hemen

ardından, vahşi hayvanların mezarı kazmasına engel olmak için topladığı taşları toprağın üzerine dizdi. Ancak diz çöküp başını eğerek mezara bakmaya başladığında kalkıp eve dönebildim.

Bu acı dolu bir görev olmuştu. Alice'i kurban etmem gerekse nasıl hissederdim? Bunun düşüncesi bile dayanılmazdı. Zaman azalıyordu. Şeytan'ı yok etmek için Alice'in ölmesinin gerekmediği bir başka yol bulmalıydım. Fakat annem çok güçlüydü ve bana önerdiği yöntemi bulmak için çok çabalamıştı. Ben nasıl olur da daha iyi bir yöntem bulabilirdim?

BÖLÜM 22

BIRAKIN ONLAR BİZE GELSİN!

Ertesi gün öğleden hemen sonra Hayalet'in isteğini gerçekleştirmek üzere hazırlıklara başladık. Onu köpekler ve öcüyle geride bırakarak Grimalkin, Alice, Judd ve ben bir kez daha Todmorden'e doğru yola koyulduk.

Bahçeden çıkarken Alice yanıma geldi. Elinde bir kitap vardı. "Alsana," dedi. "Bu Yaşlı Gregory için. Kendim yazdım."

Gülümseyerek kitabı alıp başlığını okudum: *Pendle Klanlarının Gizleri*.

"Bu kitap cadılar dışında kimsenin bilmediği karanlık gizlerle ilgili, bunları hayaletler bile bilmez. Gerçekten işe yarayacaktır. Ustan benden böyle bir hediyeyi kabul etmez, ama onu sen verecek olursan yeni kütüphanesine koyabilir."

"Teşekkürler Alice. Geri döner dönmez bunu ona veririm," diyerek kitabı çantama koydum. "Ona kendi defterlerimi de vereceğim. Her şeyin faydası olacaktır. Ama sana bir sorum olacak. Dün Grimalkin'le uzaklaştığınızda ne konuştunuz?"

"Kadınlara özel bir konuşmaydı Tom. Seni ilgilendiren bir şey değil."

Öfkeli ve aynı zamanda kırgın bir ifadeyle ona baktım.

"Hoşuna gitmedi, öyle değil mi? Senden bir şeyler gizlememden hoşlanmıyorsun. Peki ama *sen* bana her şeyi anlatıyor musun?"

Şaşkınlık içinde ağzımı açtım. Verilmesi gereken kurbanı bir şekilde öğrenmiş olabilir miydi?

Fakat daha ben yanıt veremeden Alice yürümeye devam ederek beni Grimalkin'le bıraktı. Aramızda geçen konuşma beni üzmüştü, fakat en iyisi daha fazla soru sormamaktı.

Gökyüzü griydi ve batıdan hafif bir yağmur geliyordu. Ancak hava yine de ılıktı. Eyalet'te bu gibi havalar yaz sayılırdı.

Dönüp üzgün olduğu her halinden belli olan Judd'a baktım. Bir süre sonra yanıma gelip sırtıma vurdu.

"Cosmina'nın bedeni artık son uykusuna yatırıldı, bunu yapmayı uzun zamandır istiyordum. Sanki en sonunda bir dönüm noktasını aştım."

"Sonrasında ne yapacaksın? Romanya'ya geri mi döneceksin?" diye sordum.

"Hayır Tom. Yeterince seyahat ettim. Belki de Caster'ın kuzeyinde bir zamanlar Bill Arkwright'ın olan bölgeyi devralmalıyım."

"Bu harika bir fikir!" diye bağırdım. "Şu su cadıları seni epey meşgul edecektir. Bildiğim kadarıyla bir yılı aşkın süredir orada çalışan bir Hayalet yok. Hayalet'in bana anlattıklarına bakılırsa Bill'in ruhu, değirmenden ayrılmış,

orayı yeni gelecek hayaletlere bırakmış. Yani kalacak yerin de olur."

Biz konuşurken Alice'le Grimalkin de hemen önümüzde koyu bir sohbet halindeydi. Benim dışında olduğum bir tür plan yaptıkları her hallerinden belliydi. Sonrasında güneydoğuya doğru ilerleyip Accrington'ın yakınından geçerken yavaşlayıp yanımızda yürümeye başladılar.

"Grimalkin'in seninle yalnız konuşması gerek Tom," dedi Alice.

Katil Cadı'ya baktım, başıyla hemen solumuzda kalan çalılığı işaret etti. Oraya yönelince ben de onu takip ettim.

"Sizi burada bekleyeceğiz!" diye bağırdı Alice.

Grimalkin'in benimle neden Alice ve Judd'ın yanında konuşamadığını merak ediyordum. Sorun Judd olsa gerekti. Belki de Hayalet'e ihanet ettiği için artık ona güvenmiyordu... Yakında öğrenecektim.

Katil Cadı ağaçların arasında durup bana döndü. Sırtındaki deri heybeyi çıkarıp hemen aramızda yere bıraktı. "Şeytan seninle konuşmak istedi," dedi, "ama buna izin verip vermemek senin elinde. Seni korkutmak ya da tehditler savurmak istediğine hiç şüphe yok. Fakat söyleyeceklerinden bir şeyler öğrenebiliriz."

"Yani *sen* onunla konuşuyor musun?" diye sordum.

Grimalkin başını evet anlamında salladı. "Ara ara birkaç kelime konuşuyoruz, fakat son zamanlarda tüm zorlamalarıma rağmen ağzından tek kelime alamadım. Ama seninle konuşmak istediğini söylüyor."

"O halde ne diyecekmiş duyalım!"

Otların üzerine oturduk ve Grimalkin heybeyi açıp Şeytan'ın başını boynuzlarından tutup çıkararak yüzü bana dönük olacak şekilde yere koydu. Görüntüsü beni şaşkına çevirmişti. Bedeninden kesildiği zamanki haline kıyasla çok daha küçük görünüyordu ve yüzü kurumuş kanla kaplıydı. Gözlerinden biri çıkmıştı; yerinde kan çanağına dönmüş iltihap dolu bir çukur vardı, diğer gözünün kapaklarıysa dikilmişti. Ağzıysa ısırgan otları ve çalı çırpıyla doluydu.

"Gözüne ne oldu?" diye sordum.

"Ölen yoldaşlarımın intikamı için aldım," diye yanıtladı Grimalkin. "Diğer gözünü bir süre daha kullanabilir."

Uzanıp ağzın içindeki ısırgan otlarıyla çalı çırpıyı çıkardı. Bunun üzerine kaskatı duran ve ölü gibi görünen baş bir anda canlanıverdi. Dikilmiş göz kapağı seğirmeye başladı; çene ve dudaklar hareket ettikçe sapsarı dişler ortaya çıktı.

"Her şey çok farklı olabilirdi Thomas Ward," dedi Şeytan boğuk bir sesle. "Birlikte çalışabilirdik, ama sen beni reddedip bu duruma düşürdün. Bunun için korkunç bir bedel ödeyeceksin."

"Sen benim düşmanımsın," dedim. "Bu dünyaya seni öldürmek için geldim."

"Elbette," dedi Şeytan sesini yükselterek, "bu senin 'kaderin' ya da sana böyle söylendi. Ama inan bana seni çok daha farklı bir gelecek bekliyor. Benim çaresiz durumda

olduğumu mu sanıyorsun? Yanılıyorsun. Bir gözümü çıkarıp diğerini dikmenizin beni kör edeceğini mi düşünüyorsun? Ruhum istediği her şeyi görebilir. En zayıf yerinin ne olduğunu görebiliyorum. Sevdiklerini ve onlara nasıl acı verilebileceğini de görüyorum. Ağzımı kapatmanız beni dilsiz kılıyor mu sanıyorsun? Hizmetkârlarımla sürekli olarak konuşuyorum ve sayıları gökteki yıldızlar kadar fazla. Benim için harekete geçmeye hazırlar. Birini yensen bile karşına bir başkası çıkacaktır. Eninde sonunda seni alt edecek birine rastlayacaksın. Ve bu tahmininden çok daha çabuk olacak!"

"Boş konuşuyorsun," diye tısladı Grimalkin başı boynuzlarından tutarak.

"Göreceğiz!" diye bağırdı Şeytan. "Sen yedinci oğlun yedinci oğlusun ve altı tane abin var. Bugün içlerinden biri hizmetkârlarım tarafından öldürülecek. Ve o yalnızca *ilki* olacak. Çok geçmeden annenin oğullarından geriye yalnızca sen kalacaksın!"

Apar topar ayağa kalkarken abilerimin başlarına gelecekleri düşündükçe sersemlediğimi hissettim. Grimalkin ağzını doldurup Şeytan'ı susturduktan sonra deri heybesine geri koydu.

"Ona kulak asma," dedi. "Buna maruz kalmana sebep olmam bir hataydı. Üstelik yeni hiçbir şey öğrenmedik. Hizmetkârlarını ailenin peşine şimdiye dek çoktan salabilirdi. Seni rahatsız etmek ve asıl yapman gerekenlere odaklanamamanı sağlamak için tehditler savuruyor."

Başımı salladım. İki hafta önce İrlanda'dan döndüğümde çiftliğe bir mektup göndererek en büyük abim Jack, eşi Ellie ve çocuklarının durumunu sormuştum; aynı zamanda çiftlik işlerine yardımcı olmak ve kendi demirci dükkânını büyütmek için onların yanında kalan abim James'i de sormuştum. Her şey yolundaydı ve kaybedilen birkaç hayvan dışında savaştan etkilenmemişlerdi.

Ama şu anda çiftlikten çok uzaktaydık. Diğer abilerime gelince, onlar Eyalet'in dört bir yanına dağılmışlardı. Onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım, endişelerimi bir kenara bırakmam gerekiyordu.

Alice ve Judd'ın yanına döndük. Onlara Şeytan'ın söylediklerinden ve savurduğu tehditlerden bahsettim. Judd anlayışlı bir şekilde başını aşağı yukarı sallarken Alice ise elimi sıktı. Şimdilik hiçbirimizin elinden bir şey gelmezdi.

Grimalkin, "Karargâhını nereye kurmayı planlıyorsun?" diye sordu Judd'a.

"Köyün epey uzağında, Todmorden'in batısında kalabiliriz," dedi Judd. "Böylelikle fazla dikkat çekmeden çalışmaya başlayabiliriz."

"Ama yapmak istediğimiz şey tam da bu, yani dikkatlerini üzerimize çekmek!" diye bağırdı Katil Cadı, gözlerini belerterek. "Handa kalmalıyız. Bırakalım onlar bize gelsin. Sayılarını azalttıktan sonra saldırıya geçebiliriz. Bu bir fare yuvasını temizlemekten farksız!"

"Bu riskli olmaz mı?" diye sordu Judd. "Aramıza mesafe koyarak bizi fark etmelerinden önce çalışmaya başlayabiliriz."

"Birkaç kişiye yardım edebilirsin, evet," diye yanıtladı Grimalkin. "Ama er ya da geç bir kriz patlak verecektir. Seni fark etmeleri yalnızca birkaç saatlerini alır. Dediğimi yaparsak savaş alanını biz seçmiş oluyoruz. Diğer kurbanların peşine düşmeyi bırakıp bunu almaya geleceklerdir!" Elindeki deri heybeyi havaya kaldırdı. "Gelecek ve ölecekler. Romanyalı varlıklara karşı sürdürdüğümüz mücadele Şeytan'ın hizmetkârlarına karşı açtığımız savaşın yalnızca bir parçası. Bu işi hızla halledip gerçek amacımıza yönelmek istiyorum. Yani Şeytan'ı sonsuza dek yok etmeye. Sen ne diyorsun Tom? Benimle aynı fikirde misin?"

Judd'a bakıp omuz silktim. "Üzgünüm ama Grimalkin'e hak vermek durumundayım," dedim.

"Ben de öyle..." dedi Alice.

Judd gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa çoğunluğun kararına saygı duymam gerekecek. O halde savaş başlasın!"

Birkaç saat daha ilerlemeye devam ettik. Artık bulutlar aralanmıştı ve güzel bir gece başlıyordu. Güneş ufka doğru alçalırken yol kenarında kamp kurduk. Alice üç tavşan yakaladı ve çok geçmeden şişe takıp yaktığımız ateş üzerinde çevirdiğimiz tavşanlardan yayılan kokular ağzımı sulandırmaya başladı.

Aniden uzaktan tekdüze bir davul sesi geldiğini duydum. Ses giderek yaklaşıyordu ve çok geçmeden flüt sesleri de duyuldu. Bu askeri bir yürüyüş marşıydı. Burnley'den gelen askerler yaklaşmaktaydı.

Askerlerin yolu takip ettiğini ve çok geçmeden yakını-

mızdan geçeceklerini anlayan Alice ve Grimalkin ağaçların arasına saklandılar. Geçmişte Pendle cadıları ve ordu arasında birtakım anlaşmazlıklar olmuştu ve askerler Grimalkin'i görür görmez tanırlardı.

"Neden o renk ceket giydiklerini hiçbir zaman anlayamamışımdır!" diye bağırdı Judd. "Bana ormanda kamufle olabilmem için bu renk bir cübbe giymem öğretildi. Askerlerse sanki görünmek için ellerinden geleni yapıyor gibiler!"

Bu sözlerine katılıyordum. Askerlerin cart kırmızı ceketleri ağaçların arasında dahi kolaylıkla görülmelerine neden oluyordu. Patikaya çıktık.

Biri dışında hepsi yaya ilerleyen yaklaşık otuz asker vardı. Atlı bir subay başı çekiyordu ve yanımıza yaklaştıkça tanıdık bir sima olduğunu fark ettim. Gürbüz bir görünümü vardı ve iri yarıydı. Hemen ardından gördüğüm iyi tıraşlanmış siyah sakalı düşüncemi doğruladı. Bu, Teğmen Horrocks'tu, yani Malkin Kulesi kuşatmasına liderlik eden subay. Peder Stocks'u öldürme iddiasıyla suçsuz yere hapse atılmıştım. Acaba teğmen beni anımsar mı, diye düşündüm. Araya savaş girmişti ve kaçıp gitmemin ardından beni unutmuş olsa gerekti. Üstelik şimdi yaşça büyümüştüm ve boyum da uzamıştı.

Yanımıza yaklaşan teğmen, kolunu havaya kaldırıp adamlarını durdurdu. Bandonun çaldığı marş kesildi. Etrafta yalnızca atların soluk alıp verişleri duyulabiliyordu. Göz göze gelmemek için başımı öne eğdim.

"Seni tanıyorum..." dedi usulca.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Koşarak kaçmayı mı denemeliydim? Pederi cadı Wurmalde öldürmüştü fakat artık kendisi de öldüğünden masumiyetimi kanıtlayabileceğim hiçbir delilim kalmamıştı. Hâlâ işlemediğim bir cinayet yüzünden asılabilirdim.

"Evet, benim adım Judd Brinscall. Birlik komutanınıza Todmorden'de olup bitenlere dair uyarıda bulundum."

Judd konuşmaya başlayınca hata yaptığımı anlayıp rahat bir soluk aldım.

"Burada yaptığınız şey bize boşa kürek çektirmekten ibaret," dedi teğmen sert bir sesle. "Siz Hayaletler sözüm ona karanlıkla mücadele edeceksiniz diye saf insanların parasını alıyorsunuz, ama beni kandıramazsınız. Cadılar dilenci ve alçağın tekidir. Ve anlattığın şu son hikâyeye gelince..." durup alaycı bir kahkaha attı "inanmak mümkün değil. Emirlere uyuyorum ve araştırma yapmam gerek, fakat bizi buraya boş yere getirdiğine dair en ufak bir kanıt dahi bulursam seni Burnley'e zincire vurup götürürüm! Anlaşıldı mı?"

"İnsanlar öldürüldü teğmen," dedi Judd usulca, "ve daha önce açıkladığım gibi katillerin çoğunu nehrin öte yakasında bulacaksınız. Ama beni dinleyecek olursanız bu gecelik kamp kurun ve karşıya şafak sökünce geçin derim. Düşmanlarımız hava kararkdığında iyice güçleniyorlar."

"Ya da buna inanmamızı istiyorsun. Ölümler olduğunu inkâr etmiyorum ve eğer failleri bulursak adalet anında yerini bulacaktır. Ama şu aptalca hikâyelerinle beni korkutamazsın. Daha yeni bir savaştan çıktım ve çok sayıda ölüm,

mezara kadar yakamı bırakmayacak vahşet görüntüleri gördüm. Tüm bunlardan sonra Todmorden'de göreceklerimiz devede kulak kalır! Anlaşıldı mı?"

Judd yanıt vermeyince Teğmen Horrocks sinirli bir şekilde başını sallayıp birliği yeniden harekete geçirdi. Yaya ilerleyen askerlerden bazıları gülümserken bazıları, özellikle de en arkadaki trampetçi çocuk dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Birkaç dakika sonra marş yeniden başladı. Askerlerin ağaçların arasında gözden kaybolmalarını bekledikten sonra akşam yemeğimize döndük.

Şafak söktükten hemen sonra uyandık ve kahvaltımızı edip Todmorden'e doğru yola koyulduk.

Kasabanın yukarısında kalan batı fundalığını geçerken yanımızdan ters istikamette ilerleyen bazı insanlar geçti; çoğu yalnızdı, fakat ara ara yükte hafif, pahada ağır, değerli varlıklarını sırtladıkları bohçalarda taşıyan aileler de görüyorduk. Bunlar kasabanın Eyalet yakasından kaçan mültecilerdi. İçlerinde bizi gördüğüne memnun olan yoktu. Bazıları Todmorden'den geliyor olabilirdi ve belki de krizin tetiklenmesinde üstlendiğimiz rolün farkındaydılar; diğerleriyse çoğu insan gibi hayalet cübbelerimize tepki gösteriyordu.

Durdurmaya çalıştığımız herkes öfke içinde homurdanarak yanımızdan geçip gitti.

En sonunda Judd çamurlu yolda bastonuna dayanarak ilerlemeye çabalayan yaşlı bir adamı durdurup, "Durum ne kadar kötü?" diye sordu.

"Çocukları öldürüyorlar!" diye bağırdı yaşlı adam. "Bundan daha kötü ne olabilir? Silahlı askerleri de öldürdüler. Artık bizi kim koruyacak?"

Judd'la göz göze geldik. Onun da tıpkı benim gibi Burnley'den gelen askerlerden yalnızca birkaçını yakaladıklarını, belki de teğmenin gönderdiği küçük öncü birliklerden birine pusu kurduklarını umut ediyor olmalıydı. Fakat durum kötüydü, hem de çok daha kötüydü!

Askerler Todmorden'i gören batı fundalığının zirvesinde kamp kurmuşlardı. Hepsi ölmüştü. Teğmen Horrocks'un başı kesilmişti. Başı postallarının arasında sırtüstü yerde yatıyordu. Yaktıkları ateşten hâlâ duman tütmekteydi ve boğazlarının kesildiği yerde cansız bedenleri kaskatı kesilmişti. İçlerinden uyanırken öldürülen bazıları sırtüstü yatıyordu. Diğerleri kaçmaya çalışmıştı. Ama fazla uzağa gidememişlerdi. Cesetlerine sinekler üşüşmüştü ve kan kokusu midemi bulandırıyordu.

Hiçbir şey söylemeden uzaklaştık. Alice ve Judd'la göz göze geldik, ama Grimalkin kararlı bir ifadeyle ileri bakıyordu. Şimdiye kadar ölümle birçok kez yüzleşmişti ve bu onu katılaştırmış olsa gerekti. Zaten yapılacak bir şey yoktu ve sayıca gömemeyeceğimiz kadar fazlaydılar. Ordunun gelip el koyması gerekirdi, fakat bu da en az birkaç gün sonra olabilirdi.

Nehrin batı kıyısını ilk kez gördüğümüzde kasaba terk edilmişe benziyordu. Çok geçmeden taş döşeli sokaklar boyunca hana doğru ilerlemeye başladık. Vardığımızda

hancı ön kapıyı kilitlemek üzereydi. Son gelişimizden bu yana kapı tamir edilmiş olmalıydı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" dedi Judd onu hanın içine geri ittirerek.

"Buraya geri gelebilmek için epey yüzsüz olmanız gerekir!" dedi hancı. "*Sizin* yaptıklarınız yüzünden anlaşma bitti. Oysa bu anlaşmaya uyarak burada yıllardır güven içinde yaşayabilmiştik. Artık hepimiz, onlar için birer yemiz!"

"Kasabadan bu anlaşmayı yapan kimler?" diye sordu Judd. "Sen de onlardan biri miydin?"

Adam başını aşağı yukarı salladı. "Üç kişiydik. Vahi, manav ve ben –en zengin üç vatandaş– ve üç yıl önce bunu yaptığımızda her şey çok farklıydı. İşlerin bu denli çabuk kötüye gideceğini ve insanların buradan ayrılmak zorunda kalacaklarını kestirememiştim. Bunu herkes için yaptık, hayat kurtarmak için. Çoğu insan yabancıların yanına gitmeye çekiniyordu, ama biz nehri geçtik ve anlaşmayı kendi kanımızla imzaladık. O koşullar altında yapılabilecek en iyi şey buydu. Onlara istediklerini verdiğimiz müddetçe bizi rahat bırakacaklardı. Fakat artık anlaşma sona erdi ve intikam peşindeler. Buradan gitmeliyim. Hava kararınca burada olursam öldüm demektir! Bayan Fresque, sıranın bana geldiğini söyledi!"

Judd her birimize tek tek bakıp kaşlarını kaldırdı. Hepimiz başlarımızı aşağı yukarı salladık. Dehşete düşmüş hancıyı burada tutmanın bir anlamı yoktu. Onu yaka paça

dışarı sürükledikten sonra eşyalarını da arkasından attık. Sonra kapıları kapatıp ilk saldırıyı beklemeye başladık.

Dışarıda esinti kesilmiş, sıcak bir gece başlamıştı. Biz de ateş yakmayıp barın yakınındaki küçük yemek odasına geçtik. Mum bile yakmadık ve gözlerimizin karanlığa en iyi şekilde alışmasını bekledik.

Bir saat kadar sonra dışarıdan birtakım sesler geldiğini duyduk: Sanki kapının arkasında içeri girmek isteyen bir hayvan varmış gibi belli belirsiz bir koklama ve tırmalama sesi geliyordu. Hareketsiz bir şekilde bekledik. Ardından yaratığın, sabrı taşmış da bir an önce içeri girmek istiyormuş gibi kükrediğini duyduk.

Aniden kapı içeri doğru kıvrıldı, menteşelerinden çıkacakmış gibi oynayarak gıcırdamaya başladı. Saldırgan bir ayı bedenini ele geçirmiş moroilerden biri olmalıydı. Düşmanlarımız içeri girmek için böyle bir yola başvuracaktı.

Grimalkin fırlatma bıçaklarından birini kınından çıkardı. Ayının başı kapıdan içeri uzanır uzanmaz işi biterdi. Grimalkin'in bıçağı gözlerinden birine saplanırdı. Fakat kapı kırılarak açılır açılmaz ayı dört ayağının üzerine inip gerisingeri kaçarak Grimalkin'e hedef olmadı. Katil Cadı'nın hayal kırıklığı içinde tısladığını duydum.

Her yer yine sessizliğe gömüldü, fakat bu kez açık kapıdan dışarıdaki taş döşeli sokağı görebiliyorduk. Yakında bir yerde hareket eden silüetler gördük. Üç kişi gibiydiler. İçlerinden ikisinin başlarında kukuletalar vardı ve kadına benziyorlardı; bize daha yakın olanın elindeyse bir meşale

vardı ve meşalenin titrek ışığında yabanıl ağzıyla pençeli ellerini görebiliyordum. Bunların cadı olduğuna hiç şüphe yoktu. Fakat yanlarındaki üçüncü kişi tanıdığım bir adamdı: hancı. Demek kasabadan kaçmayı başaramamıştı. Artık onların tutsağıydı ve ellerini arkadan bağlamışlardı. Sanki yalnızca bizim için sahnelenen bir mizanseni izliyorduk. Fakat çok geçmeden bunun bir mizansen değil de ölüm kalım meselesi olduğunu anladık.

"Şimdi bize karşı gelenlere ne olduğunu göreceksiniz!" diye bağırdı eli meşaleli cadı.

Sonra olanlara bir türlü anlam veremedim. Gökyüzünden alçalan bir şey tam hancının önüne indi. Peki ama bu nasıl olabilirdi? Cadılar uçamazdı. Uçan süpürge fikri saçma sapan bir batıl inançtı. Silüet, kurbanına biraz daha yaklaştı.

"Hayır! Bu benim suçum değildi!" diye bağırdı hancı dehşet içinde. "Beni bağışlayın, lütfen. Canımı alma Tanrım. Ben her zaman senin dediklerini yaptım. Cömerttim. Herkese–"

Aniden tiz bir çığlık duyuldu; tıpkı çiftlikteki kasap Snout tarafından boğazlanan domuzların çıkardığı seslere benziyordu. Bu ses havada bir süre daha yankılandıysa da gitgide alçaldı ve kesildi. Hancı önce dizlerinin üzerine çöktü ve ardından yüzükoyun yere kapaklandı.

Grimalkin bir fırlatma bıçağı çekip cadılara saldırmak üzere öne çıktı. Biz de hemen arkasında onu takip etmeye hazırlanıyorduk, fakat düşmanlarımız bizden önce davrandı.

İçlerinden biri –her nasılsa gökten yere inen– bize doğru yaklaşmaya başladı. Yürüyüşünde bir tuhaflık vardı. Sanki yürümüyordu da havada süzülüyordu. Yaklaştı, yaklaştı ve açık kapıdan girip odaya süzülmeye başladı.

Hemen sağımda duran Alice bir büyü mırıldanarak havaya kaldırdığı mumu yaktı. Hayalet'in çırağı olarak şimdiye kadar dehşet verici birçok yaratıkla karşılaşmıştım, fakat hemen önümde, titrek mum ışığının aydınlattığı bu yaratık hepsinden beterdi. Üzerimdeki etkisi yeterince kötüydü: Yaprak gibi titriyordum ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Judd da önümüzde beliren bu yaratık karşısında dehşete kapılmış olmalıydı.

Önümüzde bir kadın havada süzülüyordu. Çıplak bedenine bakıyor gibiydik, fakat korkunç bir tuhaflık vardı. Şeffaftı; mum ışığında bedeninin içi görünüyordu. Bedenini tam anlamıyla doldurmuyordu; kemik ve eti yoktu ve kanla doldurulmuş, daha doğrusu *şişirilmiş* gibiydi. İki küçük iz, başının bedenine yerleştirildiği boyun bölgesindeki yatay yara ve tam kalbinin üzerinde bir dikiş izi dışında teni pürüzsüzdü.

Karşımızdaki Cosmina'nın bedeniydi.

Ağzı hareket edince tok, kalın bir ses çıktı: "*Benim adım Siscoi, Kan Efendisi, Ruhların İçicisi! Bana hemen şimdi itaat ederseniz şimdiye kadar çok az kişiye nasip olduğu gibi acı çekersiniz. Aradığımızı bize verirseniz merhametli davranırım! Sizi hızlıca öldürürüm. Çok az acı çekersiniz.*"

Grimalkin'in bu tuhaf yaratığın boğazına doğru fırlattığı bıçak sanki görünmez bir kalkana çarpmış gibi sekip yere düştü.

BÖLÜM 23

ŞAFAK SÖKENE KADAR GECEYARISİ

Eğer bu gerçekten Siscoi idiyse beklediğimden çok farklıydı. Çukurdaki kan ve sakatatı kullanarak yaptığı bir bedene bürünmemişti. Bu beden tuhaf bir şekilde ele geçirilmişti; yine de içi kan doluydu ve hancı az önce öldüğüne göre bu kanın bir kısmı da ona ait olsa gerekti. Muhtemelen bizim de kanımızı alabilirdi, hepimiz tehlikedeydik.

Asamı kaldırıp saldırıya geçmeye hazırlandım. Odaklanmaya başladım. En önemli becerimi kullanacaktım: Zamanı yavaşlatacaktım. Bu becerimi Şeytan'ı bağlarken de başarılı bir şekilde kullanmıştım ve Şeytan herhangi bir Kadim Tanrı'dan çok daha güçlü olduğundan burada da işe yarayacağına emindim. Ama ben odaklanmaya daha yeni başlamışken Grimalkin bir emir verdi.

"Onunla sen ilgilen Alice!"

Alice buna yanıt olarak sol elini kaldırıp bir büyü yapmaya başladı; hemen ardından Judd hepimizi şaşırtarak hışımla yanımızdan geçip insanın kanını donduran bir çığlıkla asasının ucundaki bıçağı –tam da Cosmina'nın kalbine daha önce sapladığı noktadan– batırdı. Bıçağının geri

sekeceğini beklediysem de şaşkınlık verici bir şekilde bıçak saplanıverdi.

Bir kan patlaması yaşandı. Fışkıran kan her yana saçıldı ve bir an için önümü göremez oldum. Kanı gözlerimden sildiğimde tavandan akmaya devam eden kanın arasından Judd'ı dizlerinin üzerine çökmüş ağlarken gördüm. Başını eğmiş bir şeye bakıyordu: Bir zamanlar Cosmina olan kanla kaplı et yığınına.

Siscoi'ye eşlik eden iki cadı anında kaçtılar ve daha başka bir saldırı olmadı, gecenin geri kalanı sakin geçti.

Şafak sökerken lamba yağı bulup onu yerdeki deri yığınını yakmak için kullandık. Islak taş zeminde cızırdayarak etrafa korkunç kokular saçsa da bunun yapılması gerekiyordu. Judd bir kez daha Cosmina'nın bedeninden geriye kalanları gömmeye hazır değildi.

Çömelip orada öylece bitmesini bekledik. Gri gökyüzünden çiselemeye başlayan yağmur yüzümüzdeki, saçlarımızdaki kanı yıkıyordu.

"Konuşmak ister misin?" diye sordum en sonunda. "Bu gerçekten Siscoi miydi? Bedenini mi ele geçirmişti?"

Judd başını aşağı yukarı salladı. "Evet, bedenini ele geçirmiş denebilir. Siscoi yeni gömülen cesetlerin bedenini canlandırabilir. Fakat öncelikle hizmetkârlarının kemikleri çıkarıp deriyi kastan ayırmaları gerekir. Sonrasında tanrı, ölünün yakınlarını ziyaret ederek çektikleri acıdan zevk alabilir. Önce içine girdiği deri yalnızca havayla doldurulur.

Sonra beslenmeye başladıkça kanla dolar ve rengi kırmızıya döner. Bu süreçte çok güçlü bir kara büyü kullanılır. Onu haklayıp haklamadığımı bilmiyorum, fakat zaten o şekilde fazla uzun süre kalamazdı. Bu tür beden geçirme büyüleri yalnızca birkaç dakika sürer."

Tüm bu yapılanları düşünmek midemi bulandırıyordu. Judd'ın gömdüğü Cosmina'nın cansız bedeni, hemen aynı gece toprağın altından çıkarılmış olsa gerekti ve ardından az önce anlattığı süreç başlamıştı.

"Peki ama benim bıçağım işe yaramazken seninki nasıl oldu da bu kadar etkili oldu?" diye sordu Grimalkin.

"Akrabalar ve ölüyü sevenler, bir bıçakla bu büyüyü bozabilirler; hatta deliye dönen acılı bazı insanlar dikiş iğnesi bile kullanmışlardır. Tabii kurbanlar genellikle karşılık vermezler. Siscoi kanlarını emerek onları öldürür."

"Bıçağınla onu yaraladın mı?" diye sordu Alice. "Gücü eskisine kıyasla azalacak mı?"

Judd başını iki yana salladı. "Bir tür acı hissettiği kesin, fakat bu onu yalnızca daha öfkeli ve daha kararlı kılacaktır. Bir kapı veya cadı büyüsü olmadan da hem canlıların hem de ölülerin bedenlerini ele geçirebilir. Ama cadıların yardımıyla yeniden canlandırılan bir kurbanın bedenini ele geçirdiğinde en tehlikeli halini alır. Ortalığa dehşet saçmak için gün batımından şafağa kadar vakti olacak. Başladığında bu civarda olmak istemem."

"O halde Chipenden'e geri dönmelisin," dedi Grimalkin.

Judd şaşkınlık içinde ona baktı ve hemen ardından sert bir ifadeye büründü. "Bak! Ben bir korkak değilim!" diye

bağırdı sinirlenerek. "Sadece gerçekleri söylüyorum, hepsi bu. Burada kalıp üzerime düşeni yapmak istiyorum, ama hepimizin öleceğine eminim."

Grimalkin dişlerini göstermeden ona doğru gülümsedi. "Her ne kadar John Gregory'ye ihanet etmiş olsan da cesaretinden şüphe eden yok. Çoğu insanı yıkıp geçirecek şeyler yaşadın. Ama yeterince acı çektin artık. Geri dön ve bir süre John Gregory'ye yardım et. Ev ve bahçe de saldırıya uğrayabilir."

Judd itiraz etmek üzere ağzını açacak olduysa da hemen sustu. Göz ucuyla Alice'in kendi kendine bir şeyler mırıldandığını görebiliyordum.

"Evet, haklısın," diyerek yüzünde şaşkın bir ifadeyle ayağa kalktı. "Bay Gregory'nin yardıma ihtiyacı vardır. Hatta biz burada konuşurken onun başı dertte olabilir. Hemen yola çıksam iyi olacak, vakit kaybetmemeliyim."

Sinirlenmiştim: Alice onun fikrini değiştirmek için kara büyü kullanmıştı. Ama tam bir şeyler söylemek üzere ağzımı açacaktım ki parmaklarından birini dudağıma götürüp gülümsedi. Bir yanım itiraz etmek istiyordu, Judd'ın burada daha çok işe yarayacağını düşünüyordum. Fakat Alice'in bunu yapmak için geçerli bir nedeni olması gerektiğini biliyordum. Bu yüzden ses çıkarmadım. Ve Judd Brinscall beş dakika içinde eşyalarını toplayıp bizimle vedalaştıktan sonra Chipenden'e doğru yola çıktı.

"Neden?" diye sordum hana geri girince. "Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

"Gereken hız, beceri ve güce sahibiz," dedi Grimalkin. "Sende Kader Kılıcı ve Kemik Kesen var; ek olarak annenden geçen becerilerin de var. Alice güçlü büyüler yapabiliyor ve ben de Grimalkin'im. Onun gitmesine izin vererek bir iyilik yaptım. Bu nadiren yaptığım bir şeydir! Fakat geçmişteki hatalarına rağmen Judd becerikli bir hayalet ve Şeytan'ın güçlü bir düşmanı, sayımız ne kadar fazla olursa o kadar iyi. Dolayısıyla gerekirse aynı şeyi tekrar yapmak için hayatta kalmalı; bizimle gelirse öleceği kesin. Bu gece düşmanlarımıza saldırmalı ve Siscoi'nin dünyaya ayak basmasına engel olmalıyız."

"Bu gece mi? Bize saldırmalarına izin vererek güçten düşmelerini bekleyeceğimizi sanmıştım?" diye bağırdım.

"Kan çukurunda yeni bir beden büyüyor Tom," dedi Alice. "Ve bu gece cadıların tamamı Siscoi'nin geçitten geçerek o bedeni canlandırması için güçlerini birleştirecekler."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Alice geleceğe baktı," diye yanıtladı Grimalkin.

"Sen bunu yapabiliyor musun?"

Alice ciddi bir yüz ifadesiyle başını aşağı yukarı salladı.

"Bu Alice'in uzun zamandır gizlediği becerilerinden yalnızca biri," dedi Grimalkin. "Kâhinlik asla kesin sonuçlar vermez. Değişkenler vardır, sürekli değişerek sonuçları değiştiren şeyler... Fakat Alice'in verdiği bu bilgiye inanıyorum. Bu cadılar nadiren kanlı canlı bir araya gelirler. Genellikle ağaçların üzerinde ışık küreleri olarak dolaşmayı

tercih ederler. Ama bu gece farklı; geçidi açmak için bir araya gelmeleri gerekiyor ve Alice toplanmayı planladıkları yeri buldu. Hepsini öldüreceğiz."

"Bayan Fresque ve strigoi eşinin yaşadığı evi kullanacaklar," dedi Alice.

Bu mantıklıydı. Judd sayesinde Romanyalı cadıların kişisel hayatlarına son derece önem verdiklerini ve diğer cadıların kendi evlerini görmelerinden hoşlanmadıklarını biliyordum.

"Şu şekil değiştiren ev bu," dedim. "Bu sorun yaratabilir. Orada *hiçbir* şeyden emin olamazsın."

"Bunun icabına bakarız," dedi Grimalkin. "Kimin daha güçlü büyü yapabildiğini öğrenmek üzereyiz; Romanyalı cadılar mı yoksa Pendle cadıları mı?"

Alice hiçbir şey demedi ama yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Günün geri kalanını saldırıya hazırlık yaparak geçirdik. Kasaba terk edilmişti ve geçici olarak demirciye sığındık. Orada Grimalkin bıçaklarını biledi ve daha önce kullanıp geri alamadığı üç bıçağın yerine yenilerini yaptı.

Kader Kılıcı'nı bilememe gerek yoktu –her zaman daha fazla kan akıtmaya hazırdı– ama yine de iyice bir temizledim ve ben bunu yaparken kabzasındaki yakut gözleri parladı. Bıçağımın da bilenmesi gerekmiyordu, ama yeni asamın gümüş alaşımıyla ilgilenmem gerekti.

Kemik Kesen'i Grimalkin'e gösterdim; bıçağı alıp evirip çevirerek dikkatlice inceledi. "Bu çok güçlü bir silah, kılıcın daha küçük hali. Acaba Karanlık'taki bıçak da bunun kopyası mı?"

Grimalkin bunları söylerken Alice'e baktım, o bıçağı alması gerektiğini düşündükçe kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Fakat Alice dinlemiyordu. Günün büyük çoğunluğunu etrafındaki gürültüye aldırış etmeden taş zeminin üzerinde gözleri kapalı bağdaş kurup oturarak geçirmişti. Onunla konuşmaya çalıştığımda yanıt vermemişti. Görünüşe bakılırsa bedeni oradaydı ama zihni ve muhtemelen ruhu çok uzaklardaydı. Gizemli bir şekilde gücünü bizi bekleyen zorlu mücadeleye odaklıyordu.

En sonunda hava kararmaya başladığında Kıvrımlı Yol'daki kötücül eve doğru yola çıkmaya hazırdık.

BÖLÜM 24

KORKAK

"Alice, şu heybeyi benim için saklayabilir misin?" diye sordu Grimalkin. "En kötüsü olur da geri dönemezsek düşmanlarımızın onu bulabilmesini mümkün olduğunca zorlaştırmak istiyorum. Senin büyü gücün benimkinden daha kuvvetli."

Katil Cadı'nın bu sözleri gerçekten de esaslı bir iltifattı. Hayranlık uyandırıcı dövüş becerilerinin yanında Grimalkin aynı zamanda büyü konusunda da çok güçlüydü. Fakat Alice'in neler yapabildiğini kendi gözlerimle görmüştüm. Gerçekte ne kadar güçlü olduğunu merak ediyordum. Uzun yıllardır çok yakın arkadaş olmamıza rağmen benden ne çok şey gizlediğini görmek bana acı veriyordu.

Alice başını sallayıp deri heybeye uzandı. Tam o esnada yüksek sesli bir kahkaha duyduk. Ama ses sanki ayaklarımızın altındaki topraktan geliyordu. Zemin döşemeleri titriyordu.

"Bakalım şu yaşlı aptal niye bu kadar eğleniyor!" dedi Grimalkin.

Heybeyi açıp Şeytan'ın başını boynuzlarından tuttuğu gibi çıkarıp örsün üzerine koydu. Korkunç görünüyordu,

bir öncekinden bile daha beterdi. Gözlerinden biri hâlâ kapalıydı, diğeriyse bir boşluktan ibaretti. Alın derisi pul pul olup soyulmuştu, yüzünün her yanı çıbanlarla kaplıydı; sanki içindeki kötülük dışarıya çıkmaya çalışıyordu.

Grimalkin konuşabilmesi için Şeytan'ın ağzındaki ısırgan otlarıyla çalı çırpıyı çıkardı. Bu kez kahkaha yerden değil Şeytan'ın başından yükseldi. Uzun bir süre de devam etti. Grimalkin sabırla bekledi. Onu Kenmare'de yakaladığımızda Grimalkin'in bir baltayla parçaladığı ön dişlerine ve yüzündeki kurumuş kan izlerine baktım. Durumu berbattı; bu kadar neye gülüyor olabilirdi?

"Keyfin yerinde görünüyor, ama aslında şimdiye kadar sonunun gelmesine hiç bu kadar yaklaşmamıştın!" dedi Grimalkin en sonunda Şeytan'ın kahkahaları kesildiğinde.

"Sen küstah ve kibirli bir cadısın!" diye homurdandı Şeytan. "İki gözünle bile benden daha az şey görebiliyorsun. Siscoi benim en güçlü hizmetkârlarımdan; çok yakında beni bu esaretten kurtarıp hepinizin kanını emecek. Beni ona bu denli yaklaştırmakla ne kadar dikkatsiz davrandın! İşimi bundan daha fazla kolaylaştıramazdın!"

"Şimdiye kadar bir sürü hizmetkârını kaybettin aptal!" diye çıkıştı Grimalkin. "Bir başkasını daha kaybetmeye hazırlansan iyi edersin! Onlar ya öldüler ya da şu an karşında duranlar tarafından öldürüldüler. Bizler en güçlü düşmanlarınız! Bu gece sona ermeden önce Siscoi ya tamamen yok edilecek ya da öyle kötü duruma düşecek ki sana en küçük bir faydası bile dokunamayacak."

Şeytan bir kez daha güldü. "Böyle bir şey olmayacak, çünkü umudunuzu bağladığınız bu cılız oğlan korkağın teki. Daha önce hizmetkârlarım karşısında dehşete kapılıp kaçtı, yine kaçacaktır!"

Fresque'nin evinin kilerinde yaşananlardan mı bahsediyordu? Doğru, paniğe kapılıp kaçmıştım fakat sonrasında cesaretimi toplayıp geri dönmüştüm. Tam ben itiraz etmek üzereyken Grimalkin bana doğru gülümseyip işaret parmağını dudağına götürerek yanıt vermememi istedi.

"Bu oğlan gecenin en karanlık anında dahi gerekeni yapacaktır!" dedi.

"O halde düşünmesi gereken bir şey söyleyeyim: Daha önce uyardığım gibi abin James öldü, Thomas Ward. Hizmetkârlarım onun boğazını kesip bir çukura attı. Onu bu dünyada bir daha asla göremeyeceksin."

Şeytan'ın, Yalanların Efendisi olduğunu bilsem de içgüdülerim bana doğruyu söylediğini haykırıyordu. İçim sıkışmıştı. Abimi kaybetmiştim.

Grimalkin başı boynuzlarından tutup kaldırdıktan sonra demir ocağının üzerine tuttu. Çok geçmeden Şeytan bağırmaya başladı ve burnuma yanık et kokusu geldi. Katil Cadı uzun bir süre sonra Şeytan'ın ağzını ısırgan otları ve çalı çırpıyla doldurup deri heybeye geri koydu. En sonunda büyü yaparak gizlemesi için heybeyi Alice'e uzattı.

* * *

Saat on biri biraz geçe Bayan Fresque'nin evine doğru yola koyulduk. Amacımız cadıların ayinini yarıda kesip mümkünse hepsini öldürmekti.

Kasabanın yukarılarına çıkıp ağaçların arasından Kıvrımlı Yol'a doğru ilerledik. Etraf çok karanlıktı fakat çok geçmeden gözlerim karanlığa alıştı. "Yaklaştığımızın kokusunu almayacaklar mı?" diye fısıldadım.

Pendle cadıları uzaktan tespit edilmeye karşı kendi savunmalarını geliştirmişlerdi, yedinci oğulların yedinci oğullarının da bu tür büyülere karşı doğuştan gelen bir dayanıklılıkları söz konusuydu, fakat Romanyalı cadılar farklıydı. Ne tür güçlere sahip olduklarını kim bilebilirdi?

"Alice icabına bakacaktır," dedi Grimalkin. "Bizi büyü yaparak örtecek. Saldırımız tamamen bir sürpriz olacak."

Titredim. Alice kadar güçlü birinin bizim saflarımızda olması çok iyiydi, fakat sahip olduğu gücü düşünmek beni gitgide daha fazla endişelendiriyordu.

Aniden yanımızda bir ses duyduk.

"Bu bir moroi!" dedi Grimalkin bıçaklarından birini çekerek.

"Patikada kaldığımız sürece güvendeyiz," dedim. "Bıçağını sonraya sakla. Benim de silahlarım var ama metal değiller. Judd Brinscall bana bu işin daha kolayını öğretti."

Bunun üzerine eğilip yerden iki avuç ot kopardıktan sonra silüeti görünen devasa ayıya doğru attım. Ayı anında dört ayağının üzerine inip etrafa dağılan otları koklamaya başladı.

"Sayıyor!" dedim. "Romanyalı yardımcı cinler takıntılı oluyor, kaç tane ot olduğunu sayıp duracak. Bitirmeden hareket edemez."

Tuzağa düşen moroiyi orada bırakıp eve kadar patika boyunca ilerledik.

Alice elini kaldırıp durmamızı işaret etti. Ardından bir büyü fısıldamaya başladı. Anında sırtıma bir soğuk dalgası yayıldı. Kullanılan kara büyüye karşı bir tepkiydi bu.

En sonunda Alice sessizleşip derin bir nefes alarak kapıyı işaret etti. "Tamam," dedi usulca. "Artık düşmanlarımız bizi göremez."

Yolun ortasındaki ağacın yanından geçerek ön kapıya ulaştık. Judd'ın kapıları tekmeleyerek nasıl açtığını anımsıyordum. Fakat burası ecinnilerin yaşadığı bir yerdi ve etraf illüzyonlarla çevriliydi. Burada gizlilik daha iyi bir seçenekti. Cadıları şaşırtmayı umuyorduk.

Kapı kilitliydi ama özel anahtarımla açıp içeri, kütüphaneye girdik. Burası tıpkı ustamla ilk kez gördüğüm halindeydi. Hemen yukarımızdaki kitap raflarıyla dolu avlu o muazzam konik çatıya kadar yükseliyordu. Zemin katta gözüme bir kitap çarptı. Rafa doğru yürüyüp kitabı Grimalkin ve Alice'e gösterdim. Bu *Doomdryte* idi.

"Bunu yok etmeliyiz," dedim. "Judd'ın söylediklerine bakılırsa evin gücü bu kitaptan geliyor, illüzyonların hepsi bu sayede gerçekleşiyor."

"Hayır!" dedi Grimalkin sertçe. "Vakit yok. Böylesi bir kitap mutlaka güçlü büyülerle korunuyordur. Düşmanlarımızın burada olduğumuzu anlamalarını mı istiyorsun?

Hem zaten Alice illüzyonlara karşı büyü yapacak. Daha sonra savunmayı kırıp evi yakabiliriz."

"Eğer bunu yaparsan mutlaka ama mutlaka *Doomdryte*'ı alıp yakılması için ya bana ya da ustama ulaştır. Emin olmalıyız. Bu kitabın yok edildiğini kendi gözlerimizle görmeliyiz!"

"Dediğini yaparım," diye yanıtladı Grimalkin. "Fakat önce düşmanlarımızla ilgilenmeliyiz."

Karşı duvardaki kapıyı açınca aşağıya uzanan merdivenler yerine eşyasız küçük bir odayla karşılaştık ve bu odanın karşı duvarındaysa aralık duran bir başka kapı vardı.

Kapı aralığından beş cadının büyük bir odanın ortasında durduklarını görebiliyorduk. Eşyalar karşı duvara kadar ittirilerek boş bir alan elde edilmişti. Cadılardan ikisi kollarını kavuşturmuş nöbet tutuyordu; biri tam bulunduğumuz yere bakıyordu, yani Alice iyi ki o örtü büyüsünü yapmıştı. Diğer üçüyse iyice odaklanmış bir ifadeyle tuhaf hareketler yapıyorlardı. El ve dizlerinin üzerine çöküp birbirlerine neredeyse burunları değecek kadar yaklaşmışlardı. Saçlarına ince dallar takılıydı, fakat bunlar gelişigüzel değil belli bir ustalıkla yerleştirilmişti. Başlarında sivri uçlu pentagramlar vardı. Saçları kanlıydı; Siscoi'yi çağırma ayini için bu pentagramlar kafa derilerine iyice bastırılmış olmalıydı.

Girmalkin saldırıya hazırlanarak öne çıktıysa da sanki görünmez bir hedefle karşılaşmış gibi sağ elini havaya kaldırıp durdu. Dönüp bize baktığında sinirli olduğu her halinden belliydi. "Burada bir savunma kalkanı var," diye fısıldadı.

Alice yanına gidip her iki elini öne doğru uzattı. "Güçlü, çok güçlü," dedi. "Bizi durduramaz ama vakit alacak." Vakit kaybetmeden yapması gereken büyüyü fısıldamaya başladı, fakat bunu yapan tek kişi o değildi.

Yere çömelmiş cadılardan üçünün dudakları da hareket ediyordu, fakat herhangi bir ses duyulmuyordu. Bunun yerine dudaklarının arasından ince, beyaz bir şey çıktı: iğne kadar keskin üç kemik parçası. Cadılar sanki tek bir zihin tarafından kontrol ediliyormuş gibi aniden gerilediler. Sonra ağızlarındaki kemik parçasını tükürerek yerde bir üçgen oluşturdular. Bu denli büyük nesnelerin ağızlarına sığabildiğine inanmak imkânsızdı. Bu süreç hemen yenilendi ve yerdeki ilk üçgenin üzerine ikinci bir üçgen daha yapıldı.

Aynı şey üçüncü kez tekrarlandığında niyetlerinin ne olduğunu anladım: Büyülü pentagramın iç kısmındaki sembol olan beş uçlu yıldızı yapmaya çalışıyorlardı.

"Çabuk!" diye tısladım Alice'e. "Çok geç olmadan bunu durdurmalıyız!"

Başını salladı. Gücüne rağmen Romanyalı cadıların ortak güçleri onu zorluyordu. Alnında boncuk boncuk ter damlaları birikmeye başladı. Grimalkin her iki elinde tuttuğu bıçakları sımsıkı kavramış, saldırı anını kolluyordu. Fakat beklemesi gerekiyordu.

Beşinci kemik üçgen de yerini bulurken üç cadı aynı anda bir zafer çığlığı attı. Ardından yumruk yaptıkları sol elleriyle üç kez ahşap zemine vurdular. Kemiklerden oluşturulan

pentagram parlamaya başladı; döne döne yukarı yükselirken bir yandan da büyüyüp genişliyordu.

Bu kemikten pentagram, geçiş kapısı olmalıydı. Siscoi dünyamıza girmek üzereydi!

Tam o esnada Alice en sonunda bizi engelleyen kalkanı kırmayı başarınca Grimalkin öne atıldı. Bizi cadılardan gizleyen örtü de aynı anda açılınca iki nöbetçi kendilerini Grimalkin'le diğer cadıların arasına attılar. Bunlar güçlü ve acımasızlardı fakat Grimalkin'in karşısında durmalarına imkân yoktu. Katil Cadı bıçaklarını savurarak ilerlerken etraf kan gölüne döndü ve cadılar çığlıklar arasında yere devrildi.

Ben Grimalkin'in hemen arkasındaydım. Ayağa kalkıp bizimle çarpışmak yerine kalan üç cadı elleriyle dizlerinin üzerinde bize doğru sürünmeye başladı. Asamı indirip en yakındaki cadının kalbine saplayarak bıçağı titreyen bedenin altındaki ahşap zemine kadar sapladım.

Başımı kaldırdım. Grimalkin cadılardan birini öldürmüş, diğerinin peşine düşmüştü fakat dönen pentagram başının hemen üzerindeydi. İçinde vampir tanrının acımasız, pullu yüzüyle kollarını gördüm; uzun pençeleriyle hırlıyormuş gibi açtığı ağzının içindeki sivri dişleri tam karşımızdaydı. Yoğun, kırmızı bir sıvının içinde olduğu görünüyordu. Bu sıvı o çok sevdiği kandan başka ne olabilirdi ki? Karanlık'ın içinde, her biri sahibinin zevk ve isteklerine uygun çok çeşitli bölgeler mevcuttur. Bu yaratık için, kan dolu okyanustan daha uygunu düşünülemezdi.

Kayaların üzerine akan suların çıkardığına benzer bir çağıltı çıktı. Ancak akan, su değil kandı. Pentagramın ağzından akan kan hemen Grimalkin'in önündeki ahşap zemini göllendirmeye başladı. Bu sıvının içinde, Siscoi'nin ağzını açmış, jilet kadar keskin dişlerini açıp pençelerini uzatarak Katil Cadı'yı haklamak üzere hazırlandığını görebiliyorduk.

BÖLÜM 25

GECENİN EN KARANLIK SAATİ

Yüreğim ağzımdaydı. Grimalkin ölebilirdi. Fakat Siscoi havada süzülüp karşı duvardan geçerek gözden kaybolmadan önce sanki onun bedeninin içinden geçiverdi. Demek hâlâ ruh halindeydi ve henüz hiçbir şey yapamazdı. Fakat kendisini yeni bir bedenin beklediği kan çukuruna doğru yola çıkmıştı bile. Gece yarısına yirmi dakikadan az bir zaman vardı.

"Çok geç kaldık!" diye bağırdım.

Grimalkin kan içinde orada öylece duruyordu. O bile durumumuzun vahim olduğunun farkındaydı.

Aniden beynimin içinde bir ses duydum. Sesin sahibini tanımamam mümkün değildi. Bu annemdi!

Tereddüt edersen hepiniz ölürsünüz. Kadim Tanrıyla dövüş! Kan çukurundan çıkmadan onu hakla! Tek şansınız bu! Ama bunu yalnızca sen yapabilirsin oğlum. Yalnızca sen, vampir tanrıyı öldürüp hayatta kalabilirsin!

Elbette ki Kadim Tanrılardan birini öldürmem mümkün değildi. Bunu hangi insan yapabilirdi ki? Fakat annemin ne demek istediğini anlıyordum. Çukurdaki bedeni

yok edebilirsem Siscoi onu kullanamaz ve böylelikle tehdit de ortadan kalkmış olurdu.

"Çukurdan çıkmadan önce oradaki bedeni haklamalıyız!" diye bağırdım. Sonra daha fazla açıklama yapmadan dönüp evden çıkarak koşmaya başladım; Grimalkin ve Alice de hemen arkamdaydılar. Yol boyunca koşarken moroinin hâlâ yere eğilmiş, otları saydığını gördük. Çok geçmeden ağaçların arasına daldım ve kan çukurunu bulmakta hiç zorlanmayacağımı anladım: Koyu kırmızı ışık, sık ağaçların arasından bile görünüyordu. Oraya vardığımda kan çukuruna açılan taş kapağın yana çekilmiş olduğunu gördüm. Böylece zaman ve güç kaybetmemize gerek kalmayacaktı. Asamı yere atıp cübbemi giydim. Siscoi'ye karşı Kader Kılıcı ve Kemik Kesen'i kullanacaktım.

Grimalkin elini omzuma koydu. "Hayır!" dedi. "Onu sen değil ben öldüreceğim!"

"Annemin sesini duydum," dedim. "Onu yalnızca benim öldürüp hayatta kalabileceğimizi söyledi."

"O halde ben de seninle geleceğim. Siscoi'yle tek başına yüzleşmene izin veremem. Annen bile Grimalkin'e ne yapması gerektiğini söyleyemez."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Eğer ölürsem savaşmaya devam etmelisin. Şeytan'ın başını hizmetkârlarından mümkün olduğunca uzak tutmalısın. Hatta belki Alice'in yardımıyla onu yok etmenin bir yolunu da bulabilirsin."

"Bunu ancak üçümüz birlikte çalışarak yapabiliriz," dedi Grimalkin. "Hayatta kalmalı ve bunu yapabilmek için

de tek yumruk olmalıyız. Alice çukurun girişinde nöbet tutacak ve çıkmaya çalışırsa Siscoi'yi büyüsüyle yok etmeye çalışacak. Biz ikimiz aşağı ineceğiz, ama Siscoi'yi sana bırakacağım. Yerin üstünü moroi koruyor, yer altının da başka bir koruması olabilir. Kaya yerinden oynatılmış."

Başımı sallayarak onayladım. Söyledikleri mantıklıydı.

Alice yanıma gelip bana sarıldı. "Of, lütfen dikkatli ol Tom. Sana bir şey olursa ben ne yaparım?"

"Başarısız olma ihtimalime hazırlıklı ol Alice. Her şeyden önemlisi de Siscoi'yi durdur. Onun Şeytan'ın başını ele geçirmesine izin verme," dedim.

"Onu durdurabileceğimden şüpheliyim, ama denerim Tom," diye yanıtladı.

Kan çukurunun kenarına kadar yürüyüp aşağıya baktım. Bir yanım muhtemelen ölüme yürüdüğümü söylüyordu, fakat o esnada bunu sakin bir şekilde kabullenmiştim. Bu benim görevimdi: Ustam beni bunun için hazırlamıştı, aldığım eğitim hep beni bu sona hazırlamak içindi. Zaman zaman hayaletlerin başkalarını korumak için kendilerini feda etmeleri gerektiğini biliyordum.

Işık yüzüme vuruyor, gözlerimi kamaştırıyordu ve başımı çevirmek zorunda kaldım. Direkt olarak ışığa bakmaktan kaçınmalıydım.

Başımı kaldırıp Alice'e gülümsedim, Grimalkin'i başımla selamladım ve ayaklarımı çukurdan aşağıya saldım. Açıklığın bir kenarı genişti; ben dar olan tarafı seçtim. Bu tıpkı bir bacayı tırmanmaya benziyordu ve düşüşümü

kontrol etmek için dizlerimi, ayaklarımı ve ellerimi kullanabiliyordum. Fakat taşları kaplayan kaygan sıvı –cadıların çukura boşalttığı sakatat ve kan karışımı– işimi daha da güçleştiriyordu. Etrafta berbat ve metalik bir kan, çürük ve bozuk et kokusu vardı. Neredeyse kusacak gibi oldum. Midemin yatışmasını beklemek için bir süre durmam gerekti. Kıyafetimden ufak bir parça kesip burnumla ağzımı kapatmadığıma pişman olmuştum, fakat artık çok geçti.

Benim arkamdan çukura giren Grimalkin'in bastığı yerlerden düşen toprak ve küçük taş parçaları üzerime yağdı. İnmeye devam ettim ve çok geçmeden aşağıdan soluk alma ve ardından inleme sesleri duyuldu; sanki devasa bir yaratık orada acı çekiyordu.

İnerken bir ara kırmızı ışık epey altımda kalan bir kayanın arkasında kalınca aşağıya bakabildim. Ve bunu yapar yapmaz pişman oldum. Hemen altımda insan biçiminde fakat muhtemelen benim en az iki katım büyüklüğünde bir silüet vardı. Kayalık bir çıkıntının üzerine yatmış, kesik kesik soluk alıp vererek kıvranıyordu. Çok geçmeden bunun nedeni anlaşıldı. Dev yüz berbat durumdaydı, gözlerinin çıkarıldığı yuvaların boşluğundan sıvılar sızıyordu. Bu, Judd'la çukura tuzla demir dökerek zarar verdiğimiz ilk taşıyıcı bedendi.

Acaba bu hareketler cansız bedenin tepkisi miydi yoksa bir şekilde bilinci yerinde miydi? Canlı bir varlık gibi acı hissediyor olabilir miydi? Bir an için öyle olduğunu düşündüm.

Saatler gece yarısına yaklaşıyordu. Yeni taşıyıcı beden çukurun daha derinlerinde olsa gerekti. Tek istediğim bir an önce işimi halletmekti, fakat bu denli büyük acılar görmeye dayanamıyordum. Devasa bedenin yanına varınca dizlerimin üzerine çöktüm. Ona bıçakla uzanmam mümkün olmadığından Kader Kılıcı'nı kınından çıkardım. Aradaki mesafeyi dikkatlice kestirdim ve her ne kadar gözlerimi son saniyede kapatmam gerekse de yapmam gerekeni yapıp kılıcı yaratığın boğazına dayayıp çektim. Gözlerimi yeniden açtığımda yaratığın gırtlağından fışkıran kan, çukurun derinliklerine doğru akıyordu.

Dev beden sanki görünmez zincirlerden kurtulmaya çalışıyormuşçasına titremeye başladı; ardından son bir nefes verip kayanın üzerine düşüp hareketsiz kaldı. İçinde her ne canı vardıysa artık onu kaybetmişti. Bunu merhamet duygusuyla yapmıştım, ama öte yandan Siscoi'yle savaşırken ihtiyacım olacak değerli vaktimi de boşa harcamamış mıydım?

Kılıcı kınına sokup aşağı inmeye devam ettim. Taze kanla ıslanan kayalar artık iyice tehlikeli bir hal almıştı. Bir ara aşağıdan gelen ışık gözümü alınca ayağım kaydı ve tutunduğum kayadan düşecek gibi oldum. Dehşet içinde titreyerek kayaya sıkı sıkı sarılıp bir süre öylece durdum. Felaketin eşiğine gelmiştim. Ardından cesaretimi toplayıp aşağıya inmeye devam ettim.

Çok geçmeden sırtımı kayaya vererek ayağa kalktım, kollarımla bacaklarımı esnetebileceğim geniş bir kayalık

çıkıntıya ulaştım. İnişin bir sonraki aşamasını görebiliyordum, fakat zifiri karanlık olan üç yanım da dev mağara ağızlarını andırıyordu. Bir anda Grimalkin'in haklı olduğunu anladım: Gerçekten de burada nöbet tutmak üzere başka yaratıklar görevlendirilmişti.

Yeni sesler duyabiliyordum: yaklaşan postal sesleri, derin derin soluk alıp vermeler ve son olarak da öfkeli hırıltılar. Birkaç saniye sonra karanlığın içinde kırmızı ışık denizi gibi parlayan gözleriyle düşmanlarım belirdi. Bu durum bana kilere inip de yaratıkların sayıca üstünlüğü karşısında dehşete kapılarak korkakça kaçtığım o anı hatırlattı.

Fakat bu kez kaçmayacaktım. Kemik Kesen'i çekip sağ elime, Kader Kılıcı'nıysa sol elime aldım. Grimalkin her iki elinde birer bıçakla yanıma indi ve yaratıklarla birlikte yüzleştik. Karşımda dişlerle pençeleri görüyor, leş gibi kokan strigoi nefesini duyabiliyordum, ama yine de kılıçlarımı savurmaya devam ettim ve ecinnilerin cansız bedenleri önüme yığıldıkça kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Uzun kılıcım daha çok işe yarardı. En yakınımdaki strigoinin kestiğim kafası yerde yuvarlanıp boşluğa düştü. Grimalkin'se hemen yanımda sağa sola ölümcül darbeler savuruyor, yaratıkların başlarını keserek düşmanlarımızı muazzam bir vahşilikle geri püskürtüyordu.

Strigoi hızlıydı, fakat yakın dövüşerek onların bu avantajlarından faydalanmalarını engelliyorduk. Baskı azalıncaya kadar kılıcımı savurmaya devam ettim. Ardından Grimalkin beni boşluğa doğru çekip elindeki bıçakları havaya kaldırarak bir sonraki saldırıya hazırlandı.

"Hadi inmeye devam et!" diye emretti. "Çok az vaktimiz var. Ben onları oyalarım!"

Tartışmadım. Artık saat gece yarısını vurmuş olmalıydı. Muhtemelen çok geç kalmıştım; Siscoi taşıyıcı bedenin kontrolünü ele almış olabilirdi. Kılıcı kınına sokup Kemik Kesen'i kemerime taktıktan sonra kendimi boşluğa bırakarak inmeye devam ettim.

Aşağıya inerken yukarıdan gelen kılıç, homurtu ve çığlık sesleri azaldı ve çok geçmeden farklı bir ses daha duydum. Soluk alıp verildiğini duyabiliyordum... bu, yeni taşıyıcı bedendi. Bu kez kör olmayacaktı. Vampir tanrı bu yeni bedene çoktan girmiş olmalıydı ve saat gece yarısını vurduğunda çukurdan dışarı çıkacaktı.

Sesler gitgide yükseldi, ta ki soluğunu yüzümle ellerimle hissedip berbat kokusunu almaya başlayıncaya kadar... Artık daha aşağıya gidecek yer yoktu, çukurun tabanına ulaşmıştım.

Arkamı dönünce Siscoi'yle karşı karşıya geldim.

Bir önceki taşıyıcı bedeni tam olarak görememiştim, çünkü aşağıdan gelen ışık gözlerimi kamaştırıyordu. Şimdiyse bu koyu kırmızı ışığın kaynağını görebiliyordum. Açık bir şekilde görebildiğim dev bir silüetten çıkıyordu; görür görmez vampir tanrının bedeni ele geçirdiğini anladım. Gözleri belermiş, dosdoğru bana bakıyordu.

Bu beden yaralı değildi. Ayaklarını öne uzatmış, sırtı kayaya yaslı bir vaziyette oturuyordu. Dev bedeni kırmızı pullarla kaplıydı, sürüngenlerinkini andıran el ve ayaklarının uçlarından sivri pençeler uzanıyordu. Her ne kadar ilk

taşıyıcı bedenden daha büyük olsa da ona kıyasla ince yapılıydı ve çok daha hızlı hareket edebilirdi. Kel, ince uzun ve handiyse üçgen biçiminde bir başı; dümdüz bir burnu ve av peşine düşen vahşi hayvanlarınkini andıran geniş gözleri vardı.

Gece yarısına ne kadar kaldı acaba, diye düşündüm. Bu uyuşuk yaratığın göz açıp kapayıncaya kadar hareket edebilen doymak bilmez bir yaratığa dönüşmesine ne kadar var?

Sorularımın yanıtını anında aldım. Tanrı titreyerek soluk alıp dizlerinin üzerine çöktü ve ağzını açıp tıslayarak dişlerini gösterdi. Dişlerini sımsıkı kenetlemişti, çenesini kasmaktan boğazındaki damar ve kaslar iyice belirgin bir hal almıştı. Dört büyük köpek dişinin yanında iğne gibi dişler diziliydi; bu, yemeğini çiğnemek zorunda olan bir yaratık değildi. Hemen sonra ağzını oynatmaya başladı ve Siscoi yarı uyur bir halde hırıltıyla konuştu.

"Bana gelmiş olman ne güzel," dedi. "Cılız bedeninden içeceğim kan beni bekleyen ziyafetten önce harika bir başlangıç olacak!"

Yanıt vermedim. Bunun yerine Kader Kılıcı'm çekip dizlerinin üzerinde duran yaratığın etrafında temkinli bir şekilde dönmeye başladım.

Becerimi kullanıp zamanı yavaşlatmak için şansım vardı.

Odaklan! Zamanı sıkıştır! Onu durdur!

Odaklanmaya çalışarak yaratığa doğru bir adım daha attım.

Odaklan! Zamanı sıkıştır! Onu durdur!

Vampir tanrı çukuru titreten bir kahkaha attı.

Artık çaresizdim; tüm benliğimle zamanı durdurmaya çalışıyordum. Fakat annemin becerisi beni en çok ihtiyacım olduğu anda terk edip gitmiş gibiydi. Çok yakında zamanı durdurmaya başaramazsam oracıkta ölecektim.

"Zavallı güçlerinin bana sökeceğini mi sanıyorsun?" diye kükredi tanrı. "Ben Siscoi'yim ve bana karşı deneyeceğin her şeyi yenme gücüne ve hızına sahibim. Ustam oyunlarınla başa çıkabileceğimi düşünmeseydi senin üzerine beni salar mıydı? Hizmetkârları bir araya gelip güçlerini bana verdiler."

Acaba doğuştan gelen bu becerim ona işlemiyor olabilir miydi? Bu mümkün müydü? Şeytan da zamanın akışını değiştirebiliyordu ve onu gümüş mızrak ve çivilerle bağlayacağımız çukura çektiğimizde bana yalnızca onu şaşırtabilmem yardım etmişti. Eğer Karanlık'ın diğer hizmetkârlarının da benzer güçleri varsa ve bir şekilde bunları Siscoi'ye transfer ettilerse durumum gerçekten de vahimdi.

Fakat o esnada bir kez daha annemin sesini duydum:

Çaresizliğe kapılırsan yenilir ve yok olursun. Her şeyden önce kendine inanmalısın. Eğer sen gerçekten de Şeytan'ı yok etmesi için yetiştirdiğim silah haline geldiysen bunu şimdi kanıtlamalısın. Aksi takdirde yaptığım her şey boşa gider ve benim oğlum olmayı hak edemezsin!

Bu sözler kalbime bir hançer gibi saplandı. Annem nasıl bu denli acımasız olabilirdi? Ben yalnızca bir silahtan mı ibarettim, yalnızca ona zafer kazandıracak bir varlık mıydım? Ve Karanlık'a karşı verdiğim bunca mücadeleye rağmen onun

oğlu olmayı 'hak' etmiyor muydum? Üç yıldır Karanlık'a karşı kesintisiz bir şekilde verdiğim mücadele boyunca yalnızca bir kez kilerde korkuya kapılıp kaçmam dışında, tüm zorluklara rağmen elimden geleni yapmaya çalışmıştım. Annem bunu takdir edemiyor muydu? Çiftlikte yaşarken tanıdığım o sıcak, sevecen anneden çok uzaktı. İçim öfkeyle doldu. Derin bir nefes alıp bu öfkemi anneme değil de Siscoi'ye yönelttim.

Yeniden odaklanınca zamanın yavaşlamaya başladığını hissettim. Tanrının gözleri kötücül bir ifadeyle kırpışıyordu fakat ben aldırış etmeden kılıcımı kaldırıp ona doğru bir adım daha attım. Gitgide daha iyi odaklanıyordum. Tanrının gözleri yine hareket ediyordu, ama artık bu yalnızca üst göz kapağının uyuşuk bir şekilde aşağı inmesinden ibaretti.

Ve Kader Kılıcı'nm yakut gözlerinden kan damlamaya başladı. O da tıpkı vampir tanrı gibi kana susamıştı! Ve sonra belimde bir hareketlenme hissettim. Kemik Kesen de hareket etmeye başlamış, sanki görünmez bir el tarafından sağa sola döndürülüyordu. O da savaşa katılmak istiyordu.

Tam bıçağı çekmeye hazırlanırken Siscoi'nin bakışlarının Kader Kılıcı'ndan damlayan kana takıldığını fark ettim. Kan tanrıyı büyülüyor, onun dikkatini dağıtıyordu.

Bundan faydalanarak kılıcı o devasa başına doğru savurdum. İsabetli bir vuruş yapmıştım ve kılıç Siscoi'nin kel kafatasını ikiye ayırabilirdi. Fakat zamanı yeterince iyi kontrol edememiştim. Hâlâ bana karşı koymaya çalışıyordu ve kılıç saplanmak üzereyken başını çevirmeyi başardı.

Sol kulağını kestim ve kesik kulağı soğuk kış rüzgârında döne döne, yaklaşan kışın habercisi kızıl bir yaprak gibi taş zemine düştü.

Tanrı haykırdı. Bu haykırış öyle acı ve öfke doluydu ki çukurun duvarları titredi ve üzerimize kaya, toprak ve çamur yağdı.

Derin bir nefes alıp Grimalkin'in öğrettiği duruş pozisyonunu aldım. Bir kez daha odaklanmaya çalıştım, fakat Siscoi ayağa kalkmış, bana tepeden bakıyordu.

Boynunu hedef alarak kılıcı sağdan sola yukarı doğru savurdum. Ama artık mücadelemiz yeni bir safhaya geçmişti: Benim gücüm azalırken Siscoi'ninki artıyordu. Kılıcım yavaş yavaş hareket ederken tanrının pençesi yüzüme doğru hızla iniyordu. Bu kez kılıcımdan daha kolay bir şekilde kaçmayı başardı, fakat pençeleri alnımı çizdiğinde yakıcı bir acı hissettim. Dizlerimin üzerine düşünce bir kez daha saldırıya geçti.

Ondan yine kaçamadım, fakat hayatta kalabilmemi sağlayacak kadar karşılık verebildim. Bu kez dev yumruğunu sallıyor, kafatasımı kırıp beni bayıltarak kanımı dilediğince içmek istiyordu. Savurduğu yumruktan yana dönerek kaçmayı başardım, fakat aldığım darbe karşı duvara kadar yerlerde yuvarlanmama neden oldu.

Güçlükle dizlerimin üzerinde doğrulduğumda başım dönüyor, midem bulanıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım fakat bacaklarım beni destekleyemeyecek kadar güçsüzdü. Siscoi ben daha neler olup bittiğini anlayamadan işimi bitirebilirdi, ama sanki yürüyüşe çıkmış gibi yaklaşıyordu. Artık

her şeyin bittiğinin farkındaydı. Kazanmıştı. Zamanın üzerindeki kontrolümü yitirmiştim.

Fakat sonra başka bir ses duydum. Bu, beynimin içinde duyduğum annemin sesinden farklıydı. Bu, hafızamdan gelen bir sesti: Katil Cadı Grimalkin'in sesi.

Sonun geldi mi? En sonunda yenildin mi? Hayır! Mücadeleye daha yeni başlıyorsun! İnan bana, çünkü biliyorum. Benim adım Grimalkin.

Kader Kılıcı'nı kullanmam konusunda beni eğitirken sürekli olarak bu cümleleri tekrarlıyordu. İrlanda'da ilk kez karşı karşıya dövüştüğümüz o kileri anımsadım. Beni oracıkta öldüreceğine emindim ama bir hafta içinde bana dövüşmeyi öğretti, hem de sert ve giriştiği mücadeleler sayesinde deneyim kazanmış Bill Arkwright'ın bile öğretemeyeceği şekilde. Devam edemeyecek kadar tükenmiş hissettiğimde beni teşvik etmek için bu sözleri sarf ediyordu.

Sesini bir kez daha duydum.

Ayağa kalk ve dövüş! Düşmanını hemen şimdi öldür! O seni öldürmeden önce! Benim gibi ol! Grimalkin gibi ol! Asla pes etme! Asla geri çekilme!

Ayağa kalkmak için kendimi zorladıktan sonra iki elimle kılıcımı havaya kaldırdım.

BÖLÜM 26

HAYALETİN KANI

Bir kez daha zamanı yavaşlatmak için odaklanmayı denedim. Alnımdan akan ter ve kan gözlerimin içine girerek görmemi güçleştiriyordu. Sağ elimin tersiyle alnımı silip tekrar iki elimle kılıcımı kavradım.

Siscoi bana bakıyordu, fakat zaman yine yavaşlamaya başlamıştı. Ben hareket ediyordum, o ise hareketsizdi. İşte şimdi sahiden kafasını ortadan ikiye ayırabilirdim, bunu yapabilirdim. Öne doğru bir adım atıp hedefime yaklaştım. Fakat tam kılıcımı başına indirmek üzereyken ağzını açtı. Bir kez daha zamanın üzerindeki kontrolümü sarsmaya çabalıyordu.

Sivri dişlerine baktım ama bunlar o an için bir tehdit teşkil etmiyordu. Siscoi'nin ağzından bir şey çıktı ve bu öyle hızlı bir şekilde gerçekleşti ki neredeyse tepki dahi veremeyecektim. Sola doğru kaçtım ve bu her neyse sağ şakağımı yalayıp geçti.

Önce üzerime doğru bir şey tükürdüğünü sandıysam da çok geçmeden bunun dili olduğunu anladım. En az iki metre uzunluğundaki dili kalın ve mosmordu, üst kısmı

her biri kanca kadar keskin kılçıklarla kaplıydı. Dili yüzüme çarpmış olsaydı etimi keserdi.

Hızlı bir şekilde üç adım geriledim. Kadim Tanrı dilini geri sokmuş, hırlıyordu. Üzerime üzerime gelip parmaklarını boğazıma doğru uzattıysa da yukarı doğru savurduğum kılıcım sol omzuna isabet etti. Bir kez daha acı içinde bağırdı.

Bu kez yaralanmıştı. Kader Kılıcı koruyucu pullarını aşabilmişti. Kollarından aşağıya akan siyah kan, ayaklarının dibine damlıyordu.

Savunmamın yeterli gelmesine şaşırmıştım. Siscoi'nin güçleri arasında inanılmaz bir hız da vardı, o halde bunu neden kullanmıyordu? Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Kullanamıyordu! Demek zamanı *hâlâ* kontrol edebiliyordum. Böylesine güçlü bir rakibi tamamen durdurman mümkün değildi, fakat yeterli bir mücadele ortaya koyuyordum.

Kılıcımı hazırladım. Siscoi bir kez daha saldırdı ve ben de içgüdüsel olarak kılıcımla öne atıldım. Her ne kadar bu kez isabetli bir vuruş yapamasam da onu birkaç adım geriletebilmeyi başardım. Ardından olabildiğince hızlı bir şekilde geri adım atarak öldürücü kılçıklarla kaplı o uzun dilinden kurtulmaya çabaladım. Aniden kendimi kayalığın üzerindeki bir çıkıntıda buldum; iki tarafıma da kaçmam olanaksızdı.

Siscoi'nin yüzüne yamuk bir gülümseme yayılırken ağzını olabildiğince açtı. Dili bir kez daha mor bir leke şeklinde

üzerime doğru fırladı. Tanrı beni köşeye sıkıştırmıştı, kaçacak yerim yoktu.

Tek seçeneğim kalmıştı: ilerlemek! Dilinden sıyrılıp aramızda yalnızca bir adım kalıncaya dek ilerledim. Sonra daha dilini geri toplayamadan önce kılıcımı hızlı bir şekilde savurarak onu kestim. Yere düşen dil devasa bir yılan gibi kıvrılıp sarsılmaya başlarken Siscoi'nin ağzından kan gelmeye başladı. Acı içinde ulurken sanki toprak sarsılıyor, kayalar böğürüyordu.

Artık işini bitirme zamanı gelmişti. Önümde kıvranırken kılıcımı bir kez daha boynuna doğru savurdum. Fakat tam başardığımı sanmışken her şey ters gitti. Tanrı'nın işi henüz bitmemişti; bunu büyük bir bedel ödeyerek öğrendim.

Pençeli elini yukarı doğru savurarak bağırsaklarımı deşmeye çalıştı. Son anda bu darbeden kaçtıysam da bu kez sol eliyle savurduğu darbe neredeyse kolumu koparacaktı. Acı içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Daha da kötüsü, Kader Kılıcı elimden fırlayıp döne döne uzaklaştı.

Siscoi kan tükürerek üzerime atıldı. Kemik Kesen'i çekip ona batıracak zamanı bulabildim. Göğsünü iki yerden yaraladıysam da beni bir çocuk gibi havaya kaldırıp açık ağzına götürdü.

Sivri dişleri boynuma saplandıysa da fazla acı hissetmedim. Emmeye başladığı kanımın damarlarında dolaşmaya ve kalp atışlarımın giderek zayıflamaya başladığını hissettim.

Durumum umutsuz görünse de Grimalkin'in söylediklerini anımsayarak mücadeleye devam ettim. Ölmek istemiyordum. Alice'i ve tabii ki de ailemi bir kez daha görmek istiyordum. Bir hayalet olarak beklediğim gelecek, elimden alınmak üzereydi. Kurtulmaya çabalarken vampir tanrıyı çaresizlik içinde defalarca kez bıçakladım. Fakat darbeler etkisizdi ve çok geçmeden bıçağı tutamayacak kadar güçsüzleştim. Bıçak elimden kaydı ve kalp atışlarımın iyiden iyiye yavaşladığını hissettim. Ölüme yaklaşıyordum.

Sonra yüksek sesli bir çığlık duydum. Ben mi bağırmıştım? Yoksa bu ses Siscoi'nin boğazından mı geliyordu? Daha önce hiç bu denli acı dolu bir çığlık duymamıştım. Sanki dünya ızdırap içinde haykırıyordu.

Ardından kendimi karanlığın içinde buldum.

Son düşündüğüm şey Alice oldu.

Zihnimde dönüp duran son sözlerimse annemeydi:

Üzgünüm anne. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Elimden geleni yaptım. Hakkımda çok kötü şeyler düşünmemeye çalış.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca karanlıkta bekledim. Kalbim artık atmıyordu; nefes almıyordum. Fakat korkmuyordum da. Huzurluydum, tüm endişe ve çabalarım geride kalmıştı.

Sonra çocukluğumdan anımsadığım bir ses duydum: Sallanan bir sandalyenin gıcırtısıydı bu. Karanlığın içinde parlak bir silüetin belirdiğini gördüm.

Bu annemdi; o korkunç lamia değil de anılarımdaki o sevecen, şefkatli annem. Sandalyesine oturmuş mutlu ve huzurlu olduğunda yaptığı gibi ileri geri sallanırken gülümseyerek bana bakıyordu.

"Sen hep olmanı umduğum kişi oldun," dedi. "Daha önce sarf ettiğim o acımasız sözler için beni bağışla. O an bunları söylemem gerekiyordu. Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Hangi 'acımasız sözler'den bahsediyordu? Aklım karışmıştı. Neredeydim? Ölmüş müydüm?

Annem gülümsemeye devam ederken karanlığın içinde gözden kayboldu. Şimdi yeni biri beliriyordu. Bu da siyah elbisesini ince bir iple beline bağlamış, sivri burunlu ayakkabıları olan bir kızdı. Alice.

"Sana veda etmeye geldim Tom. Gitmeyi hiç istemiyorum ama başka çarem yok, öyle değil mi? Beni bekle Tom, lütfen. Vazgeçme. Asla vazgeçme!" dedi.

Nereye gidiyorsun, diye sormaya çalıştıysam da ben daha konuşmaya başlamadan o da gözden kayboldu.

Sonra kendimi bir yatakta buldum. Soluk alıp veriyordum ve kalbim düzgün bir şekilde çarpıyordu. Perdeler açıktı, fakat dışarısı karanlıktı. Todmorden hanındaki odamda olduğumu anladım. Başucumdaki masanın üzerinde bir mum duruyordu ve onun titrek ışığında yanımda oturmuş bana bakan birini gördüm.

Bu, Grimalkin'di.

"En sonunda geri geldin," dedi. "Üç gün üç gecedir baygındın. Alice'in seni iyileştirmek için yaptığı onca şeye

rağmen zihninin tamir edilemez şekilde hasar gördüğünden endişe etmeye başlamıştım."

Zorlanarak da olsa doğruldum. Ter içindeydim ve kendimi çok güçsüz hissediyordum. Ama hayattaydım.

"Ne oldu?" diye sordum. "Elimden geleni yaptım. Üzgünüm, ama yeterince güçlü değildim. Onu haklamayı başarabildin mi?"

Katil Cadı başını iki yana salladı. "Hayır. Seni yukarıya taşımak için yanına geldiğimde çoktan ölmüştü."

"Kanımı emiyordu ama elimdeki bıçağı saplayarak sonuna kadar mücadele etmeye çalıştım. Şansım yaver gitmiş ve bıçağı kalbine saplamış olmalıyım."

"Onu öldüren bu değildi," dedi Grimalkin. "Senin kanındı."

Başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum..."

"Kanın çok güçlü bir silah, çok özel bir hayalet kanı... Yedinci oğulun yedinci oğlusun, üstelik ilk ve en güçlü lamialardan olan annenin kanıyla karışmış. Vampir tanrı için bu öldürücü bir zehir; tıpkı annenin de biliyor olması gerektiği gibi. Siscoi öldükten kısa bir süre sonra Alice'e görünüp böyle demiş."

Bir anda Cosmina'nın bedeninde nasıl kıyafetli bir şekilde karşımıza çıktığını anımsadım. Kısa süreli de olsa hâlâ başka yaratıkların bedenlerini ele geçirebilirdi. "İntikam almak isteyecektir!" dedim Grimalkin'e. "Geri gelecektir. Hâlâ tehlikedeyiz."

Katil Cadı başını iki yana salladı. "Siscoi artık bir tehdit değil. Sen yalnızca ele geçirdiği bedeni yok etmekle kalmadın;

vampir tanrıyı da öldürdün. Göğe korkunç bir çığlık yükseldi. Alice'le konuşurken annen bunun Karanlık'tan geldiğini, en güçlü Kadim Tanrılardan birini kaybetmenin verdiği acıyla yükselen bir haykırış olduğunu söylemiş. Düşmanlarımızı zayıflattın. Şeytan'ın başı bir kez daha sessizliğe gömüldü ve ondan herhangi bir tepki almamın imkânı yok. Üstelik inan bana, hiç de kibar davranmadım."

Kanımın Siscoi'yi öldürebilmesine çok şaşırmıştım. Demek annem bunu en başından beri biliyordu. Fakat bir bedel ödenmişti. James muhtemelen ölmüştü ve Şeytan diğer abilerimin öldürülmesi için hizmetkârlarına emir vermişti.

"Yeniden deneyecektir," dedim. "Hizmetkârlarının yıldızlardan bile daha çok olduğunu söylemişti. Asla pes etmeyecektir!"

"O halde sonunu getirmeliyiz!"

Başımı aşağı yukarı salladım. "*Doomdryte*'ı aldın mı?" diye sordum.

"Fresque'nin evini yakmaya gittiğimde kütüphane boştu. Hiç kitap yoktu. *Doomdryte* da tabii. Ama ben yine de orayı yaktım."

"O halde düşmanlarımızın eline geçmiş olmalı..."

"Öyle düşünmeliyiz."

İşte bu da yeni bir tehditti; gelecekte karşımıza çıkacak bir sorun.

"Alice nerede?" diye sordum.

"Alice Karanlık'a gitti," dedi Grimalkin. "Üçüncü kutsal nesneyi aramaya gitti."

Chipenden'e dönebilecek kadar güç toplamam neredeyse iki hafta sürdü. Bu süre boyunca Grimalkin, yamaçları kalan Romanyalı varlıklardan temizledi. Öldürmedikleriyse ondan kaçtılar. Cesetlerini evlerine atıp onları da yaktı. Bundan böyle hiçbiri geri gelemezdi. Fakat her yeri aramasına rağmen *Doomdryte*'tan eser yoktu.

Todmorden'in Eyalet tarafı da boştu, herkes gitmişti. Geri dönmek için istekli olacaklarını da hiç sanmıyordum.

Benson ve at arabası işimize yarayabilirdi, fakat ben yürümeyi tercih ederek biraz güç toplamayı düşündüm. Eve ulaşmam neredeyse üç günümü aldı.

Grimalkin bana eşlik etti ve her akşam geleceğe dair planlarımızdan bahsettik. Her şey Alice'in Karanlık'tan üçüncü kutsal nesneyle gelebilmesine bağlıydı. Onun orada olduğunu düşündükçe endişeleniyordum. En kötüsü de çaresizlikti; ona yardım edebilmek için hiçbir şey yapamıyordum.

İşte bu sohbetlerimizin biri esnasında Katil Cadı beni çok şaşırtan bir başka şey daha söyledi.

"Alice onu kurban etmen gerektiğini biliyor Tom," dedi dosdoğru.

Bir an için soluğum kesildi ve hemen yanımızdaki ateşe öylece bakakaldım. "Bunu *nasıl* bilebilir?" diye sordum en sonunda.

"Sana daha önce de söylediğim gibi büyü gücü çok fazla. Alice bunu gördü."

"Kendi ölümünü mü gördü?" diye sordum kalp atışlarım iyiden iyiye hızlanmaya başlarken.

"Onun canını almaya hazırlandığını görmüş, ama sonra ayna kararmış."

"Kararmış mı? Bu iyi, öyle değil mi?" dedim. "Yani demek ki gelecek hâlâ kesin değil. Alice bana bir keresinde çok fazla değişken olduğunda geleceğe dair kehanetler yürütülemeyeceğini ve aynanın karardığını söylemişti."

"Bunun başka bir nedeni daha var. Cadılar kendi ölümlerini önceden göremezler. Ama şunu bilmem gerekiyor: Şeytan'ı yok etmek için Alice'i kurban etmeye hazır mısın?"

"Bunu yapabilecek güçte olup olmadığımı bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Alice benim için çok önemli. Onu nasıl kurban edebilirim?"

"Bu konuyu Alice'le konuştum. Eğer başka bir yolunu bulamazsak senin ellerinde ölmeyi seve seve kabul ediyor."

"Başka bir yolunu *mutlaka* bulmalıyız!"

"Kesinlikle deneyeceğiz, ama vakit daralıyor. Temmuz geldi bile."

Chipenden'e vardığımızda Hayalet çok daha iyi görünüyordu. Daha rahat yürüyebilmesine rağmen hâlâ beni çırak olarak yanına alan o güçlü adamın cılız bir kopyasından ibaretti.

O gün akşamüzeri mutfak masasının etrafına toplanıp ocaktaki ateşi izleyerek sohbet ettik. Mutfak bana çok sıcak gelmesine rağmen ustam sanki soğuktan korunmaya çalışıyormuş gibi cübbesine sarınmıştı.

Önce *Doomdryte*'tan bahsettik. "Kim bilir şu anda nerededir?" dedi düşünceli bir şekilde. "Şeytan'ın hizmetkârlarının

elinde olduğuna hiç şüphem yok. Asıl tehlike de birilerinin onu çağırma büyüsü yapmaya kalkışmaları."

"Bunu başarabilmeleri çok düşük bir ihtimal," dedim onu neşelendirmeye çalışarak. Oysa aslında benim de moralim çok bozuktu: Abim ölmüştü ve Alice'i bir daha göremeyebilirdim. Geri dönse bile bizi daha korkunç günler ve acılar bekliyordu.

"Bu doğru evlat. Yaratıklar Kitabı'mda bu konuyla ilgili neler yazdığımı anımsıyor musun?"

Suratımı astım. "Birazını," dedim şüphe içinde. "O büyüyü yapmanın çok zor olduğunu biliyorum."

"Birazını mı! Bu yeterli değil evlat! Her daim hazır olmalısın. Bir hayalet gibi düşünüp davranmaya başlasan iyi edersin. Benimle gel!" diyerek ayağa kalktı.

Ustam beni yeni kütüphanesine götürdü. Yavaşça basamaklardan çıkıp da kapıya ulaştığımızda soluk soluğa kalmıştı bile.

"İşte!" diyerek kapıyı itti. "Ne düşünüyorsun?"

Ahşap kokan odada sıra sıra boş raf vardı. "Harika," dedim. "Umut verici. Şimdi tek ihtiyacı olan şey kitaplar, hem de çok sayıda, ancak ondan sonra buraya kütüphane diyebiliriz!"

Konuşurken bir yandan gülümsüyordum ve Hayalet de bana gülümsedi; espri anlayışını yitirmemişti. Orta rafta, yeni kütüphanenin ilk üç kitabı sırt sırta duruyordu: *Hayalet'in Yaratıklar Kitabı, Karanlık'ın Tarihçesi, Pendle Cadıları.*

Ustam diğer iki kitaba biz Mona Adası'ndayken başlamıştı. Eyalet'e dönmek üzere İrlanda'dan yola çıkarken her ikisini de bitirmişti.

Yaratıklar Kitabı'nı alıp bana uzattı. "*Doomdryte* hakkında yazılanları okusana!"

Kitabı alıp sayfaları çevirerek doğru yeri buldum. "Burada pek fazla bir şey yazmıyor," dedim.

"Yeterince yazıyor evlat. Büyü kitaplarıyla ilgili bölümü yüksek sesle okusana."

"*Bunlar, Karanlık'ı uyandırmak için yapılabilecek büyü ve ayinlerle dolu çok eski kitaplardır*," diyerek okumaya başladım. "*Bazen cadılar tarafından kullanılırlar, fakat çoğunlukla büyücüler kullanır ve yaptıkları büyülerde tek bir virgül dahi şaşmamalıdır, aksi takdirde ölümle sonuçlanan kazalar olabilir.*

Bu ünlü metinlerin çoğu (Patrixa ve Solomon'un anahtarı) kaybolmuş. Ancak en tehlikeli ve güçlü büyü kitapları Eyalet'te yaşayan ilk insanlar tarafından Kadim Dil'de yazılmıştır. Çoğunlukla ecinni çağırmak için kullanılan bu kitaplar korkunç kara büyüler içerir. Çoğu ya bilerek yok edilmiş ya da insanlardan saklanmıştır.

Bu kitapların içinde en gizemli ve en ölümcül olarak nam salmış olan Doomdryte'*tır. Kimileri bu kitabın kelimesi kelimesine Şeytan tarafından Lukraste adında bir büyücüye yazdırıldığına inanır. Bu büyü kitabında yalnızca tek ve uzun bir kara büyü yer alır. Bu büyü başarılı bir şekilde tamamlandığı takdirde (bazı ayinlerle birlikte) büyücüye yaralanmazlık, ölümsüzlük ve tanrısal güçler bahşeder.*

Neyse ki şimdiye kadar kimse bu büyüyü başarıyla tamamlayamamıştır, çünkü muazzam bir konsantrasyon ve dayanıklılık gerektirir: Kitabı yüksek sesle okumak tam on üç saat sürer ve hiç duraksamadan okunmalıdır.

Tek bir kelime dahi yanlış telaffuz edildiğinde büyücü ölür. Lukrasta bu ayini yapmaya kalkışan ve ölen ilk büyücüydü. Aynı aptallığa kalkışan başkaları da oldu.

Doomdryte'ın sonsuza dek kayıp kalmasını umuyoruz."

"Bu kadar yeter evlat," diye araya girdi Hayalet. "Şimdi tehlikeyi görüyor musun? Romanyalı varlıklar illüzyonlarını yapabilmek için yalnızca bu kitaptan yayılan gücü kullandılar. Peki ya kitap amaçlandığı şekilde kullanılabilseydi?"

Omuz silktim. "Böyle bir ayinin başarılı bir şekilde tamamlanabilmesi bana olanaksız geliyor."

"Ne kadar olanaksız? Şeytan ve hizmetkârları giderek daha da büyük bir çaresizliğe kapılıyorlar ve bu da çaresizlik içinde kimi adımlar atacakları anlamına geliyor. Bu kitap beni endişelendiriyor ve seni de endişelendirmeli evlat! Eyalet'te bir yerde olabilir. Tehlike çok yakınımızda."

"Eh, kitaplardan bahsetmişken, koleksiyonunuza ekleyecek bir kitabım daha var!" dedim. Çantamı açıp ona üç kitap verdim. Bunlar üç yıllık çıraklığım esnasında tuttuğum defterlerdi.

"Teşekkürler evlat," dedi. "Olmaları gereken yer burası. Ve ne zaman istersen buraya gelip kullanabilirsin."

"İşte bir kitap daha," diyerek çantamı yeniden açarken biraz endişeliydim. Hayalet'in nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

"Alice, Kemik Lizzie tarafından eğitildiği iki yıl boyunca yaşadıklarını yazacaktı; fakat bunun daha çok işe yaracağını düşünerek fikrini değiştirdi."

Hayalet kitabı alıp sırt kısmındaki başlığını okudu: "*Pendle Cadı Klanları'nın Sırları*". Sonra ilk sayfayı açıp Alice'in düzgün el yazısını okumaya başladı.

Ustam aniden kitabı kapatıp sert bir ifadeyle bana baktı. "Bu kitabın bu raflara ait olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Cadıların kullandıkları büyüler hakkında; aynı zamanda güçlü ve zayıf yanlarını da içeriyor. Bence bize çok yardımı dokunabilir!" diye ısrar ettim.

"Eh evlat, bu senin kararın," dedi Hayalet, "çünkü aslında burası senin kütüphanen. Bir sonraki Hayalete devredinceye kadar da senin olacak. Bu süre boyunca raflarda hangi kitapların yer alacağına sen karar vereceksin. Benim dizlerim artık iyice tutmaz oldu ve gücümü yitiriyorum," diye devam etti üzgün bir şekilde, başını iki yana sallayarak. "Her ne kadar çıraklığının tamamlanmasına daha uzun bir süre olsa da şu andan itibaren Chipenden Hayaleti sensin. Buna yaraşır bir şekilde düşünmeye başlasan iyi edersin! Ben sana tavsiyelerde bulunmak için yanında olacağım, fakat bundan böyle bu görevin tüm sorumluluğu senin omuzlarında olmalı. Ne diyorsun?"

"Elimden geleni yapacağım," dedim.

"Evet evlat, elinden geleni yapacaksın. Hiçbirimiz bundan fazlasını yapamayız zaten."

Yine olayları hatırlayabildiğim kadarıyla yazdım ve defterime yalnızca çok ihtiyaç duyunca başvurdum.

Dün büyük abim Jack'ten bir mektup geldi, yazdıklarına bakılırsa James kayıpmış ama umutlarını yitirmemişler. Jack onun her an dönebileceğini düşünüyor. Ne yanıt yazacağımı bilmiyorum. Bu şekilde umut etmesine bir süre daha izin vermeli miyim? Zaten ona bildiklerimi anlatacak olursam Jack beni suçlayacaktır. Hayalet çırağı olarak çalışmamın ailemize beladan başka bir şey getirmediğini düşünüyor. Haklı. James'in Şeytan'ın hizmetkârları tarafından öldürüldüğünü düşünüyorum, ama hâlâ hayatta da olabilir.

Hayaletlik işleri devam ediyor, ara sıra söğüt ağaçlarının oradaki zil çalıyor ve artık sorunlarla *benim* ilgilenmem gerekiyor. Hayaletler, öcüler ve ara ara da cadılarla tek başıma ilgileniyorum. Ustam vaktinin çoğunu bahçede otururak geçiriyor. Çok yaşlı görünüyor ve sakalı da artık iyice kırlaştı. Bana çocukken gördüğüm yaşlı dedeleri anımsatıyor; Topley köyündeki pazar yerinin etrafında oturan dedeleri... Hayattan kopmuş bir şekilde ölümü beklediklerini, sadece etrafa bakıp anılarına sığınmakla yetindiklerini düşünürdüm. Sanırım John Gregory ölmeyi bekliyor ve bu beni üzüyor. Bu da taşımam gereken yüklerden biri.

Judd Brinscall üç köpeği de yanına alıp kendine bir su değirmeni yapmak üzere Caster'ın kuzeyine gitmiş. Bir zamanlar Bill Arkwright'ın sorumlu olduğu bölgeye bakıyor ve şu anda da oraya musallat olmuş su cadılarıyla uğraşıyor.

Hayalet'e ihanet ettiği için onu affetmeye gayret etsem de bunu aklımdan çıkaramıyorum. Zaman alacak.

Grimalkin'e gelince; o yine Şeytan'ın başıyla birlikte firarda ve hâlâ Karanlık'ın hizmetkârları tarafından kovalanıyor. Ona bıçağı vermeyi teklif ettim: Kader Kılıcı'nı bir kez reddetmişti, ama bu kez Kemik Kesen'i kabul etti. Alice üçüncü silahla birlikte Karanlık'tan dönünce bana geri verecek; böylece üç kutsal nesne de sonunda elimde olacak.

Karanlık'a karşı mücadelemiz sürüyor, ama Alice'i özlüyorum. Ve vaktimiz daralıyor. Ağustos'a girdik bile ve ben on altı yaşıma bastım. Çıraklığımın dördüncü yılındayım. Ayini tamamlayıp Şeytan'ı sonsuza dek yok etmeyi deneyeceğimiz Cadılar Bayramı'na üç aydan az bir vakit kaldı. Her sabah umut içinde uyanıp o günün Alice'in Karanlık'tan döneceği gün olacağını düşünüyorum. Saatler ilerledikçe hislerim değişiyor. Umut yerini yavaş yavaş hayal kırıklığına bırakıyor. Gece çöktüğündeyse onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünerek çaresizliğe kapılıyorum.

Alice bunu başarsa bile asıl dehşet o zaman başlıyor. Annemin mektubu yalnızca Alice'i nasıl kurban etmem gerektiğini açıklamakla kalmıyor, aynı zamanda ayinin diğer özelliklerini de anlatıyordu. Yaratığa dair güçlü bir önsezim var, aklıma sürekli olarak birtakım görüntüler geliyor. Ve bu yaratığın başının, kılıcımla bıçağımın kınında olması hiç hoşuma gitmiyor.

Bizi bekleyen görevleri düşünüyorum. Başaramazsak Şeytan eninde sonunda kazanır ve yeni bir karanlık çağ başlar.

Ayin hakkında hiçbir şey bilmeyen ustamı asıl endişelendiren şey, Bayan Fresque'nin evinde gördüğümüz kötücül kara büyü kitabı *Doomdryte*'ın nerede olduğu. Endişelenmekte haklı. Düşmanlarımızın elinde gerçekten de çok tehlikeli olabilir.

Tüm bu olanlara rağmen ben hâlâ hayaletin çırağıyım, ama artık Chipenden Hayaleti gibi düşünüp davranmaya başlamalıyım. John Gregory'nin tavsiyelerde bulunmak için dahi yanımda olmayacağı günleri düşünmeliyim.

Thomas J. Ward

WARDSTONE GÜNLÜKLERİ 11

HAYALET

BENİM ADIM SLİTHER

"Benim adım Slither ve efsanemi anlattığımda ismimin anlamını da öğreneceksiniz..."

Slither insan değil. Hayalet'in koruması altındaki eyaletten uzakta insanlarla besleniyor, onlar uyurken evlerine sızıp kanlarını içiyor.

Herkesin tanıdığı bir çiftçi öldüğünde, Slither sevgili kızlarını yemek için başında biter. Ancak çiftçi ona bir teklif sunar: Küçük kızlarını bırakırsa, en büyük kızı Nessa'yla istediğini yapabilecektir.

Slither bu teklifi kabul edince Nessa'yla her köşe başında düşmanların pusu kurduğu yolculuğa çıkarlar. Düşmanları arasında katil cadı Grimalkin de bulunur ve Şeytan'ı sonsuza kadar yok etmeye yeminlidir.

GİRİŞ
NESSA'NIN KÂBUSU

Yatak odam çok karanlık... Mum söndü, alevi titreyip öldü. Üstelik hava çok soğuk, örtündüğüm kat kat battaniyelere rağmen. Uzun bir kış oldu, hatırladığım en kötü kışlardan biri. Bahar geldi ama dışarıda tarlalar ve toprak hâlâ ince bir buz tabakasıyla kaplı; odamın pencere içleri de buz tutmuş halde.

Ama yarın doğum günüm. On yaşıma basacağım. Pastayı görmek için sabırsızlanıyorum. Üstündeki mumları tek nefeste söndürmem gerek. Bunu yapabilirsem babam bana bir hediye verecek. Bu bir elbise; boyun kısmıyla etek uçları beyaz dantelle süslü kırmızı bir elbise.

Uyumak istiyorum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp deniyorum. Uyumak daha iyi çünkü o zaman gece çabucak geçer. Gözlerimi açtığımda pencereden sızan gün ışığıyla her biri küçük güneşler gibi parlayan toz tanelerini görürüm.

Aniden bir ses duyuyorum. Bu da ne? Sanki bir şey yerde tahta döşemeyi çiziyor. Bu bir sıçan olabilir mi? Küçük gözlü, uzun bıyıklı gri sıçanlardan korkuyorum. En büyük korkum da yatağıma çıkmaları.

Kalbim korku içinde çarpmaya başlıyor ve babama seslenmeyi düşünüyorum. Ancak, annem iki yıl önce öldü ve çiftliği tek başına idare ediyor. Günleri uzun ve yorucu, dolayısıyla uyumaya ihtiyacı var. Hayır, cesur olmalıyım. Sıçan birazdan gider. Neden yatağımla uğraşsın ki? Burada yiyecek yok.

Yine ahşabın çizildiğini duyuyorum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Ses daha yakından geliyor, pencereyle yatağımın arasında bir yerde. Nefesimi tutup sesin tekrarlanmasını bekliyorum.

İşte yine duyuluyor ve bu kez çok daha yakından, yatağımın hemen altından geliyor. Aşağıya bakacak olursam o düğme gözleriyle bana baktığını görebilirim.

Kalkmam gerek. Babamın odasına koşacağım. Peki ama ya sıçanın bıyıkları ayağıma değerse? Ya o uzun, ince kuyruğuna basarsam?

Ses iyice yükseldi. Yatak örtülerimin çekildiğini hissedip korku içinde titriyorum. Sıçan pençeleriyle battaniyeme tutunarak yatağıma tırmanıyor. Panik içinde doğrulmaya çalışıyorum. Ama bunu yapamıyorum. Donup kalmış gibiyim. Ağzımı açabiliyorum fakat bağırdığımda hiç ses çıkmıyor.

Sıçan şimdi üzerime çıkıyor. O küçük, keskin pençelerinin battaniyenin üzerinden tenimi çizdiğini hissedebiliyorum. Göğsümün üzerinde oturuyor. Kuyruğuyla pat pat vuruyor, gitgide hızlanarak kalp atışlarıma eşlik ediyor.

Ve şimdi başka bir şey oluyor, çok daha korkunç bir şey. Sıçan giderek büyüyor. Ağırlığı göğsümü ezip soluk alıp vermemi güçleştiriyor. Bu nasıl olabilir? Bir sıçan nasıl olur da bu kadar büyük ve ağır olabilir?

Şimdi karanlıkta yüzünün benimkine yaklaştığını hissediyorum. Bu büyük bir yüz ve sıçanın sıcak nefesini tenimde hissedebiliyorum. Ama büyüklüğü ve ağırlığından çok daha garip bir şey var. Gözleri karanlıkta parlıyor; iri ve kırmızı. Üstelik donuk ışığında yüzünü görebiliyorum.

Bu bir sıçan değil. Yüzü bir tilki ya da kurdunkini andırıyor, uzun bir çenesi ve büyük, keskin dişleri var. Ve bu dişleriyle şimdi boynumu ısırıyor. Uzun, ince, iğne gibi dişleri boğazıma saplanıyor.

Bağırıyorum. Defalarca. Sessizce bağırıyorum. Öldüğümü hissediyorum, en derin karanlıklara yuvarlanıp bu dünyadan uzaklaşıyorum.

Sonra uyanıyorum ve göğsümdeki ağırlık yok. Artık hareket edebiliyorum ve yatağımda doğrulup ağlamaya başlıyorum. Çok geçme-

den koridordaki ahşap döşemelerden gelen ayak sesleri duyuluyor. Kapı açılıyor ve babam elinde bir mumla içeri giriyor.

Mumu başucuma koyuyor ve hemen kollarına atılıyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve o saçlarımı sevip sırtımı okşuyor.

"Geçti. Geçti kızım," diye mırıldanıyor. "Bu yalnızca bir rüyaydı, yalnızca korkunç bir kâbus."

Fakat sonra beni omzumdan tutup uzun uzun yüzüme bakıyor, boynumu ve omuzlarımı inceliyor. Sonra pijamasının cebinden beyaz bir mendil çıkarıp yavaşça boynuma değdiriyor. Elinde buruşturup hızla gerisingeri cebine sokuyor. Ama üzerindeki kan lekelerini görüyorum.

Kâbus gitti mi?

Uyanık mıyım?

Yoksa hâlâ rüya mı görüyorum?

WARDSTONE GÜNLÜKLERİ SERİSİ

1. kitap

2. kitap

3. kitap

4. kitap

5. kitap

6. kitap

7. kitap

8. kitap

9. kitap

10. kitap

11. kitap

12. kitap